

MUSIC BOX

MERLIN'S

WE ARE THE GOVERNMENT AND WE ROCK 'N' ROLL !

ΤΕΥΧΟΣ 10

ΓΕΝΑΡΗΣ 1992

ΤΙΜΗ 500 Δρχ.

NIRVANA

FUGAZI

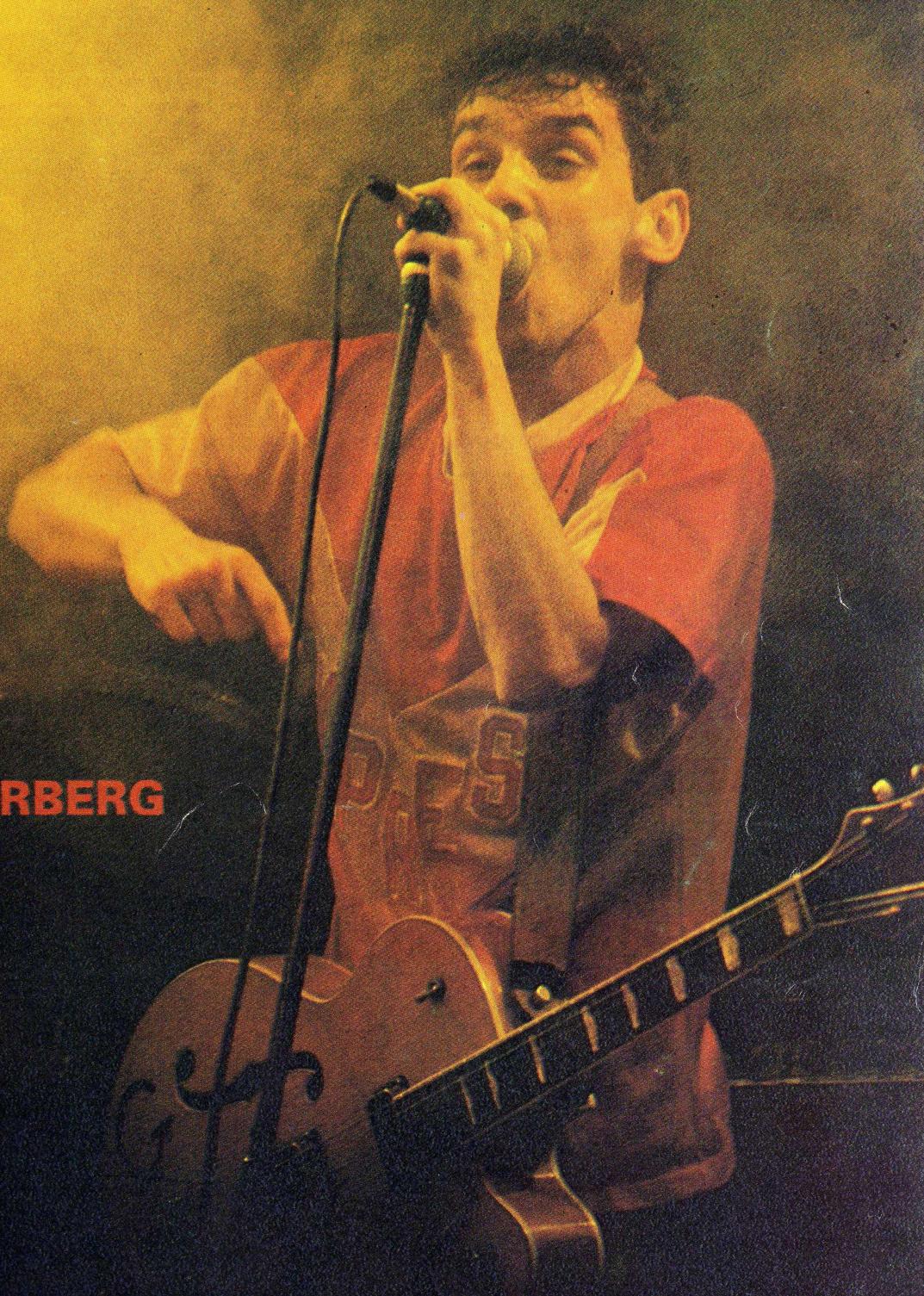
SKIN YARD

TULI KUPFERBERG

FREAKBEAT

BREED

ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

the RED issue
+BLACK

PANX ROMANA
ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΑ ΟΠΛΑ

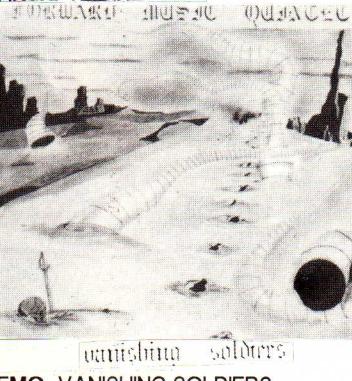

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΙΓΚΟΣ

PANX ROMANA

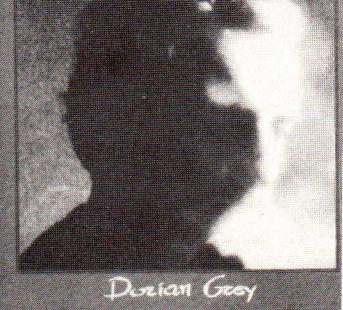

PANX ROMANA
ΑΝΤΑΡΤΕΣ ΠΟΛΕΩΝ

FMQ VANISHING SOLDIERS

FLOWERS OF ROMANCE

FLOWERS OF ROMANCE
DORIAN GRFY

SONAR BLIPS

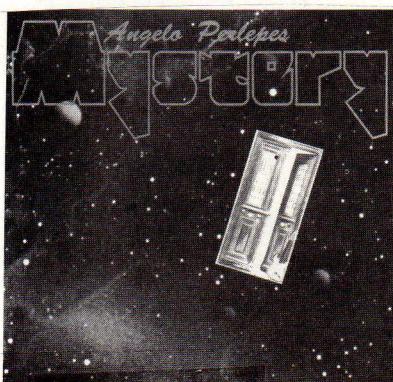

ΑΡΚΑΔΙΟΥ 6
185 34 ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΤΗλ. (01) 4122458
(01) 6927417
FAX.

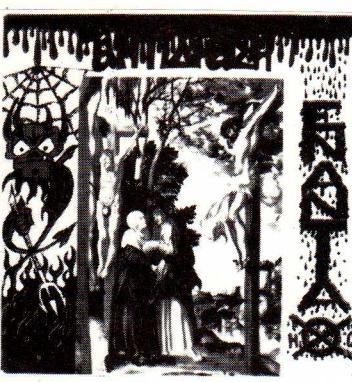
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΝΟΜΗ

MUSIC BOX
MBI
INTERNATIONAL
Λεωφ. Αλίμου 76
Αργυρούπολη 164 72 Αθήνα
Τηλ. 9953613 - 9953635 - 995

ΝΕΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΕΣ
STRESS
HXOS ΤΗΣ ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑΣ
SOUTH OF NO NORTH
PASSOVER
VARIOUS ARTISTS
DOUBLE SHOT
ΔΙΛΗΜΜΑ
ΔΙΛΛΗΜΑ

MYSTERY S/T

ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ

ΧΡΥΣΟΘΗΡΕΣ ΙΣΩΣ ΑΥΡΙΟ

MIDNIGHT MEN
MIDNIGHT CONFIDENTIAL

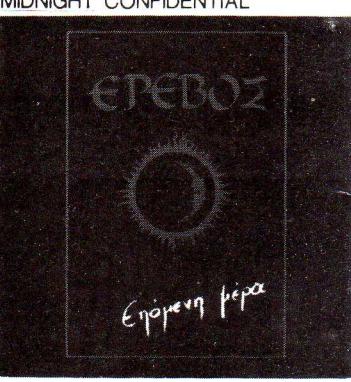
ZARKADAKIS WILD LOVE

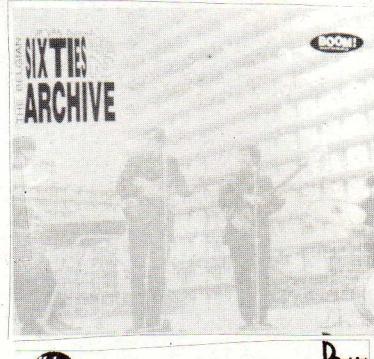
ΣΤ. ΜΕΣΗΜΕΡΗΣ ΑΠΟΔΡΑΣΗ

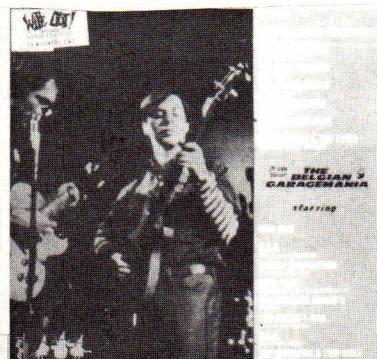
MELTING ASHES

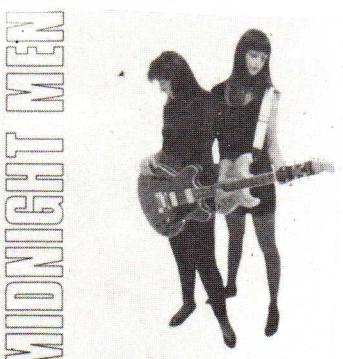
EREBOΣ ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ

60's ARCHIVE

THE BELGIAN GARAGEMANIA #5 MIDNIGHT MEN MIDNIGHT MEN

ΔΙΣΚΟΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΣΕ
ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΤΙΜΗ

Ανασκοπήσεις και κουραφέξαλα! "Πακέτα" και πράγματα μασημένα και πάλι απ' την αρχή.. Πέρασαν δίσκοι, γίναν συναυλίες, άνθρωποι κλείστηκαν φυλακή, γιατί κάποιοι γούσταραν να πείσουν ντε και καλά πως γίναμε Ευρώπη... Ολα μαζί στο ίδιο τσουβάλι. Και το rock, λένε, ανέκαμψε. Ναι, σαν την ελληνική οικονομία, που ποτέ δεν πεθαίνει, αλλά δε λέει να πάψει να λαχταριάζει. Ωραία λοιπόν, να κι εμείς στο χορό, να προσπαθούμε για τρίτη χρονιά, να πείσουμε για κάτι πράγματα που τελικά φαίνεται πως ελάχιστοι πιστεύουν. Κι αυτό ακριβώς μας δίνει δύναμη να πάμε παρακάτω, γεμάτοι σχέδια όμορφα για το μέλλον. Και χαιρόμαστε που οι Nirvana γίναν το γκρούπ της χρονιάς που πέρασε και λυπόμαστε που τα ελληνικά συγκροτήματα παίξαν για μιά ακόμα χρονιά σε άδεια κλαμπ, πλην ορισμένων εξαιρέσεων. Και διασκεδάσαμε με τις Τρύπες στο Λυκαβηττό και χαρήκαμε με την τουρνέ των Drive στη Γερμανία και τις weekend πετυχημένες συναυλίες στη "Villa Amalia" και για μερικά ντόπια δισκάκια που έφεραν λίγο φως στην δόλια μας ψυχή.

Και είδαμε και τους "ξένους"... Και φάγαμε ζεσταμένο φαγητό: Fuzztones, Cramps, Jethro Tull, Jonathan Richman, Godfathers και λοιπούς, η θλίψη μας έγινε λιγότερη με τους Thin White Rope, ώσπου πριν λίγες μέρες "αρχής καλού μας χρόνου", έσκασαν οι κομήτες που ακούν στο όνομα "Mano Negra". Κι ακόμα δε μπορούμε να συνέρθουμε. Αυτή η μαγική αίσθηση καρναβαλιού, ξεχειλισμένου από όλους τους ρυθμούς της μουσικής, βαλμένους μέσα στην ψυχή του rock 'n' roll, που δε βγαίνουν με τίποτα, δημιούργησε ένα ανεπανάληπτο συνδιασμό. Αυτοί οι παρτσακλοί Γαλλοισπανοί μας θύμισαν τι σημαίνει αληθινό fun. Κι όσοι μένουν αμετανόητοι "ροκάδες", "χεβιμεταλάδες", "ravers", "χαρντκοράδες", ας κυτάξουν πίσω από την πλάτη τους: Το rock τους σημαδεύει και αλλοίμονο αν βρει το στόχο του. Οι Mano Negra είναι η απόλυτη συνταγή. Είναι το φυσικό επακόλουθο του punk. Είναι η ζωοποιός δύναμη του rock 'n' roll.

Η ουσία δεν είναι η μοναξιά. Η ουσία είναι να κατακτήσουμε και να καταλύσουμε τους θεσμούς, μέσα από ρεαλιστικές καταστάσεις, σαν τη μόνη διέξοδο προς την Ουτοπία που ζητάμε. Ισως η απελευθέρωση να μην είναι και πολύ μακριά. Ισως ένα άπλωμα του χεριού, να την έφερνε μπροστά μας.

Το rock 'n' roll του αύριο, ή θα είναι επαναστατικό, ή θα είναι... τίποτα!

ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ

Ιδιοκτησία - Εκδόστη

I. Καστανάρας - B.
Τζάνογλος Ο.Ε.

Αρχισυντάκτης
Γιάννης Καστανάρας

Art Director
Βασίλης Τζάνογλος

Υπεύθυνος Φωτογραφίας
Σπύρος Τσακίρης

Διαφημίσεις
Κώστας Σεραφείμ
τηλ. 5029 440 - 6465 727

Φωτογραφίες
Λεωνίδας Δημακόπουλος
Ρίζος Τζιαμαλής
Till Geldbach

Συνεργάτες

Πέτρος Αντωνάκης
Αντώνης Διλιντάς
C.D. Exterminator
Κος Θεόφραστος
Γιάννης Λαδιάς
Γιώργος Μαγγανάς
Βασίλης Μπαμπούρης
Μιχάλης Παπαγεωργίου
Lou Perrez (L.A.)
Πινόκια
Βαθύκουρος Σκελετιστής
Μάρκος Σκουλούδης
Tanacross
Λάμπρος Τσάμης

Θεσσαλονίκη
Μιχάλης Παπαγεωργίου
τηλ. 031 - 2044 94

London

Alekos Drakos
116 Vickers Court, Whitley
Close, Stanwell,
Middlesex TW19 7DG,
tel. 0784 - 2475 66
fax. 071 - 4858 707

**Υπεύθυνος σύμφωνα με
το νόμο**

Γιάννης Καστανάρας

Κεντρική Διάθεση
Βιβλιοπωλείο ΠΑΡΟΥΣΙΑ
Σόλωνος 94, Αθήνα
τηλ. 3615 147

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γιάννης Καστανάρας
Αργυρουπόλεως 27,
Αθήνα 114 71

ADDRESS

Yiannis Kastanaras
Argiroupolos 27,
Athens 114 71, Greece

FAX

01 - 8312 369

ATELIEΣ

Γραφικές Τέχνες Βασίλης
Τζάνογλος
τηλ. 8322 371

merlin's music box

Περιοδικό προώθησης της ανεξάρτητης μουσικής σκηνής (και όχι μόνον)

Alternative & independent magazine

φωτογραφία εξωφύλλου :

Mano Negra (• Λεωνίδας Δημακόπουλος)

Τεύχος 10 / Γενάρης 1992

Issue 10 / January 1992

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Cop Shoot Cop 8 Sunsteps 12 Sonar

Blips 14 Αντίδραση 16 Breed 20

That Petrol Emotion 23

Swerverdriver 24 Chemical People

26 Skin Yard 28 Cursed 31 Nirvana

32 Fugazi 35 Carnibal Of Shame 38

Freakbeat 40 Tuli Kupferberg 42

Kitchens Of Distinction 46 Survival

Kit 47 Εργα & Ημέραι Στη Χώρα Του

Μεγάλου Γκαντέμη 70 Spaced Out

73 ... and more

MERLIN'S NEWS

■ Τελικά οριστικοποιήθηκε η αποχώρηση του Shane McGowan, περφόρμερ και τραγουδιστή των POGUES από το συγκρότημα. Τα προβλήματά μας με το αλκοόλ δημιουργούσαν συχνά άσχημες καταστάσεις ανάμεσα σ' αυτόν και το γκρούπ, αλλά πριν λίγους μήνες έφτασε στο απροχώρητο και οι υπόλοιποι του ζήτησαν ν' αποχωρήσει. Δεν έφερε ιδιαίτερες αντιρρήσεις και παραδέχτηκε πως η συμπεριφορά του έφερνε σε κίνδυνο τις εσωτερικές σχέσεις των Pogues. Τα νέα λένε ότι ήδη σχημάτισε δικιά του μπάντα με τον παλιό κιθαρίστα των Thin Lizzy, Brian Robertson, ενώ οι υπόλοιποι πήραν στη θέση του τον Joe Strummer, τέως Clash. Για να δούμε...

■ Μετά από την πετυχημένη συνεργασία τους με τον Billy Bragg, οι Michael Stipe και Peter Buck των REM, συμμετέχουν στο νέο άλμπουμ του Robyn Hitchcock, "Perspex Island", που ηχογραφήθηκε στην Αθήνα της Τζώρτζια και το LA. Στο μεταξύ ο Hitchcock παίζει σαν guest στην αμερικάνικη τουρνέ του Bragg.

■ Ακόμα ένας θάνατος ήρθε να ταράξει τη rock 'n' roll κοινότητα. Σε ηλικία 46 ετών πέθανε ο ROB TYNER, τραγουδιστής και ιδρυτικό στέλεχος των punk παπούδων MC5. Αποκλειστικάν το αλκοόλ και τα ναρκωτικά σαν αιτία θανάτου και αναφέρθηκε ότι ο θάνατος προήλθε από καρδιακή προσβολή. Οι MC5 - που είχαμε παρουσιάσει στο 20 τεύχος μας - ήταν από τα σπουδαιότερα πολιτικά ακτιβιστικά συγκροτήματα στα τέλη της δεκαετίας του '60 και το ντεμπούτο τους live LP, "Kick Out The Jams" θεωρείται κλασσικό και δεν πρέπει να λείπει από καμμιά δισκοθήκη.

■ "The Best Of Motorhead" ονομάζεται μιά βιντεοσυλλογή με 14 κλασικές επιτυχίες

του μεγαγκρούπ. Βγήκε από την Castle Music Pictures. Συστήνεται μόνο εφόσον δεν έχετε δει το "Deaf Not Bind" του 1986, γιατί στην ουσία περιλαμβάνει τα ίδια και λιγότερα τραγούδια. Βίντεο και για τους U.K. Subs, την ιστορική μπάντα του Charlie Harper, που τίτλοφορείται "Down Amongst The Dead Men" και είναι γυρισμένο σε πρόσφατο live τους.

■ Δεκατέσσερα χρόνια είχε να ασχοληθεί με τα μουσικά δρώμενα ο Phil Spector, ένας από τους σπουδαιότερους παραγωγούς των 60's, που μεταξύ άλλων εργάστηκε με τους Ike & Tina Turner, Ronettes, Crystals και πολλούς άλλους. Ο Spector που είχε συνθέσει το απίθανο "River Deep, Mountain High", που τραγούδησαν μεταξύ άλλων η Tina Turner στον πρώτο της δίσκο, οι Deep Purple κι ο Eric Burdon, σε πρόσφατη συνέντευξή του στους "LA Times" δήλωσε πως σκοπεύει να επιστρέψει στην κονσόλα κι ότι υπάρχουν πολλά νέα γκρούπ που τον ενδιαφέρουν, για να τους δώσει τα φώτα του.

■ Μετά το καταπληκτικό live του "Weld" που υμνήθηκε από την παγκόσμια κριτική, ο Neil Young βρίσκεται ήδη στο στούντιο για να ετοιμάσει καινούργια δουλειά. Το LP θα βγει την άνοιξη και θα συνεργαστούν με τον Young, τα μέλη της μπάντας που ηχογράφησε το "διαμάντι" του Καναδού καλλιτέχνη "Harvest" το 1972.

■ Κατά πάσα πιθανότητα, αυτόν τον καιρό, επίκειται επανασύνδεση των Go Betweens.

■ Η Lazy Dog, η ανεξάρτητη εταιρία της Θεσσαλονίκης που έχει κυκλοφορήσει τα άλμπουμ των Ήταν Είναι και θα Είναι και των Γκούλαγκ, έκλεισε λόγω οικονομικών δυσχεριών.

■ Ενας από τους σημαντικότε-

ρους εκπροσώπους της μουσικής γενιάς του '60, ο Bill Graham, πέθανε στις 26 Οκτωβρη. Ο Graham γεννήθηκε το 1931 στο Βερολίνο και

το πραγματικό του όνομα ήταν Wolfgang Grajonca. Γιός γερμανοεβραίου μετανάστη, ανακατεύθηκε ενεργά στην χίπικη κουλτούρα, έφτιαξε το Fillmore West στο Σαν Φραντσίσκο, στο οποίο έπαιξαν όλα τα μεγάλα (και μικρά) συγκροτήματα της ψυχεδελικής εποχής. Εξυπνος άνθρωπος δημιούργησε το Winterland συναυλιαδικό ξανά στο Φρίσκο και το 1968 ξεκίνησε το Fillmore East στη Νέα Υόρκη.

Μέχρι το θάνατό του ανακτεύόταν με τα rock δρώμενα και κέρδισε (αλλά και έχασε) πολλά χρήματα, εκμεταλλεύομενος την κάθε εποχή ανάλογα. Σίγουρα θα μείνει στην ιστορία σαν ένας από τους σπουδαιότερους promoters του rock. Το μεταθανάτιο κονσέρτο που έγινε στο Σαν Φραντσίσκο, παρακολούθησαν 300.000 άτομα κι έπαιξαν ένα σωρό σπουδαίοι καλλιτέχνες

■ Νέα συλλογή για τους διαλυμένους Clash. Τη φορά αυτη θα περιλαμβάνει τα singles του συγκροτήματος, εξ ου κι ο τίτλος του "The Singles Collection".

■ Τρία CD αποτελούν την ανθολογία ("Anthology") του νεκρού εδώ και 14 χρόνια glam ήρωα, Marc Bolan. Θα είναι πακεταρισμένα και σε πολυτελή συσκευασία.

■ Τη στιγμή που διαβάζετε τις

Television

(Grateful Dead, Santana, Crosby Stills Nash & Young).

■ Άλλη η ψυχεδελική σκηνή των 60's, θρηνεί κι άλλο επίτιμο μέλος της. Ο ζωγράφος Rick Griffen, υπεύθυνος για μερικές από τις ομορφότερες αφίσσες της εποχής των "louder louder", αλλά και σχεδιαστής εξωφύλλων (Grateful Dead) και κομικογράφος, πέθανε σε ηλικία 47 ετών σε δυστύχημα με μοτοσυκλέτα στην Καλιφόρνια τον περασμένο Νοέμβρη.

■ Ο Dave Navarro τέως κιθαρίστας των Jane's Addiction δεν πάίρνει τελικά τη θέση του Slash στους Guns 'n' Roses, διότι ο δεύτερος δεν αποχωρεί από το γκρούπ (κορόίδο είναι). Ο δε Navar-

ραμμές αυτές, οι Television, το ιστορικό γκρούπ από τη Νέα Υόρκη, που τάραξε τα νερά στα τέλη της δεκαετίας του '70 με δύο LP, έχει επαναφορμαριστεί και μάλιστα με την αρχική κλασσική του σύνθεση στην οποία περιλαμβάνονται οι κιθαρίστες Tom Verlaine και Fred Smith, ο ντράμερ Bill Ficca κι ο μπασίστας Richard Lloyd. Υπέγραψαν συμβόλαιο με την Capitol κι ετοιμάζουν δίσκο και περιοδείες σε Αμερική κι Ευρώπη. Θυμηθείτε το εκπληκτικό ντεμπούτο τους LP "Marquee Moon" το 1977 και το πολύ καλό "Adventures" που ακολούθησε την επόμενη χρονιά, πριν το γκρούπ διαλύσει.

■ Δύωρο βίντεο κυκλοφορεί σαν ντοκουμέντο των **Cure**, σε δική τους επιλογή και παραγωγή, που έχει τίτλο "The Cure Play Out", μέσω της Windsong. Περιέχει ζωντανές εμφανίσεις, πρόβες, παρασκηνιακά γεγονότα και διάφορα τέτοια όμορφα. Οσοι λοιπόν αγαπούν αυτόν τον - κατά τα άλλα - ξενέρωτο Robert Smith και την παρέα του σπεύσατε να το αποκτήσετε. Οι Cure στο μεταξύ, επομένουν νέο άλμπουμ για το 1992.

■ Οσοι έχουν, CD συνιστώνται στην αγορά του "The CD Singles Collection" των Cocteau Tweens που έβγαλε η 4AD. Από το 1982 μέχρι το 1990, όλες οι EP δουλειές του περιβόλου βρετανικού σχήματος, που οπωσδήποτε πρόσφερε κάτι καινούργιο στη μουσική των 80's και θα διαδραματίσει κατά πάσα πιθανότητα, σπουδαίο ρόλο και στην δεκαετία που διανύουμε.

■ Σε CD κυκλοφορούν πλέον όλα (;) τα έργα του Αμερικανού μουσουργού (γιατί περί τέτοιου πρόκειται), **Frank Zappa**. Και καλά θα κάνετε, τουλάχιστον κάποια από αυτά να τα αποκτήσετε, ακόμα κι αν δεν διαθέτετε το απαραίτητο εξάρτημα. Διότι όπως θα ξέρετε οι περισσότεροι, ο Zappa είναι ένας από τους σπουδαιότερους παραγωγούς των rock ετών, άσχετα αν κατανάλωσε το ταλέντο του σχεδόν αποκλειστικά για τις δικές του δημιουργίες. Αλλά η περίπτωση του μεγάλου Αμερικανού συνθέτη είναι περισσότερο τραγική απ' ότι φαίνεται. Πρόσφατα ο Zappa δεν παρέθηκε σε εκδήλωση που έγινε προς τιμήν του στη Νέα Υόρκη για τα 50 του χρόνια. Κατά τη διάρκεια της τελετής, η κόρη του Moon Unit ανακοίνωσε στο

κοινό, ότι ο πατέρας της πάσχει από καρκίνο του προστάτη.

■ Ο Chris Doherty, ηγέτης τα τελευταία δέκα χρόνια των **Gang Green**, αποφάσισε να δώσει τέλος στην ιστορία τους, προχωρώντας στη διάλυση του γκρούπ. Οι Gang Green σχηματίστηκαν από τον Doherty στην Βοστώνη το 1981, όταν εκείνος ήταν μόλις 15 χρονών. Ανακατεύθηκαν στην hardcore punk σκηνή της πόλης τους και γρήγορα έγιναν αρκετά γνωστοί, με ένα φανατικό ακοατήριο που στήριξε τη μουσική τους όλα αυτά τα χρόνια. Άλμπουμ τους σαν το "Another Wasted Night", "You Got It", "181B4U", "Older...Budweiser" και το περσινό live στο "Marquee" του Λονδίνου, "Can't Live Without It", χάρισαν στο γκρούπ μεγάλη δημοτικότητα. Εχοντας έτοιμο το τελευταίο τους άλμπουμ που ήδη κυκλοφορεί με τίτλο "King Of Bands", ο Doherty διακόπτει τις δραστηριότητες του γκρούπ, βάζοντας στα σκαριά προσωπική δουλειά.

■ Δολοφονημένος βρέθηκε σπίτι του στο Μάντονεστερ στις 8 Νοέμβρη, ο κιθαρίστας των Durutti Column, **Dave Rowbotham**.

■ Στις 23 Νοέμβρη, ο **Freddie Mercury** frontman και ψυχή του διάσημου βρετανικού συγκροτήματος των Queen, ανακοίνωσε στην τηλεόραση ότι πάσχει από AIDS. Ο θάνατος τον βρήκε μιά μέρα μετά... Είχε γεννηθεί το 1945.

■ Οι **REM** φαίνονται ακούραστοι. Όλα τα μέλη της μπάντας, πλην του Mike Stipe, πήραν μέρος στην ηχογράφηση ενός άλμπουμ των βετεράνων γκαραζιέρηδων Troggs, δημιουργών του χιλιοπαιγνέου "Wild Thing". Η ελληνική MBI κάνει ένα

αποφασιστικό βήμα μπροστά, υπογράφοντας συμβόλαιο με τους **Cosmic Teds** που πιθανόν πολλά να τους έχετε δει στο πλευρά των Last Drive, αλλά και σε δικές τους εμφανίσεις στην Αθήνα. Το άλμπουμ ηχογραφείται και θα βγεί σε μερικούς μήνες. Οι Cosmic Teds τον περασμένο χρόνο έκαναν παραπάνω από αισθητή την παρουσία τους και πρόκειται για ένα γκρούπ πολύ καλοδουλεμένο. Το image τους έχει σαφείς αναφορές σε αμερικάνικες μπάντες και καλλιτέχνες σαν τον μακάριτ Johnny Thunders, τους Ramones, τους New York Dolls και τα συναφή και διασκευάζουν στο σύνολο του σετ τους σχεδόν, τέτοιου είδους κομμάτια. Εφόσον οι Teds στρωθούν να ολοκληρώσουν δική τους δουλειά, το αποτέλεσμα θα είναι κάτι παραπάνω από καλό. Καλή τύχη, dudes!

■ Σοβαρά οικονομικά προβλήματα έχουν ενσκήψει στην Waxtrax του Σικάγου, εταιρία του Al Jourgensen και υπάρχει πιθανότητα να κλείσει. Η Waxtrax έφερε στην Αμερική τον ευρωπαϊκό ήχο (κυκλοφορίες της Play It Again Sam κλπ.) και μάλλον τα πήγαινε αρκετά καλά, προτού το αφεντικό της υπογράψει συμβόλαιο με τη Sire να μην ηχογραφεί με καμμιά άλλη εταιρία τα δικά του γκρούπ (Revolting Cocks, Acid Horse και PTP).

■ Η "άλλη" κασετοεταιρία του Seattle, **Ever Rat**, πέρα απ' το "μαύρο" υποκατάστατό της, Ever Rap, δημιούργησε και νέο παράρτημα με τίτλο Ever Dread που θα ειδικεύεται στη reggae. Στις 15 Γενάρη κυκλοφόρησε το ντεμπούτο των Just Say Yes από το LA, με τίτλο ""Keep Piffing". Για περισσότερες πληροφορίες απευθυνθείτε στο: P.O.Box 99284, Seattle, WA 98199, USA.

■ Να κι ένα βιβλίο που θα ενθουσιάσει το κοινό που αγαπάει το neogarage και την αντίστοιχη ψυχεδέλεια. Το έγραψε ο **Timothy Gasson**, ηγέτης των Marshmallow Overcoat από το Τούσον της Αριζόνα και έχει τίτλο "The Garage & Psychedelic Explosion 1980 - 1990". Περιέχει 120 σελίδες, 53 φωτογραφίες κι εκδόθηκε από την εγγλέζικη Borderline Productions (P.O.Box 93, Telford TF1 1UE, England).

■ Καινούργιο κατάστημα μεταχειρισμένων δίσκων άνοι-

ξε πρόσφατα στην Αθήνα. Ονομάζεται "Record House" και βρίσκεται στην οδό Ιπποκράτους 98, στο ύψος της Καλλιδρομίου. Ειδικεύεται στους Αμερικάνικους δίσκους και ψάχνοντας μπορείτε να ανακαλύψετε διάφορα που αναζητάτε καιρό, καθώς και να επανεκτιμήσετε κάτι που σας ξέφυγε. Ορεξή να έχετε και σίγουρα στο χέρι σας είναι να δημιουργήσετε ένα νέο χώρο, όχι τίποτε άλλο δηλαδή, αλλά είσι τι για να πάψετε να πληρώνετε εκατομμύρια για δίσκους.

■ Και ένα παραλειπόμενο από την Αθηναϊκή συναυλία των Fuzztones. Για όσους δεν το έχουν, ο Rudi Protrudi, κιθαρίστας, τραγουδιστής και αδιαφίλονικητος ηγέτης του group, είναι ελληνικής καταγωγής. Βρέθηκαν λοιπόν, συγγενείς (θείοι και ξαδέρφια), ξεχασμένοι να Rudi στην Αθήνα που συναντήθηκαν μαζί του και μάλιστα παρακολούθησαν τη συναυλία. Σημειώστε ότι η συγκίνηση του Protrudi ήταν υπέρ του δέοντος μεγάλη και απ' ότι μάθαμε, στενοχωρήθηκε που δεν πρόλαβε να μάθει στα ελληνικά τους στίχους του κομματιού "Romilar D" το οποίο υπάρχει σε αγγλική και ισπανική version στο νέο 12" των Fuzztones που αυτές τις μέρες έρχεται και στην Ελλάδα και ο Rudi σκόπευε να συμπεριλαμβάνεται και με ελληνικούς στίχους.

ATTENTION!

Ο ΘΩΔΩΡΗΣ ΚΟΥΤΣΗΣ
ΣΤΟΝ ROCK FM
ΚΑΘΕ ΔΕΥΤΕΡΑ

4 - 6 ΤΟ
ΑΠΟΓΕΥΜΑ.

IT'S A SATANIC
DRUG THING.

YOU WOULDN'T
UNDERSTAND !

Cosmic Teds

SHOOT

ΘΑ ΠΑΡΕΤΕ ΜΙΑ ΚΑΡΑΜΕΛΑ;

ο Γιάννης Καστανάρας σας φέρνει κοντά στην πραγματικότητα...

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ 1992. Δρόμοι γεμάτοι ανθρώπους που ψάχνουν εναγωνίως μά θέση στον ήλιο. Εκατοντάδες χιλιάδες άτομα κάθε φύλλου, φυλής και ηλικίας, αναζητάν απεγνωσμένα κάποια γωνιά να ξεκουράσουν το ταλαιπωρημένο κορμί τους. Κάινε σκουπίδια, τρώνε σκουπίδια, κοιμούνται αγκαλιά με σκουπίδια, ανασάίνουν σκουπίδια... Ενας απέραντος σκουπιδότοπος όλη η πόλη, αυτή η βρωμερή πόλη, η πρωτεύουσα του Νεόυ Κόσμου...

Οι **Cop Shoot Cop** έχουν ένα τρόπο λειτουργίας πολύ προσωπικό. Ελάχιστες μπάντες χρησιμοποιούν το θύριο σαν καταλύτη, σαν εξαγνιστικό μέσο για να επιβάλλουν την αντιαισθητική πλευρά της Αμερικής, με τόσο, παράλληλα, αισθητικό τρόπο. Οι **Cop Shoot Cop** ζυμώνουν μουσική που αντικατοπτρίζει τις χειρότερες εφιαλτικές καταστάσεις του ανθρώπινου γένους. Αν οι Missing Foundation έκαναν την αρχή πριν από κάμποσα χρόνια, συμμετέχοντας συνειδητά στην αντίληψη ότι η μουσική μπορεί να συνδεθεί με τον ακραίο θόρυβο και στη συνέχεια να ενταχθεί ενεργητικά στους κοινωνικούς αγώνες των αστέγων και των Νεουορκέζων Καταληψιών, οι **Cop Shoot Cop** σίγουρα αποτελούν μά καθόλου ευχάριστη συνέχεια για το σύστημα των ΕΠΑ. Η διαφορά ανάμεσα στα δύο αυτά συγκροτήματα βρίσκεται στο ότι οι δεύτεροι κατέφεραν εκείνο που οι πρώτοι απέτυχαν, ή αδιαφόρησαν: Να γίνουν δηλαδή περισσότερο αρεστοί στα MME, χωρίς όμως να υποχωρήσουν στιγμή στις θέσεις τους. Οι **Cop Shoot Cop** κρατάνε στα χέρια τους μιά δύναμη τεράστια και είναι προσωπική τους επιλογή καθαρά, το αν θα την χρησιμοποιήσουν σωστά. Γ' αυτό, θα φροντίσει το μέλλον.

Ενα τετραμελές σχήμα που δε μετράει περισσότερα από τέσσερα χρόνια ζωής και έχει στο ενεργητικό του δύο άλμπουμ που υμνήθηκαν από τους ανοιχτόμυαλους κριτικούς μεν, αλλά προβλημάτισαν πολύ το κοινό. Σίγουρα η εμπορική επιτυχία είναι κάτι που δεν επιδιώκουν οι **Cop Shoot Cop**, αλλά η κοινωνία είναι παράξενη. Το έχουμε άλλωστε ξαναπέι. Δύο μπασσίστες, ο *Tod Ashley*, που τραγουδάει κι ο *Jack Natz*, πρωτοστατούν στην απίθανη πτήση που οδηγούν οι C.S.C. τους ακροατές, αλλά και το κοινό που παρακολουθεί, αυξανόμενο με ιλιγγιώδεις ρυθμούς, τα live τους. Επονται ο *Jim Coleman* που χειρίζεται με εξαιρετική άνεση κι ελάχιστη τεχνική τα

σάμπλερς και τα κήμπορντς και ο *Phil Puleo* που νομίζει πως παίζει ντράμς, γεγονός που τον κάνει να χρησιμοποιεί κάθε είδους μεταλλική επιφάνεια σαν κρουστό. Και οι τέσσερεις δηλώνουν γενικά -αντί, αλλά σαφώς τοποθετούνται στην πλευρά των κολασμένων αυτής της γης. "Οσο εξτρεμιστής και να είσαι, μπορείς να θεωρηθείς καταναλωτής και πουλημένος. Χαιρόμαστε που δημιουργούμε αυτήν την επανάσταση - πακέτο. Υποτίθεται πως αντιπροσωπεύουμε ένα είδος ατόμων που είναι κόντρα στο κατεστημένο και προσπαθούμε να επέμβουμε σ' αυτό."

Σίγουρα οι **C.S.C.** έχουν απόψεις καθαρά πολιτικές, αλλά σιχαίνονται να μένουν περιθωριοποιημένοι σε μά μορφή συγκεκριμένης επαναστατικότητας. Και οι καιροί είναι δύσκολοι για να χαίρεται κανείς.

"Είναι δύσκολο να αισθάνεσαι ευχαριστημένος αυτές τις μέρες. Δεν νιώθω μέρος αυτής της κοινωνίας και δε μπορώ να συνδέω τίποτα. Δε μπορώ να συνδεθώ μ' όσα βλέπω. Αισθάνομαι σαν παρατηρητής, ή εξωγήινος. Ισως η καλύτερη λύση θα ήταν να ασχοληθώ με την πολιτική, αλλά δεν διαθέτω το κατάλληλο στομάχι. Για να ασχοληθείς με το rock 'n' roll οφείλεις να έχεις μιά διάθεση για ειρωνία. Το να φτιάχνεις μιά μπάντα, σημαίνει να δημιουργείς όσα μπορείς περισσότερα, προτού αυτά απορροφηθούν. Άλλα κι αυτό πάλι, είναι προτιμότερο από την απάθεια. Οι περισσότεροι γνωστοί μας πάρινον ναρκωτικά και προσπαθούν να ξεχάσουν. Εμείς, αντί να μιζερεύουμε, επιδιώκουμε να είμαστε αντί -διασκεδαστικοί. Επιτεθόμαστε στον κόσμο που έρχεται να δει τα κονσέρτα μας. Τους λέμε "τι ήρθατε να κάνετε εδώ, τι περιμένετε πιά απ' το rock 'n' roll;" Απ' την άλλη όμως πρέπει να προσφέρουμε κάτι. Και δώσαμε ένα πολύ καλό δίσκο."

Λόγια του *Todd Ashley*, που καταλήγουν να σχετίζονται με το δεύτερο άλμπουμ του γκρούπ, που φέρνει τον τίτλο "White Noise" (καμμία σχέση με το ομώνυμο κομμάτι των άλλων εξτρεμιστών απ' την Ουάσιγκτων, *Pussy Galore*.)

Πέρσι το φθινόπωρο, οι **Cop Shoot Cop** έθεσαν σε κυκλοφορία μέσω της *Circuit*, το πρώτο τους LP. Το "Consumer Revolt", μπορεί να μη δημιούργησε καμμία αντικαταναλωτική εκστρατεία, αλλά η αίσθηση που προκάλεσε ήταν σημαντική. Μιά κριτικός του αμερικανικού "Spin", έγραψε λίγο μετά την κυκλοφορία του: "Αν δεν έχετε ακόμα εξασφαλίσει ένα αντίτυπο, κάντε το όσο είναι καιρός, γιατί σε πέντε χρόνια που το γκρούπ θα είναι διάσημο, θα πληρώνετε 50 δολλάρια για να το αποκτήσετε". Το "Consumer Revolt" έμοιαζε πολύ με τις δουλειές των *Neubauten*, αλλά είχε μιά βασική διαφορά: Δεν ήταν τόσο "κραχτό". Το τέμπο που ακολουθούσε τη μουσική της δουλειάς αυτής, ήταν ασταμάτητο, αλλά διαφοροποιόταν από κομμάτι σε κομμάτι. Περιείχε δεκατρία "τραγούδια" και το "Smash Retro", ένας καταράχτης ηχητικής παραφορούντης, δέσποιζε κι απ' την πρώτη στιγμή έκλεβε την παράσταση. Οι **Cop Shoot Cop** είχαν μπει στο χορό κι έπρεπε να τους χορέψουν όλους στο ταύφι.

Η κυκλοφορία του "White Noise" ένα σχεδόν χρόνο μετά, αύξησε τον πανικό. Τραγούδαγαν οι **C.S.C.**: "Η πλειοψηφία κυβερνά, μα η πλειοψηφία κάνει λάθος/Η αδικία δεν είναι ποτέ τυχαία κι η καταπίεση, μιά κατάσταση του μυαλού". Ο δίσκος αυτός ουσιαστικά, είναι εκείνος που έφερε το Νεουορκέζικο γκρούπ στις πρώτες γραμμές της δημοσιότητας. Η αίσθηση που θέλαν να προκαλέσουν έγινε πραγματικότητα και οι **Cop Shoot Cop** γύρισαν πίσω το νόμισμα που τόσο προκλητικά τους είχε ρίχθει, από μιά κοινωνία σάπια ως το κόκαλο. Και οι δηλώσεις τους κατακεραυνώνουν.

"Ξερνάμε πίσω όλα τα σκουπίδια - όλα όσα περνάνε σαν "κουλτούρα" - με τα οποία μας στουμπώνουν το λαιμό τα media. Η μουσική μας είναι μιά εξέγερση μέσα σε ένα στομάχι που ξεσηκώνεται διαρκώς". Και αυτή είναι η όλη αλήθεια...

ΠΕΡΙ ΑΝΕΜΩΝ... ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΛΩΝ

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΓΓΑΝΑΣ

Γειά χαρά!!! Νάμαστε πάλι εδώ, για να δούμε πως πηγαίνει η μεταλλική underground σκηνή στη χώρα μας. Πάντως αν κάποιο γκρούπ, ή εκδότης φανζίν θέλει να παρουσιάσει τη δουλειά του μέσα απ' τη στήλη, ας ταχυδρομήσει ένα δείγμα της στη διεύθυνση: Γιώργος Μαγγανάς, Μεθώνης 17, Καλαμάτα 241 00. Βέβαια εξ αιτίας της διαφοράς χρόνου ανάμεσα στην κυκλοφορία του Merlin's Music Box, ίσως κάποια tapes έχουν ήδη υποπέσει στην αντίληψή σας. Any way...

NEMESIS

Αρχίζουμε με το πρώτο demo των **Nemesis**. Δημιουργήθηκαν στην Καβάλα (ζήτω η ελληνική επαρχία!), το Μάρτιο του '89. Ομως μόλις τον περασμένο Απρίλιο οι Τάσος Παπάζογλου (μπάσσο, φωνή), Κώστας Παρασκευάς (κιθάρες, φωνητικά) και Chris Captain (τύμπανα) ηχογράφησαν στη Θεσσαλονίκη το "Against The Past" demo. Το αποτέλεσμα ήταν εκπληκτικό: πέντε συνθέσεις σύγχρονου power metal, με άψογη rhythm section, σόλο που βγάζουν μάτια, άνετα φωνητικά και φωγμένους στίχους. Και βέβαια αξιοσημείωτο είναι το τέλειο εξώφυλλο που ολοκληρώνει την κασέτα, ενώ και η παραγωγή είναι "κρυστάλλινη". Μπορείτε να το αποκτήσετε με 850 δρχ. απ' τη διεύθυνση: Γιώργος Καραπαπάζογλου, Πανουργιά 7, 652 01, Καβάλα. Η υποστήριξη της ανεξάρτητης σκηνής στην επαρχία είναι επιβεβλημένη.

SOUND OF SILENCE

Περνάμε τώρα στους **Sound Of Silence**. Κυκλοφόρησαν το "Silence Of Sound" (έξυπνος τίτλος), ένα demo που μονοπωλεί αυτό τον καιρό το κασετόφωνό μου. Αυτό συμβαίνει γιατί το μελωδικό heavy rock του συγκροτήματος έχει καθαρά προσωπικό ήχο. Η κασέτα αρχίζει με ένα "intro" που μας προδιαθέτει κατάλληλα για ότι θα επακολουθήσει. Πρόκειται για ένα σόλο κιθάρας που σταδιακά συνοδεύεται από εκρήξεις και βαριά ρυθμικά μέρη. Ακολουθεί αμέσως το "Dreamweaver", ένα πολύ καλό heavy tragoúdi με όμορφους στίχους και επιβλητικά σόλο. Συνεχίζει η κασέτα με το

"Sound Of Silence" μιά σύνθεση που ξεκινά σαν μπαλάντα για να καταλήξει σε δυνατά ξεσπάσματα. Η καλύτερη όμως στιγμή είναι η τελευταία σύνθεση με τίτλο "Bee (T.W.O.T.)". Πρόκειται για ένα instrumental, που θα σας δώξει και τα τελευταία υπολείματα μαγικά. Πρέπει να το ακούσετε για να καταλάβετε πως χρησιμοποιούνται θετικά τα πλήκτρα μέσα στον μεταλλικό ήχο. (600 δρχ. Γιώργος Κανδρής, Προποντίδος 38, Βύρωνας 162 32, Αθήνα). Δε θα το μετανιώσετε, καθώς, όπως είπα, η παραγωγή είναι πολύ καλή.

DIMENTIA

Ας περάσουμε τώρα σε ποιό σκληρά πράγματα. Ακολουθούν οι **Dementia**, ένα thrash γκρούπ, σαφώς επηρεασμένο από τους **Sodom** και τους **Sepultura**. Δυστυχώς το "Death's Illusions" είναι ένα τυπικό σύνολο thrash metal συνθέσεων που δεν θα σας δυσαρεστήσουν αν τις ακούσετε, πολύ περισσότερο όμως δε θα σας λείψουν, αν δεν τις ακούσετε. Η παραγωγή είναι μέτρια, ο ήχος μέτριος, οι συνθέσεις μέτριες και το εξώφυλλο θα μπορούσε να είναι καλύτερο. Ελπίζω τα παιδιά να βελτιωθούν στο μέλλον. (700 δρχ. Θωμάς Ζώης, Χρυσ. Σμύρνης 33, 163 45, Ηλιούπολη, Αθήνα)

INFECTION

Από τον Πειραιά έρχονται οι **Infection**, ένα power metal γκρούπ με speed επιρροές. Το "Demo '91" είναι αρκετά καλό. Περιέχονται ένα "intro", 4 συνθέσεις του γκρούπ και μάλιστακένα πάνω στο "For Whome The Bell Tolls" των **Metallica**. Η παραγωγή δεν είναι τέλεια, αλλά ακούγεται. Η διασκευή στο tragoúdi των **Metallica** είναι ανεχτή, αλλά πρέπει να υπάρχει πρόβλημα στο θέμα "μπασσίστας" αφού στο tape παίζει ο Γιάννης Κρανιδιώτης σαν session μουσικός. Δικό σας με ένα πεντακοσάρικο. (Γιώργος Ζαχ., Μιχαήλ Καλαντζάκου 3, Πειραιάς 185 46) Τελευταίο συγκρότημα από την Ελλάδα είναι οι "After Dark" απ' τη Θεσσαλονίκη. Μιλάμε για heavy metal με αρκετές πανκ επιρροές και ένα καθαρά προσωπικό στυλ. Στο "δοκιμαστικό" που μου έστειλαν υπάρ-

χουν δύο tragoúdia με τίτλους "Dead End" και "Nuclear Nightmare", όπου αφήνονται καθαρά να εννοηθούν οι πρόθεσης του γκρούπ για μιά δυναμική παρουσία στην ελληνική σκηνή. Η παραγωγή είναι αρκετά καλή, περιέχονται οι στίχοι και είμαι βέβαιος πως το επόμενο βήμα των "After Dark" θα μας εντυπωσιάσει. Αποκτήστε το demo με 500 δραχμές. (Αργύρης Δημόπουλος, Ορέστοι 31, 546 42, Θεσ/νίκη). Αν πιστεύετε ότι είστε καλός κιθαρίστας και έχετε όρεξη, προτείνετε συνεργασία (υπάρχει έλλειψη).

DEAD HEAD

Και τώρα στο εξωτερικό. Πάμε στην Ολλανδία για να θάψουμε τους **Dead Head**, ένα death συγκρότημα που μάτωσε τι αυτά μου. Να φανταστείτε ότι απ' τα 25 λεπτά του demo ανέχτα μόνο ένα instrumental διάρκειας 1:36". Πάντως οι φανατικοί του είδους θα ενθουσιαστούν, καθώς η παραγωγή είναι πάρα πολύ καλή, το εξώφυλλο ιλουστρασίον παρακαλώ, περιέχονται οι στίχοι (άλλο αν δεν τους καταλαβαίνουμε όταν τραγουδούνται) και τέλος τα tragoúdia είναι γραμμένα και στις δύο πλευρές της κασέτας για να τα εμπεδώσουμε (ποιός ηλίθιος τους το ζήτησε); Τίτλος "Festering". (6 \$ Robbie Woning, P.O.Box 390, 8260, Al Kampen, Netherlands).

STYGIAN

Τελευταίοι και καλύτεροι οι **Stygian** από τις ΕΠΑ. Πρόκειται για ένα καθαρόαιμο heavy metal συγκρότημα, το οποίο κιδημούνει στο γνωστός κιθαρίστας David Chastain. Πρόσφατα κυκλοφόρησαν ένα EP σε κασέτα, με έγχρωμο εξώφυλλο και σε παραγωγή (τέλεια) του Chastain. Ονομάζεται "Seconds 'till Death" και στην πρώτη πλευρά περιέχει τρείς συνθέσεις Seconds 'till Death, Fly Or Die και Flames And Fire. Αψογο metal με καυτά σόλος και φωνητικά υψηλών αποδόσεων. Στη δεύτερη πλευρά υπάρχουν τα tragoúdia: Lead Foot, Hope Not War και το instrumental Earthy Homicide. Αυτά αποτελούν τα κομμάτια του πρώτου demo των Stygian. Μ' ένα σμπάρο δύο tragoúdia δηλαδή. Απο-

κτείστε το "Seconds 'till Death", γιατί σύντομα οι **Stygian** θα υπογράψουν δισκογραφικό συμβόλαιο. Με 6 \$ από: Red Rum Records, P.O. Box 476933, Chicago, IL. 60674, USA)

WITCHCRAFT

Και πάλι νέα από την ελληνική σκηνή. Θυμάστε τους **Witchcraft**; Ε, λοιπόν μου έστειλαν ένα κατατοπιστικότατο φυλλάδιο με βιογραφικό του γκρούπ, το νόημα των tragoúdiών τους και τις θέσεις τους ενάντια στην βία της εξουσίας, τις φυλετικές διακρίσεις και τα πειράματα στα ζώα. Αξιο!!! Επικοινωνείστε τώρα με τους **Witchcraft** στη διεύθυνση: Γιαννης Τσελεμπής, Παπάφη 38, Θεσ/νίκη 546 39.

Επιτρέψτε μου να εκφράσω την θλίψη και την απογοήτευσή μου για τον τελευταίο δίσκο των **Metallica**, που τον θεωρώ μιά ξενέρωτη πατάτα. Προτιμώ ν' ακούσω για χιλιοστή φορά το "Jump In The Fire" ή το "Orion", παρά να παρακαλούω το "Enter Sandman" στο eurochart της Coca Cola. Ευτυχώς που δεν ζει ο πραγματικά ασυμβίβαστος Cliff Burton για να μη βλέπει που οδήγησαν το γκρούπ ο ψευτοτσαμπουκάς Hetfield κι ο Ulrich.

Κι αν ενδιαφέρεστε να μάθετε περί ελληνικού grind, ιδού τα εγχώρια προϊόντα:

- Captains Of Death: Μιλάμε για πολύ φάση. Οποιος ακούσει δύο φορές απανωτά το demo τους, κερδίζει δίσκο της αρεσκείας του. (Σανταρόζα 2, 605 00, Κατερίνη)

- Necrophobia: Υποτίθεται ότι τραγουδούν στα ελληνικά και θα σας στείλουν και στίχους. Αν καταλάβετε έστω και μιά λέξη ελληνική, εγώ τα κόβω επι τόπου!

- Necrotomy: γκαν - γκαν - γκαν - γκαν - DEAAATH!!!!

- Urban Noise: Κάποιος Μίχαλης έφτιαξε μόνος του industrial - noise - grind - core. Τα ξερατά του συνοδεύονται από ήχους μίξερ, κομπρεσέρ, ξυπνητήρια και άλλα τέτοια ευτράπελα.

Τελικά παίδες, ποιός είναι περισσότερο διεστραμμένος Εμείς που γράφουμε τέτοια πράγματα, ή εσείς που τα διαβάζετε;

SEE YA IN HELL !

Δημιουργήθηκαν το 1986 στο Καισερσλάουτερν (ξέρετε και τη γνωστή ομάδα!) και δύο χρόνια μετά κυκλοφόρησαν το πρώτο τους LP "Trail Of Tears". Μέσα σ' αυτό παρήγαγαν τεχνοψυχεδελικούς ήχους, ενώ σαφείς ήταν οι αναφορές του γκρούπ σε death συγκροτήματα, όπως οι Sisters Of Mercy, ή οι Fields Of Nephilim που παρ' όλο πιο σύγχρονοι, τύχαινε να γνωρίζονται. Στ άλμπουμ αυτό, ακόμα και οι πρώιμοι Cure είχαν θέση.

ARTS + DECAY

Βασικός συντελεστής των Arts & Decay, είναι ο τραγουδιστής και κιθαρίστας Roger Thorn, ενώ την ομάδα συμπλήρωναν ο μπασίστας Mark Weileman, ο κιθαρίστας Michael Halberstadt, ο E.L. Lesky στα keyboards κι ένα ντραμ μασίν. Ενα κομμάτι από το ντεμπούτο τους, το "Mescal", γρήγορα έγινε cult hit ανάμεσα στους οπιαδούς τους.

Μερικά κονσέρτα ήταν αρκετά για να γίνουν γνωστοί στο ευρύτερο underground κοινό και ν' αποκτήσουν φανατικούς φίλους.

Το δεύτερο βήμα τους, έγινε το Δεκέμβρη του 1989, είχε τίτλο "Stone Talk" και βάσιζε στα χνάρια του "Trail Of Tears", μόνο που

ανέδει μέσα απ' αυτό, μια τάση δημιουργίας ενός crossover, ανάμεσα στο Γοτθικό και το τεχνοροκ. Το τραγούδι "Hit Squad" για πολλούς μήνες παιδόταν σ' όλες τις "υπόγειες" ντισκοτέκ της Γερμανίας. Πριν από μερικούς μήνες, είδε το φως η τρίτη τους ολοκληρωμένη δουλειά "Razor - Blade" που τους βρίσκει αρκετά, έως πολύ αλλαγμένους, αφού "προσέλαβαν" κανονικό ντράμερ και μάλιστα Αμερικανό, τον Mike Bellum, ο οποίος στην πατρίδα του έπαιζε σε διάφορα μεταλλικά γκρούπ. Δεν ξέρουμε αν αυτός είναι ο λόγος που τα τραγούδια τους "ζωντάνεψαν" και μέσα από το δίσκο οι Arts & Decay, εξορμούν για την ανεύρεση νέων και πολύτιμων στοιχείων για να πλουτίσουν τη μουσική τους. Αγγίζουν τη folk, τα blues, πλήκτρα γεμάτα τρυφερότητα και μελωδίες όλο ομορφιά. Η συνέχεια θα δείξει κατά πόσον οι αξίζουν να πάνε ακόμα μακρύτερα. ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

: • s (LP/CD, 1988) • Stone Talk (LP/CD, 1989) • High Over Red (single, 1991) • Razor - Blade (LP/CD, 1991) • To Dust (maxi single, 1991)

Οι Benediction σχηματίστηκαν το Φλεβάρη του 1988 και θεωρούνται σήμερα μιά απ' τις πιό heavy death metal μπάντες στην περιοχή του Μπέρμπινγχαμ. Στην ουσία, η δημιουργία τους ήταν που οδήγησε και άλλους πιτσιρικάδες της πόλης να τολμήσουν να φτιάξουν κι αυτοί άλλα συγκροτήματα του αυτού είδους.

Η αυθεντική σύνθεσή τους ήταν ο κιθαρίστας Peter Rewinski, ο ντράμερ Ian Tracy, ο μπασίστας Paul Adams, ο δεύτερος κιθαρίστας Darren Brooks κι ο έξαλος τραγουδιστής Barney Greenwood που αποτέλεσε και την "σατανική ψυχή" των Benediction.

Οι πέντε τους προσπάθησαν να δείξουν ένα σπάνιο επαγγελματισμό, απ' το ξεκίνημά τους κιόλας, που είχε σαν αποτέλεσμα το άπλωμα της φήμης τους σ' όλη την Ευρώπη, πριν ακόμα κυκλοφορήσουν άλμπουμ. Σ' αυτό, μεγάλη συνεισφορά είχαν τα δύο πρώτα demo που έβγαλε η μπάντα.

Η φιλία τους με τον Mike Harris των Napalm Death, τους βοήθησε στο να υπογράψουν συμβόλαιο με τη Γερμανική Nuclear Blast για ένα LP. Πέρασαν το 1989 δίνοντας συναυλίες στην Αγγλία, μαζί με τους Napalm Death και τους Celebral FX και το Σεπτέμβρη μπήκαν στο στούντιο για να "γράψουν". Το πρώτο τους άλμπουμ είχε τίτλο "Subconscious Terror" και βγήκε τον Απρίλη του 1990, προκαλώντας άμεση αίσθηση.

Benediction

Το πρόβλημα δημιουργήθηκε την ίδια εποχή με το LP, όταν ο Barney πήγε για μιά τουρνέ τραγουδιστής στους Napalm Death, για να μείνει τελικά μόνιμα μαζί τους. Οι Benediction προσέλαβαν τον **Dave Ingram**, ο οποίος κόλλησε μιά χαρά, έχοντας το ίδιο βάρβαρο στυλ φωνής με τον Dave.

Μέσα στο 1991 έκαναν και την πρώτη ευρωπαϊκή περιοδεία, παρουσιάζοντας σε ένα έκπληκτο κοινό, ενα crossover ανάμεσα στο grind και το death. Ολοι έμειναν πολύ ευχαριστημένοι και τον Αύγουστο που μας πέρασε εμφανίστηκε στα δισκάδικα το δεύτερο LP τους "The Grand Leveller".

Η γνώμη είναι πως αυτή η συγκεκριμένη σκηνή, έχει λίγα καλά πράγματα να παρουσιάσει. Αν είναι έτσι, σίγουρα αξίζει να δοκιμάσετε τους Benediction. Δεν έχετε να χάσετε τίποτα πέρα απ' τ' αυτιά σας. ■

Τούτοι εδώ δεν είναι και πολύ καινούργιοι. Φλαμανδικής καταγωγής, έρχονται απ' το Βέλγιο και παίζουν ένα κράμα rhythm & blues, με γερές δόσεις rock 'n' roll, οπότε καταλαβαίνετε, έστω και λιγάκι, για τι πρόκειται.

Από το καλοκαίρι του 1986 μετριέται η ηλικία τους, αν και ο **Phil T. Martin** (κιθάρα - φωνή) και ο **Bart De Boek** (κιθάρα), έπαιζαν ακόμα πιό παλιά μαζί, σε διάφορα κιθαριστικά πειραματικά σχήματα. Στην αρχή βρήκαν ένα μπασσίστα κι ένα drum machine, παίζαν διασκευές των 60's, αλλά δε ήταν πολύ ευχαριστημένοι με την κατάσταση. Τελικά στα ντράμς κατέληξε ο **BVH** απ' το πανκ συγκρότημα των *Marche Les Femmes*. Με το πρόβλημα του μπασσίστα πάντα σε κίνδυνο, οι *Swampdolls* σταμάτησαν τις διασκευές, μόλις κατάλαβαν ότι όλες οι βέλγικες μπάντες έπαιζαν τα ίδια μ' αυτούς πράγματα και συγκεντρώθηκαν σε δικά τους κομμάτια. Συμμετέχουν με ένα τραγούδια τους στη συλλογή "Belgian Gargemania Vol. 3" της Boom Records.

Τελικά, στη θέση του μπασσίστα στέριωσε ο **KVDB** των διαλυμένων Rhinos και κάπως έτσι οι *Swampdolls* προωθήθηκαν καλύτερα, οργανώνοντας κονσέρτα που τους έκαναν γνωστούς σ' όλο το Βέλγιο, αλλά και στην Ολλανδία.

SWAMP DOLLS

Τρελές, φρικαρισμένες συναυλίες, επεισόδια κι αν οι φάτσες τους σας φαίνονται cool, είσαστε γελασμένοι.

Ο ήχος τους, ένα ανακάτεμα *Lou Reed*, *Pistols*, *Stones*, σε ρυθμούς των *ZZ Top*, των *Green On Red* κι ένας Θεός ξέρει τι άλλο, πρόσφερε στο κοινό τους αξέχαστα βράδια.

Στις αρχές του 1990 ηχογραφήθηκε και κυκλοφόρησε το "Six Pack" ένα μίνι άλμπουμ, ενώ φέτος βγήκε η πρώτη ολοκληρωμένη δουλειά τους με τίτλο "From The Backroads" και τα δύο στο μουσικό ύφος που προαναφέραμε

ΕΠΑΦΗ : Bart De Boek / Pilatusveld 4 / 1849 Londerzeel / Belgium ■

THE SUN STEPS

Ο ΜΙΧΑΛΗΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΑΝΕΙ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΟΥ ΥΠΟ ΤΟ ΗΛΙΑΚΟ ΠΛΕΓΜΑ

Προσωπικά δεν είχα ακούσει σχεδόν τίποτα για τους Sunsteps. Μόνο φήμες και διαδόσεις. Η πρώτη μου επαφή με το γκρούπ αυτό απ' τη Θεσσαλονίκη, ήρθε τον Φλεβάρη του 1991 στο "Στέκι". Και για να λέμε την αλήθεια, δεν πήγα για να δω αυτούς, αλλά τους Mushrooms. Οταν όμως η μπάντα ανέβηκε στη σκηνή, αντίκρυσα

5 άτομα γεμάτα ζωντάνια, πάθος και προσωπικότητα. Το σχήμα ήταν αρκετά δεμένο. Τους υπόλοιπους μήνες, άρχισα να τους γνωρίζω καλύτερα. Τώρα πλέον, θεωρώ πως οι Sunsteps ανήκουν στην ανεξάρτητη ελληνική σκηνή κι έχουν πάρα πολλά να προσφέρουν.

Η ιστορία λοιπόν, ξεκινά το Σεπτέμβρη του '89 με ένα τριμελές σχήμα. Ενα χρόνο αργότερα, μετά από ανακατατάξεις και αρκετό ψάξιμο, η μπάντα ολοκληρώνεται: Νέστωρας (φωνητικά), Κώστας και Χρήστος στις κιθάρες, Στέλιος (μπάσο) και Κώστας (τύμπανα).

Ο ήχος τους είναι κάτι το ξεχωριστό. Λίγο garage 67's, λίγο Ramones και πολύ αυτραλέζικη σκηνή: Radio Birdman κλπ.

"Έίμαστε γκρούπ των 9Τ' s. Παίζουμε επιθετικό rock 'n' roll. Ο καθένας μας ακούει από διαφορετικές εποχές και διαφορετικά είδη της μουσικής ιστορίας. Γι' αυτό και οι επιρροές μας είναι ανάμικτες" Και αυτό ακριβώς, είναι εκείνο που κάνει τον ήχο τους μοναδικό και τελείως προσωπικό. "Τα πράγματα και ο ήχος ήταν κάτι που απλά συνέβει. Ούτε σκεφτήκαμε, ούτε συζητήσαμε. Απλά μπήκαμε στο στούντιο".

Μετά λοιπόν από ένα μεγάλο διάστημα προετοιμασιών, αποφασίζουν να εμφανιστούν για πρώτη φορά στο κοινό το Φλεβάρη του 1991, στο "Στέκι". Η ανταπόκριση του κόσμου είναι φοβερή. Ήταν πραγματικά ένα υπέροχο ξεκίνημα. "Από τότε έχουμε κάνει γύρω στις 10 ζωντανές εμφανίσεις στη Θεσσαλονίκη και τις Σέρρες, εκ των οποίων η μία ήταν σαπόρτ στους Last Drive στον "Ελλήσποντο". Κι αυτό επειδή αγαπάμε πάρα πολύ τα live και το κοινό, κυρίως της επαρχίας. Ακόμα έχουμε ένα κομμάτι σε μία κασέτα - συλλογή του "Ράδιο Ουτοπία" και δύο demos, που μοιράζονται σε φίλους χέρι με χέρι. Αυτή τη στιγμή δουλεύουμε στη βάση 15 δικών μας κομματών και μερικών διασκευών." (παίζουν το "Action Woman" με μία φοβερή δύναμη, ένταση και ηλεκτρισμό).

Οι στίχοι των τραγουδιών τους, γράφονται βασικά από το Νέστορα και ακολουθεί κάθε είδους κριτική απ' όλη την μπάντα. "Είναι προσωπικά βιώματα, εκτιμήσεις, κρυφές επιθυμίες για τις καταστάσεις που κυριαρχούν στη ζωή μας καθημερινά." Άλλωστε τα μέλη της μπάντας είναι μέσα στην ζωή, μέσα στην εποχή τους. Άλλοι δουλεύουν κι άλλοι είναι φοιτητές. Γι' αυτό ίσως η σχέση ήχου και μπάντας είναι τόσο στενά δεμένη με το παρόν. "Ναι, θέλουμε να έχουμε σχέση με το παρόν, πολύ περισσότερο απ' ότι με το παρελθόν, ή το μέλλον. Η ζωή μας ολόκληρη κυρίως γύρω απ' τους Sunsteps. Είναι κάτι το σωτήριο για μας, κάποιο παράθυρο στη δύσκολη ελληνική πραγματικότητα. Η μουσική μας είναι ο αυτοσκοπός όλων μας. Μας δίνεται η ευκαιρία να εκφράζουμε μέσα από το πρίσμα των Sunsteps κάποια πράγματα, ιδέες κι απόψεις τις οποίες ο καθένας μόνος του, σαν άτομο δε μπορεί να εκφράσει στο ευρύ κοινό". Είναι λοιπόν το γκρούπ πολιτικοποιημένο: "Εμείς σαν άτομα ναι, η μουσική όμως όχι. Δεν αναμασάμε όλα όσα έχουν πει κατα καιρούς μπάντες σαν τους Dead Kennedys, τους Clash, ή τους Sex Pistols. Τα διάφορα κινήματα, για παράδειγμα το πανκ του 77 - 82, μουσικά έχουν αλλάξει πάρα πολλά πράγματα, αλλά αυτές οι επαναστάσεις σε κάποια στιγμή έγιναν μαζικές, έγιναν αντικείμενο εκμετάλευσης και τελικά

απέτυχαν. Σ' αυτό δεν φτάνει τα γκρούπ, αλλά κάποιοι "έξυπνοι" (κυρίως οι πολυεθνικές) που εκμεταλλεύτηκαν την κατάσταση προς όφελός τους. Είναι λοιπόν καιρός για προσωπικές επαναστάσεις".

Η μπάντα νοιώθει και σίγουρα είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ελληνικής σκηνής, μιας σκηνής που παρακολουθεί άμεσα. "Θεωρούμε αξιόλογα γκρούπ τους Purple Overdose, τους Mushrooms, τους Villa 21 (στην αρχή τουλάχιστον), τους Last Drive, τους Εκτός Ελέγχου... Πρέπει όλοι να καταλάβουμε, ότι η ελληνική σκηνή έχει πολλά να προσφέρει. Τί γίνεται όμως με τις συνθήκες μέσα στις οποίες κινείται τη σκηνή αυτή;

"Σίγουρα δεν είναι πολύ καλές. Μα εμείς δεν παρακαλούμε κανένα να τις καλυτερώψει. Προσπαθούμε να τα κάνουμε όλα μόνοι μας, μέσα από το πάθος όλων μας για ελεύθερη μουσική έκφραση. Και μη θεωρείτε ότι είμαστε περφεξιονίστες. Απλά η μουσική των Sunsteps λειτουργεί μέσα από τις επιθυμίες, τις φαντασίες, το ένστικτο, τις παρασθήσεις και τον αυθορμητισμό.

Ειδικά ο αυθορμητισμός φαίνεται καθαρά μέσα από τα live τους. Οι Sunsteps στη σκηνή, είναι ζωντανοί και παίζουν πρώτα για τον εαυτό τους. "Το live αντικατοπτρίζει τα συναισθήματα του γκρούπ εκείνη την ώρα. Δεν επιρρεάζόμαστε άμεσα από το κοινό. Προσπαθούμε να τους επιρρεάζουμε. Για παράδειγμα στις Σέρρες παίζαμε μόνο για 100 άτομα κι όμως η εμπειρία ήταν μοναδική. Ο κόσμος δεν μας άφηνε να κατέβουμε. Κάποιος μάλιστα ανέβηκε τρέχοντας σ' ένα λόφο και άρχισε να κατεβαίνει με τούμπες! Γενικά, δε γουστάρουμε φραγμούς, ούτε και να χάσουμε τον αυθορμητισμό μας, που είναι η πεμπτουσία της δημιουργίας."

Οι Sunsteps λοιπόν είναι για την ώρα μιά live μπάντα με μικρό σχετικά, χρόνο ζωής. Η δύναμη, η ευαισθησία και η δημιουργικότητα, ξεχωρίζει μέσα από κάθε στιγμή τους. Όλα αυτά τους έκαναν αρκετά γνωστούς, ιδιαίτερα στη Θεσσαλονίκη. Ομως τα σχόλια που ακούστηκαν δεν ήταν πάντα καλά. "Η αλήθεια είναι πως έχουν λεχτεί διάφορα για το γκρούπ. Πρέπει όλοι να καταλάβουν ότι η γνώμη του καθενός είναι υποκειμενική. Γι' αυτό, όποιος διαβάζουν άρθρα κριτικών να ακολουθούν τη δική τους πορεία. Ολοι μέσα μας κρύβουμε ένα κριτικό. Οι κρίσεις πρέπει να γίνονται πάντα με βάση τα προσωπικά βιώματα. Μπορεί ν' ακούς τα πάντα, αλλά να κρίνεις μόνος σου. Εχεις την ικανότητα. Γενικά δεν γουστάρουμε τις αυθεντίες στη μουσική και στη ζωή. Ας ασχοληθούν, όσοι το κάνουν αυτό, με τη μαγειρική."

Οι Sunsteps δεν μιμούνται. Ο καθένας είναι ο εαυτός του και κάνει αυτό ακριβώς που νιώθει. Τίποτα περισσότερ, τίποτα λιγότερο. Γι' αυτό και έχουν να προσφέρουν πάρα πολλά στο μέλλον. "Θέλουμε να κάνουμε πολλές ζωντανές εμφανίσεις, κυρίως στην επαρχία, γιατί το συναισθήμα είναι πράγματι φοβερό. Και σίγουρα κάποια δισκογραφική δουλειά. Αλλά δεν είναι κάτι που το κυνηγάμε, δεν είναι οι απώτερος στόχος μας. Εχουμε δρόμο ακόμα. Μουσικά υπάρχουν πολλά να βγάλουμε ακόμα."

Πράγματι, οι Sunsteps προσπαθούν πολύ σκληρά. Είναι γεμάτοι ιδέες που βρίσκουν καταφύγιο στη μουσική τους. Απλά ακούστε τους.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ : THE SUNSTEPS / 28ης Οκτωβρίου 40 / Θεσσαλονίκη 546 42

*Ευχαριστούμε το Βαγγέλη (Nautia) για την απεριόριστη βοήθεια, καθώς και το κοινό. The Sunsteps

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ Η ΕΚΡΗΚΤΙΚΗ BINTEOKAΣΕΤΑ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ROCK

BLUE JEANS
HTAN EINAI KAI ΘΑ EINAI
NOISE PROMOTION Co.
NO MAN'S LAND
PANX ROMANA

R. R. HEARSE & S/M
ΣΑΡΚΑ
T.V.C.
VILLA 21
ΥΠΟΓΕΙΑ TROXIA

FIFTH DIMENSION RECORDS, P.O. BOX: 5, KIATO 20200

Απόγευμα κάποιας βροχερής Κυριακής, το MMB συναντά τους Sonar Blips στο κρησφύγετο των μουσικών τους αναζητήσεων.

Οι όποιες δυσκολίες που γεννιούνται σε κάθε πρώτη "επίσημη" επαφή, ξεπεράστηκαν πολύ γρήγορα. Τρία από τα πέντε μέλη των Sonar Blips ήταν ήδη παρόντα κι έτσι αποφασίσαμε να ξεκινήσουμε. Μόνο που ο χώρος μάλλον δεν ήταν ο πιό κατάληλος και το κρύο έκανε κάτι παραπάνω από φυσιολογική την παρουσία του, οπότε εφαρμόζοντας τις αρχές του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού, καταφύγαμε στο πλησιέστερο καφέ. Επιλογές άλλωστε δεν υπήρχαν και πολλές...

Οσο για το μουσικό κλίμα που κυριαρχούσε εκεί, δεν νομίζω ότι είναι σκόπιμο να το αναφέρω. Αλλά, μιάς και γνωρίω πόσο διεισδυτικοί τύποι είστε και το πόσο πολύ επιθυμείτε να εντρυφείτε σε τέτοιους είδους σκάνδαλα, σας αναφέρω μετά ντροπής, πως το ρεπερτόριο του εν λόγω καφέ, περιελάμβανε από Θέμη Αδαμαντίδη, μέχρι Πωλίνα. Αυτά... (για τους fan του είδους περισσότερες πληροφορίες στη γνωστή διεύθυνση). Και αφού ο waiter μας ρώτησε με όση περίσσια γλοιώδη ευγένεια διέθετε το τι επιθυμούμε, βάλαμε μπροστά την όλη ιεροτελεστία της συνέντευξης, αρχής γενομένης με την κλασικότατη ερώτηση.

SONAR BLIPS

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

- Πότε δημιουργήθηκαν οι Sonar Blips; (Η απάντηση σχεδόν μονολεκτική, ήρθε καπάκι).

Κάπου στα τέλη του '89.

- Ποιές ήταν οι αιτίες που οδήγησαν τους συγκεκριμένους ανθρώπους να δημιουργήσουν αυτή τη μπάντα;

Θα σου φανεί ίσως αστείο, αλλά σχεδόν όλοι που βρεθήκαμε τότε, ήταν μέσα από αγγελίες. Η ιδέα της δημιουργίας του γκρούπ ήταν του τραγουδιστή, που αργότερα αποχώρησε.

- Πόσοι αποτελούσατε το πρώτο σχήμα;

Είμασταν επτά άτομα, όσοι δηλαδή και στο άλμπουμ. Ήταν ο Γιάννης Θέγκος (τύμπανα), ο Γιώργος Λάμπρου (κιθάρα), ο Μιχάλης Δάμου (φωνή), η Αντζελα Μαρκοπούλου (φωνή), ο Νίκος Βουκελάτος (κιθάρα), ο Μάκης Τούντζας (πλήκτρα) κι ο

Γιάννης Καγιαλεδάκης (μπάσο) - ξέχασα κανέναν, όχι αυτοί είμασταν τότε.

- Απ' όσο ξέρω, σήμερα το γκρούπ έχει νέα μέλη...;

Ναι, στην κιθάρα και τη φωνή είναι ο Νίκος Λεβαντής.

- Δηλαδή, μονάχα μιά αλλαγή;

Εχει φύγει ο Μιχάλης κι ο Νίκος Βουκελάτος.

- Δημιουργήθηκε τυχαία αυτή η μείωση των μελών; Μπορούμε να το πούμε κι έτσι. Μετά είδαμε πως η λειτουργία μας κι ο δυναμισμός του σχήματος που προέκυπτε, μας κάλυπτε απόλυτα..

- Υπήρχε προυπηρεσία σε άλλα σχήματα;

(Νίκος) Ολοι μας, λίγο ως πολύ, είχαμε αναμιχτεί σε άλλες μπάντες από πιτσιρικάδες, διαφορετικές ο καθένας. Εγώ για παράδειγμα, ήμουν με τους Prisoners, μετά

με τους Ταρώ και αργότερα με τους Main Sensation. Πειραικά σχήματα συνήθως.

- Ποιός είναι ο μέσος όρος ηλικίας των Sonar Blips;

Εκτός απ' το Γιάννη που είναι 21, όλοι οι υπόλοιποι είμαστε 25 - 26 ετών.

- Η σχέσεις μεταξύ σας πως είναι;

Γνωριζόμαστε αρκετό καιρό και οι περισσότεροι εκτός συγκροτήματος. Ε, απ' τη στιγμή που βρεθήκαμε όλοι μαζί στο γκρούπ, οι σχέσεις επισφραγίστηκαν ακόμα περισσότερο. Μπορώ να σου πω πως λειτουργούμε και σαν παρέα πέρα από τους Sonar Blips.

- Τι κάνετε αυτή την εποχή και τι σκέφτεστε για το άμεσο μέλλον;

Τώρα έχουμε στρωθεί στο να υλοποιούμε κάποιες ιδέες μας μέσα από πρόβες, έχουν αλλάξει μερικά πράγματα.

- Τι εννοείτε;

Εχει αλλάξει η μουσική δομή των κομματιών σε σχέση με το δίσκο και προσπαθούμε μέσα από τον πειραματισμό και τις προσωπικές εκτιμήσεις, να βγάλουμε κάτι καλό. Ακόμα είμαστε στο στάδιο της πρόβας, της μουσικής αναζήτησης, για τον επόμενο δίσκο.

- Αλήθεια, ποιά φιλοσοφία ακολουθείτε;

Οι Sonar Blips είναι ανοιχτοί σε όλα, δεν υπάρχει κάποια συγκεκριμένη γραμμή. Δυστυχώς στη χώρα μας έχουμε θεωρήσει πως πρέπει να βάζουμε τα πράγματα σε κάποια "πλαίσια", γεγονός που εμείς θέλουμε να το αποφύγουμε και μουσικά, αλλά κυρίως σαν άνθρωποι. Εν κατακλείδι, θα έλεγα πως η φιλοσοφία που έχουμε είναι αγάπη για ότι κάνουμε, αγάπη για τη μουσική και κυρίως αγάπη για τη ζωή.

- Που πιστεύεις ότι μουσικά γίνεται κάτι

αυθεντικό;

Πιστεύω ότι υπάρχουν χώρες της Ευρώπης, π.χ. Ολλανδία, Γαλλία, Βέλγιο, όπου γίνεται μία πολύ καλή προσπάθεια και υπάρχει κυρίως εκτίμηση σε δουλειές νέων γκρουπ.

- Εδώ πως τα βλέπετε τα πράγματα;

Μάλλον η rock σκηνή βρίσκεται σε περίοδο κίνησης, αλλά θα μπορούσαμε να πούμε πως δυστυχώς βρίσκεται σε μιά μόνιμη κατάσταση. Υπάρχει όμως μιά αίσθηση πως είναι σε καλύτερο δρόμο απ' ότι παλιότερα.

- Τι περιμένετε να συμβεί άμεσα;

Μία μεγαλύτερη απήχηση των ελληνικών συγκροτημάτων, γιατί ο κομος έχει κορεστεί και ιδιαίτερα η νεολαία, από αυτό που του προσφέρουν.

- Η επαφή με την Wipe Out πως έγινε;

Γνωριζόμασταν από παλιά

με το Βάιο και το Θοδωρή, τους άρρεσε η δουλειά μας και προχωρήσαμε... Στα μέσα του '92 πιστεύουμε πως θα κυκλοφορήσουμε το δεύτερο LP μας και το σίγουρο είναι ότι αυτό θα είναι περισσότερο κιθαριστικό.

- Φήμες λένε ότι ετοιμάζετε video clip...

Α, αυτό είναι ακόμα μυστικό. Το μόνο που μπορώ να σου πω είναι πως βασίζεται πάνω σε ένα σενάριο του Γιώργου (του μπασσίστα) και η παραγωγή θα είναι δική μας.

- Υπάρχει σκέψη να αλλάξετε εταιρία με το νέο άλμπουμ;

Αυτό, πολύ απλά, δεν είναι το πρώτο μας μέλημα. Το μόνο που μας απασχολεί αυτή τη στιγμή, είναι να ολοκληρώσουμε τη νέα μας δουλειά, έτσι όπως ακριβώς τη θέλουμε κι από κει και πέρα, σκοπός μας είναι να ακουστεί όσο το δυνατόν καλύτερα γίνεται και σε περισσότερο κόσμο.

- Είσαστε ικανοποιημένοι με την τωρινή σας εταιρία;

Μπορεί να μην υπάρχει η οικονομική δύναμη στις ανέξαρτητες, αλλά αυτό που σίγουρα υπάρχει είναι η διάθεση και η αγάπη...

Η συζήτηση με τους Sonar Blips διήρκεσε πάρα πολύ, γεγονός που μου έδωσε τη δυνατότητα να γνωρίσω καλύτερα το έμψυχο υλικό αυτής της μπάντας.

Κι επειδή υπάρχουν "πράγματα", τα οποία δε μπορούν να χωρέσουν σε μιά κόλλα χαρτί, το μόνο που απομένει σε μένα, είναι να σας προτείνω να μην αφήνετε να περνάντε από δίπλα σας τέτοια σύνολα και κυρίως τέτοιοι άνθρωποι.

ROCK HISTORY (for real!)

VARIOUS ARTISTS

Psychedelic Psalms (2LP)

VARIOUS ARTISTS

Battle Of The Garages Vol. 1-4 (LP)

THE HEARTBREAKERS

What Goes Around (LP/CD)

ANT BEE

Pure Electric Honey (LP)

FROM THE VAULTS ...

- Pebbles
- Back From The Grave
- Highs In The Mid-Sixties
- Songs We Taught The Fuzztones
- The Danwich Story
- Electric Sugarcube Flashbacks

HITCH - HYKE RECORDS
tel. (01) 9233472, fax. 7249370

DELERIUM, MUSIC MANIAC, VOXX,
ESTRUS, A.I.P., BOMP, CRYPT

ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑ

Οι ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ξεπήδησαν μέσα από το Η/С πνεύμα που διαπνέει όλα τα αμερικάνικα ως επί το πλείστον, συγκροτήματα, αλλά εννοείται με ελληνικό στίχο, επιθετικό, μέχρι ακραίο μερικές φορές και προσαρμοσμένο στην ελληνική πραγματικότητα. Εχοντας βγάλει το πρώτο τους άλμπουμ "Κατάσταση Κινδύνου", το καλοκαίρι του 1990 στη Wipe Out, που χαρακτηρίζόταν από μια "παιδιάστικη" θα μπορούσα να πω, αφέλεια, φέτος ετοίμασαν την καινούργια δουλειά τους, που οπωσδήποτε έχει βελτιώσει κατά πολύ, το σύνολο των προσπαθειών αυτής της μπάντας, η οποία υπάρχει απ' το Δεκέμβρη του 1985 και δημιουργήθηκε στο σχολείο, από μερικά παιδιά που έκριναν τα πράγματα με τον δικό τους τρόπο.

Το γκρούπ αποτελούν ο Σπύρος (κιθάρα, φωνή), ο Κώστας (μπάσο), ο Γιάννης (φωνή) και ο Κώστας (ντραμς). Στην ηχογράφηση του "Ενάντια", παίρνει μέρος ο Αλέκος (των III Humoured Gang), μιάς και λόγω προβλημάτων απόστασης (ο Κώστας είναι φοιτητής στην Πάτρα), δεν μπορούσε να ολοκληρωθεί με το ατόφιο σχήμα. Η συνέντευξη έγινε στο "εργαστήρι" του MMB, είχε πολύ πλάκα, πολλούς καφέδες, άπειρα τσιγάρα κι ένας Θεός έρει τι άλλο. (Μη φανταστείτε τίποτα κακό...)

Και μιά και το "Ενάντια" αποτελεί πρόσφατη, σχετικά πάντα, κυκλοφορία, πάνουμε μιά κουβέντα πάνω σ' αυτό. Στη συζήτηση παρόντες είναι ο Σπύρος κι Κώστας (bass - player) και ψάχνω να ξεζουμίσω τα του δίσκου. Μάταια. Στην αρχή τουλάχιστον. Γιατί τα παιδιά, έχουν πολλά παράπονα με πολλούς, που βγαίνουν ολοένα στην πορεία. Κάνω μιά φιλοτίμη ακόμα προσπάθεια και τελικά αποσπώ μερικά καλά στοιχεία, που επισυνάπτω στο φάκελλο "ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ: Οργανωμέ-

νο έγκλημα και ανατρεπτική υποκουλτούρα". Αρχίζω με την αίσθηση βελτίωσης που μου έκανε το άλμπουμ σε σχέση με το προηγούμενο και την απορία μου για δύο κομμάτια. Η, καλύτερα με την εισαγωγή του πρώτου, όπου ακουγόταν η μητέρα του δολοφονημένου Μιχάλη Καλτεζά σε συνέντευξη της στο ραδιόφωνο και του "Βρώμικος Πόλεμος" του καλύτερου κατά την γνώμη μου, κομματού του "Ενάντια", που κλείνει και το δίσκο. Εχουν σχέση, ή όχι;

Το "Βρώμικος Πόλεμος", δεν ήταν για να μπει στο άλμπουμ και το προορίζαμε αρχικά σαν demo το οποίο θα μοιραζόταν δωρεάν, χέρι με χέρι. Ο πόλεμος του Κόλπου έτυχε να ξεσπάσει, την εποχή που βρισκόμασταν στο στούντιο. Το γράψαμε επί τόπου, με τη βοήθεια του ηχολήπτη. Προσπαθήσαμε να το δώσουμε σε στίχους, αλλά στην πορεία διαπιστώσαμε πως έβγαινε κατεβατό. Μας άρεσε και το αφήσαμε έτσι.

Το τραγούδι πλέον μέσα σ' έναν συνεχή, γεμάτο ένταση, βερμπαλίσμο, όπου αρχικά τον λόγο έχουν οι πολεμοκάπηλοι, για να ολοκληρωθεί σε ένα Η/С υβρεολόγιο, όπου, καλό θα ήταν να μην το ακούσουν οι γονείς σας. Ενα κομμάτι, ενάντια στον εφησυχασμένο πολίτη κάθε τόπου, γεμάτο αλήθειες και αντιπολεμικά ουρλιαχτά.

Δεν έχει σχέση με την εισαγωγή του προηγούμενου άλμπουμ μας. Είναι εντελώς ξεχωριστά και τα δύο. Οσον αφορά τώρα για τη γενική μας άποψη πάνω στους δύο δίσκους, οι διαφορές, αν μη τι άλλο, είναι ορατές. Και πρώτα - πρώτα στο στίχο. Στις συναυλίες μας αποφεύγουμε να πάιζουμε κομμάτια του "Κατάσταση Κινδύνου",

γιατί οι στίχοι μας φαίνονται ηλίθιοι. Το κακό είναι πως το κοινό τα ζητάει πάντα... Ήταν λάθος δικό μας που χρησιμοποιήσαμε συνθήματα ενός χώρου συγκεκριμένου, βάλαμε και πέντε λέξεις δικές μας... Αυτό το βλέπουμε τώρα, γιατί τότε σίγουρα μας άρεσαν. Στο νέο δίσκο, οι λέξεις είναι πιο προσεγμένες.

Δηλαδή, ξεπερνάτε την απλή συνθηματολογία κι ενώ παραμένετε σ' αυτό το χώρο, δίνετε με διαφορετικό τρόπο τις ίδιες εννοίες.

Σίγουρα. Παραμένουμε εξάλλου στον ίδιο χώρο. Και κάτι που θέλουμε να τονίσουμε είναι πως, εντάξει, μπορεί να μην έχουμε και πολλές σχέσεις με άτομα που λειτουργούν σ' αυτόν, αυτό όμως δε σημαίνει ότι δεν έχουμε ζήσει κάποιες καταστάσεις, όπως κι εκείνοι. Κυκλοφορεί μάλιστα μιά φήμη, ότι εμείς δεν έχουμε σχέση και γράφουμε όσα ακούμε από τρίτους κι ότι είμαστε άσχετοι με την όλη φάση. Αυτό δεν είναι αλήθεια και αν θες, παρ' το κι έτσι: το πρώτο άλμπουμ, δεν θα το έβγαζε κανένα ελληνικό συγκρότημα, με τέτοιους στίχους και μπινελίκια, γιατί πάντοτε ο κίνδυνος να φάμε καμμιά μήνυση είναι ορατός. Αυτό σημαίνει, πως αν δεν τα νοιώθαμε όλα αυτά, δε θα ρισκάραμε, γιατί έτσι κι αλλιώς, δεν θα είχαμε τίποτε να κερδίσουμε.

Το ότι χρησιμοποιείτε κάποιες "ανάρμοστες" φράσεις στα κομμάτια σας, σκοπεύει απλά στο να προκαλέσετε;

Οταν τα γράψαμε αυτά και ιδιαίτερα του "Κατάσταση Κινδύνου", πηγαίναμε ακόμα σχολείο. Τι πιό φυσικό, απ' το να χρησιμοποιήσουμε τη φρασεολογία που μιλού-

σαμε εκεί (!). Δεν το παίζαμε ποιητές, ούτε και ψάξαμε να τα δώσουμε με ωραίο τρόπο. Ήταν λόγια σταράτα και αληθινά. Τώρα μάλλον ωριμάσαμε και σκεφτόμαστε πιό πολύ. Ούτε και μπορούσαμε να κάνουμε ένα δίσκο, καρμπόν του πρώτου.

Αναφέρω δυό κομμάτια στο "Ενάντια". Τα "ΕΛ.ΑΣ." και "Αντίδραστ". Δεν έχουν τη νοοτροπία των παλιών; Ο Σπύρος κι ο Κώστας βάζουν τα γέλια και θεωρούν ότι σίγουρα αυτά είναι τα χειρότερα του δίσκου κι ότι ήδη τα έχουν ξορκίσει, αλλά επαναλαμβάνουν πως δύστικα των ANTIΔΡΑΣΗ περιέχουν βρισιές, αυτά αρέσουν και στον κόσμο.

Παίρνουμε γράμματα που μας λένε για το τι φοβερό κομμάτι είναι το "Χοιρινό Κρέας" και μεις σκεφτόμαστε "μα καλά, τρελός είναι ο άνθρωπος;" Καταλήξαμε να φοβόμαστε πως το νέο μας άλμπουμ δε θ' αρέσει, ακριβώς επειδή είναι πιο "εκλεπτισμένο"...

Τους καθησυχάζω λέγοντάς τους, ότι όπως εκείνοι, έτσι και το κοινό τους ωριμάζει, κάτι που σε τελική ανάλυση μπορεί να είναι και γεγονός. Στην Ελλάδα ζούμε, τα πάντα είναι πιθανά. Ακόμα και με Μητσοτάκη.

Περνάνταν ότι δεν και τον ταμέα "Μουσική". Στο "Ενάντια" διαπίστωσα ένα thash όχο που αναμειγνύεται μερικές φορές με το ακατάσχετο Hardcore των ANTIΔΡΑΣΗ, προσφέροντας ευκαιρία για συζήτηση. Ο καφές έχει ήδη τελειώσει, ευτυχώς τα τσιγάρα κρατάνε καλά... Ο Σπύρος αναλαμβάνει την ξενάγηση.

Για μένα δεν είναι σωστό για ένα συγκρότημα να λέει ότι παίζει H/C. Αντε να βάλει κι ένα στοιχείο heavy metal και να τον κράξουν όλοι. Δηλαδή να παίζει συνέχεια το ίδιο πράγμα, κάτι που ας πούμε κάνουν οι Bad Religion, μόνο που εκείνοι ξέρουν να το βάζουν σε πλαϊσια που τους κάνουν να διαφέρουν. Δε μπορούν όλοι να κάνουν το ίδιο πράγμα, οπότε βάζεις κι άλλα στοιχεία στη μέση για να ολοκληρώσεις τη μουσική σου. Αυτό προσπαθούμε να κάνουμε κι εμείς κι όποιος θέλει, είναι καλόδεχτος να μας ακούσει. Μερικοί δεν μπορούν να καταλάβουν πως ακριβώς λειτουργούμε. Για παράδειγμα δεν γουστάρουμε καθόλου, μα καθόλου το Heavy metal.

Ναι, αλλά οτιδήποτε προέκυψε απ' αυτό δεν ήταν αναγκαστικά κακό...

Πρόσεξε. Δεν εννοούμε το thrash, αλλά συγκροτήματα όπως οι Judas Priest, ή οι Iron Maiden, το μόνο που προσφέρουν είναι θέαμα και τίποτε περισσότερο. Θεωρούμε ότι με τα καραγκιοζιλίκια τους, αλλά και με τους στίχους τους, απευθύνονται σε ανεγκέφαλα άτομα. Ο-

λοι οι φανς τους είναι κορόιδα και το κακό είναι ότι δεν το πιάνουν αυτό. Είναι θέαμα και όλα γίνονται για το χρήμα. Είναι στημένα. Και η πλάκα είναι πως υπάρχουν και στην Ελλάδα μπάντες, που κάνουν τα ίδια πράγματα. Μιά βόλτα στο φεστιβάλ της "Μολών Λαβέ" θα σε έπειθε. Δεν έρουμε αν η "Μολών Λαβέ" έχει αποκύμπια, θα θέλαμε να πιστεύουμε πως οι προθέσεις της είναι καλές, αλλά ο χώρος απ' τη φύση του, είναι μαλακισμένος.

Η συζήτηση περνάει στο χώρο των μαγαζιών που αν και λίγα δεν βοηθάν και πολύ τα συγκροτήματα, τη στιγμή που για να παίξεις ένα σχετικά άγνωστο γκρούπ, οι μαγαζάτορες απαιτούν όλες τις εισπράξεις για λογαριασμό τους και τα περισσότερα ενδίδουν, επειδή φοβούνται πως ένα εισητήριο ακριβότερο, θα διώξει τον κόσμο. Και δυστυχώς αυτή είναι η μοίρα των ελληνικών συγκροτημάτων. Ακόμα και τα ελάχιστα έξοδα που αντιμετωπίζουν, πρέπει να βάζουν από την τσέπη τους. Υπάρχουν χιλιάδες παραδείγματα και τόσο ο Κώστας, όσο κι ο Σπύρος, έχουν πολλά να διηγηθούν. Ο Κώστας μάλιστα, προτείνει μιά λύση, μακρινή και δύσκολη ίσως, αλλά σίγουρα όχι ακατόρθωτη.

Αν όλοι αποφάσιζαν σε κάποια φάση ν' αρνηθούν να παίζουν χωρίς ίσως μιά στοιχειώδη κάλυψη υπέρ τους, δε θ' αναγκάζονταν οι μαγαζάτορες ν' αλλάξουν στάση απέναντί τους;

Ιδού η απορία.

Μπορεί να υπάρξει και κάποιος συμβιβασμός κι απ' τις δυό πλευρές. Απ' τη στιγμή που τα μαγαζιά δε θα έχουν συγκροτήματα να παίζουν κάπου η φάση θα συμβιβαστεί. Θα βρεθεί μιά άλλη λύση.

Ο Σπύρος θυμάται μιά κοντινή εμπειρία των ANTIΔΡΑΣΗ.

Την εποχή που ήταν να βγάλουμε το πρώτο σινγκλάκι, ένας φίλος μας ρώτησε πως θα γίνει η φάση. Του είπαμε ότι εμείς θα βάλουμε το στούντιο και εκείνος έγινε έχω φρενών. Μας είπε ότι καλύτερα να μην το βγάζαμε και αν ήταν να γίνει αυτό, έπρεπε η εταιρία ν' αναλάβει όλα τα έξοδα. Δήλωσε, πολύ σωστά, πως αν δεν το κάναμε εμείς, ο ένας κι ο άλλος, τότε θα μας αντιμετωπίζαν με διαφορετικό μάτι. Και τελικά έτσι είναι.

Δε θέλουμε να μας εκμεταλλεύεται κανένας. Αν όμως τα πεις αυτά, θα περεξηγηθείς. Βλέπει ο άλλος στα δισκάδικα το άλμπουμ μας να κοστίζει 1700 δραχμές και λέει "δες τους κερατάδες, τα κονομήσανε!", υπάρχει κι αυτή η αντίληψη δυστυχώς. Ας πάρουμε για παράδειγμα τους Panx Romana. Αν παίζαν στην Αμερική θα τους είχαν πρώτο συγκρότημα. Κι εδώ τους έχουν αφήσει πί-

σω. Αυτό είναι απαράδεκτο για τύπους που υπάρχουν σαν συγκρότημα εδώ και δέκα χρόνια, δίνοντας τον καλύτερο εαυτό τους.

Ενα άλλο πράγμα που προσέχεις στο "Ενάντια", είναι το εξώφυλλο, που πολλοί θα το χαρακτήριζαν βλάσφημο και ίσως τελικά έτσι να είναι.

Αλλιώς πήγε να γίνει κι αλλιώς έγινε. Άλλα βγήκε καλύτερο απ' αυτό που αρχικά ζητούσαμε. Το έκανε ο Γιώργος, ο φίλος που είχε αναλάβει και τον προηγούμενο δίσκο. Το εξώφυλλο του καινούργιου άλμπουμ, το βλέπεις από πίσω προς τα μπρος. Είναι ένας τύπος που ιδρώνει και κυττάζει μπροστά του. Αντικρύζει δίκαστές, μπάτσους, παπάδες και το δάιβολο και καταλήγει στο Χριστό. Σαλεύει απ' αυτά που βλέπει και λέει "Ενάντια". Ενάντια σ' όλα αυτά. Είμαστε ενάντια σ' ότι μας δείχνουν σα Χριστό, σα διάβολο, σαν εξουσία γενικά. Θα έπρεπε να ήταν διπλό το εξώφυλλο, μα έτσι θα ανέβαινε το κόστος. Γενικά στοίχησε πολύ αυτή η δουλειά και το κόστος θα το βγάλουμε στα 900 κομμάτια. Οπότε καταλαβαίνεις τι γίνεται.

Και η σχέση των ANTIΔΡΑΣΗ με την ελληνική σκηνή; Ο Σπύρος είναι απόλυτος, έως επιθετικός.

Κατ' αρχήν να ξεκαθαρίσουμε κάτι. Δεν πιστεύω πως υπάρχει ελληνική σκηνή. Όλοι προσπαθούν να παίξουν για το χαβαλέ τους και στην ουσία δεν έχουν τίποτε να πουν. Βάζουμε και τους ANTIΔΡΑΣΗ μέσα. Όλοι αντιγράφουν τα ξένα συγκροτήματα. Κι αυτό γίνεται επειδή δεν υπάρχουν λεφτά. Αν είχαμε ένα δικό μας στούντιο και κάποιος μας πλήρωνε την πχογράφηση αυτού του δίσκου, θα ήταν σαφώς καλύτερος αφού θα μπορούσαμε να δουλέψουμε περισσότερες ώρες και χωρίς το άγχος "άντε να προλάβουμε".

Επέμβαση του Κώστα, προς ολοκλήρωσιν σκέψεων του Σπύ-

ρου:

Δεν υπάρχει κάποια συνέχεια. Οταν ένας δίσκος βγάλεις τα έξοδά του, κανένας δεν ενδιαφέρεται για την παραπέρα προώθηση του γκρούπ. Να βγει δηλαδή λιγάκι πιό έξω. Και δεν είναι για να πουληθούν περισσότεροι δίσκοι. Απλά για να περάσουμε τις απόψεις μας σε πλατύτερο κοινό.

Σχετικά με το πέρασμα μηνυμάτων ο λόγος κι ο Σπύρος μιλάει για τους Dead Kennedys και τον Biafra που πουλάνε μιά μεγάλη ποσότητα δίσκων, μπάινουν στ' ανεξάρτητα charts, χωρίς κατ' ανάγκην να έχουν έπουληθεί. Εδώ τα συγκροτήματα προσπαθούν, τις περισσότερες φορές να τα δώσουν όλα, αλλά πίσω τους συνήθως υπάρχει μιά εταιρία που θεωρεί πως το καθήκον της τέλειωσης με την κυκλοφορία του δίσκου. Από την άλλη βέβαια, εννοείται ότι κι οι ανεξάρτητες εταιρίες έχουν τα δικά τους προβλήματα, οικονομικά, διανομής κλπ.

Σημασία έχει ότι οι ANTIΔΡΑΣΗ κατάφεραν για δεύτερη φορά να σπάσουν το φράγμα του ενός δίσκου που κυνηγάει τις περισσότερες ελληνικές μπάντες. Εχοντας ένα κοίνο μικρό μεν, αφοσιωμένο δε, βρίσκονται στη θέση να βλέπουν τα πράγματα πιό σφαιρικά και οι απόψεις τους να έχουν θέση για όλα τα ζητήματα. Το "Ενάντια", ήδη υπάρχει στα μαγαζιά κι αν τον προτιμήσετε, να είστε βέβαιοι ότι θα βρεθείτε μπροστά σε ένα συγκρότημα που δημιουργεί αυθόρμητα, παραμένοντας στο πνεύμα του προηγούμενου βινύλιού του, που το έβαλε στις καρδιές μερικών ανθρώπων που συνεχίζουν να μην αποτελούν τους εφησυχασμένους πολίτες που αρνούνται να είναι αυτοί "που θα βγάλουν το φίδι απ' την τρύπα". Οι ANTIΔΡΑΣΗ δεν είναι τίποτε περισσότερο από μερικά παιδιά που διαλέγουν να σκέφτονται με όλο τους το μυαλό. Αν ζητάτε κάτι άλλο, εσείς θα χάσετε... ■

be alternative!

HITCH - HYKE RECORDS
tel. (01) 9233472, fax. 7249370

WALKABOUTS
Scavenger (LP/CD)
HITMEN
What It Is (LP/CD)
THE STEPPES
Alive, Alive, Oh ! (LP/CD)
BARRACUDAS
Wait For Everything (LP/CD)
FLAMING LIPS
In A Priest Driven Ambulance (LP/CD)
YO LA TENGO
Fakebook (LP/CD)
YO LA TENGO
That Is Yo La Tengo (LP/CD)
VERLAINES
Some Disenchanted Evening (LP/CD)
SCIENTISTS
Absolute (LP/CD)

TELEVISION PERSONALITIES
Camping In France (LP/CD)

KIM SALMON, DUBROVNIKS, SHOCKABILLY,
BONGWATER, BATS, NEON BOYS, SOFT BOYS,
DAS DAMEN, POOH STICKS, DROOGS

RED EYE, MUSIC MANIAC, OVERGROUND, CITY SLANG,
SHAKE, SUB POP, GLITTERHOUSE, RESONANCE,
SHIMMY DISC, FLYING NUN, BOMP, NORMAL

ΣΥΝΑΥΓΙΕΣ-HAPPENINGS

*thank you very much for
coming and we're gonna
make you cum!
THE FUZZTONES*

(κλαμπ "ΡΟΔΟΝ", 8/11/91)

του ειδικώς ανελθόντα εκ Ρεθύμνου, ΑΝΤΩΝΗ ΔΙΛΙΝΤΑ

Πριν από τη συναυλία, οι γνωμες και οι προβλέψεις έδιναν κι έπαιρναν. Ο καθένας έλεγε το μακρύ του και το κοντό του, αλλά όλοι ήταν επιφυλακτικοί, στηριζόμενοι στην προηγούμενη εμφάνιση των Fuzztones στην Αθήνα πριν μερικά χρόνια. Κι όμως, τα τλευταία νέα περί **Αυτών**, ήταν ιδιάτερα ενθαρυντικά. Πολύ καλές οι εμφανίσεις τους στη Γερμανία, το ίδιο και στη Θεσσαλονίκη την προηγούμενη μέρα. Οπότε, έμενε να το διαπιστώσουμε με τα ίδια μας τα μάτια. Στις 11:05 και αφού προηγουμένως ένα νέο, αρκετά καλό, σφιχτοδεμένο και σαφώς γκαραζιέρικο συγκρότημα δικό μας, οι **Sound Explosion**, μας ζέσταναν κατάλληλα, έφτασε η ώρα της αλήθειας.

Οι Αυτών Μεγαλειότητες, οι Fuzztones, αυτοί οι σύγχρονοι γκαράζ θρύλοι, μπροστά μας! Και η είσοδός τους, αντάξια των Μεγαλυτέρων Τιμβωρύχων της εποχής μας. Μέσα σε ατμόσφαιρα νεκροταφείου, μέσα από καπνούς και το φως των κεριών, τέσσερεις παράξενοι τύποι με μακριά μαλλιά, πάρνουν τις θέσεις τους, πίσω από τα όργανα. Mike Czekaj (ντραμς), Chris Harlock (μπάσος), Jake Cavaliere (όργανο) και Phil Arriagada (κιθάρα).

Η αρχή έγινε με το κλασσικό 6Τ' ή instrumental κομμάτι "1523 Blair", μέχρι να κάνει την εμφάνισή του ο αρχηγός της σπείρας, ο πολύς Rudi Protrudi. Εδώ είμαστε!

Το γκρούπ πολύ καλά δεμένο, το παίξιμο όπως ταιριάζει σε πρωτομάστορες, ο ύχος καλός, το κοινό σχετικό (χμμ...) με το αντικείμενο, το "ΡΟΔΟΝ" φίσκα και ο κος Protrudi σε κέφια και καλός περφόρμερ.

Τα τραγούδια διαδέχονταν το ένα το άλλο, αρκετά νέα απ' το καινούργιο "Braindrops" LP των Fuzztones, άπειρες διασκευές και μόνο (;) το "In Heat" και το "Nine Months Later" απ' την προηγούμενη δουλειά τους. Η συναυλία ήταν πολύ καλή και οι Κασσάνδρες αρχίζουν να διαφεύδονται (έτσι κε Καστανάρα;)

Ε, ενώ λοιπόν όλα πάνε κατ' ευχήν, το κοινό να μη θέλει και πολλά για να ξεσκωθεί, ο κος Protrudi, αφού μας έχει συστήσει τα μισά μέλη της μπάντας, στα τρία τέταρτα εγκαταλείπει με την παρέα του τη σκηνή.

Που πάνε αυτοί; Ρε, γυρίστε πίσω! Comeback! Και ίδου ο Νυμφίος έρχεται! Πρώτο encore! "Cinderella" και καπάκι "Strychnine". Και γίνεται το "έλα να δεις" Το "ΡΟΔΟΝ" αναστενάζει. Άλλοι χορεύουν, αλλοί χτυπιούνται, άλλοι αλλαλάζουν, ουδείς ατάραχος. Οι Fuzztones είναι πλέον οι κυρίαρχοι του παιχνιδιού. Ο Rudi Protrudi επιβλητικός, όπως και οι ρέστοι του γκρούπ, αρχίζει διάλογο με τον κόσμο, φιλοφρονήσεις και ολοκληρώνει τις συστάσεις. Παίζουν κανα - δυό τραγούδια και αποχωρούν.

Τώρα που μάθαμε το κόλπο; Ρυθμικά παλαμάκια. Comeback again! Το δις εξαμαρτείν... Δεύτερο encore. Καινούργιο τραγούδι, καλή συνέχεια, αλλά υποτονικότερο από την πρώτη επανεμφάνιση. Πίσω στα παρασκήνια να βρέξουν τα λαρύγγια τους.

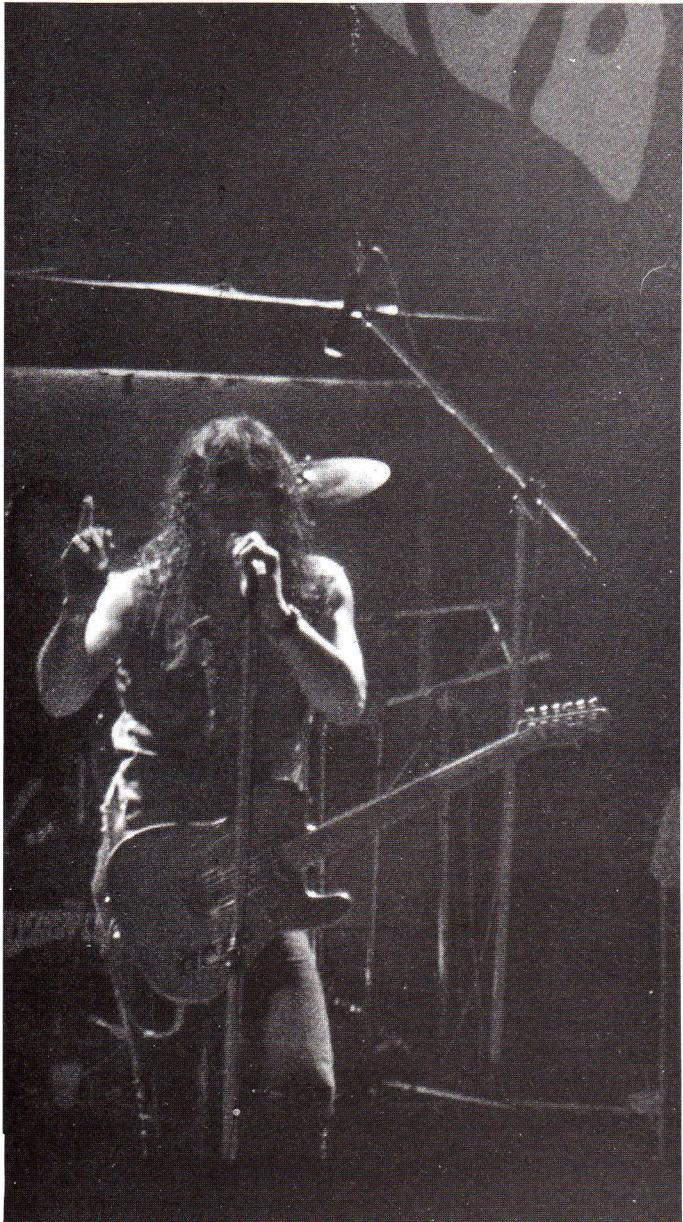
Είναι να μη γίνει η αρχή. Γιατί μετά γίνεται και συνήθεια. Comeback one more time!... Maybe the last one... Please.... Τρίτη και φαρμακερή. Καθένας στο κλαμπ γίνεται Fuzztone για 5 λεπτά στο "She's Wicked" και μετά το μεγάλο φινάλε. Μια κα-τα-πλη-κτι-κή και φοβερή εκτέλεση του "Psychotic Reaction". Μιά στιγμή ανεπανάληπτη.

Ε, θέλετε κι άλλο; Τώρα τέλος, οριστικό κι αμετάκλητο. Μιά ώρα και είκοσι λεπτά, δε σας φτάνουν;

Οι Fuzztones διατήρησαν με την εμφάνιση στην Αθήνα, το μύθο τους, απόδειξαν ότι είναι οι κορυφαίοι στο είδος τους και

τα 6Τ's επιβεβαίωσαν την επίδρασή τους.

Οι Fuzztones δεν θα υπήρχαν, αν δεν είχαν προηγηθεί τα 6Τ's. Αλλα και πολλοί από μας δεν θα είχαν ασχοληθεί με τα 6Τ's, αν δεν υπήρχαν οι Fuzztones...

φωτο: Ρίζος Τζιάμαλης

·ΠΡΟΒΕΣ
·ΠΛΑΤΟΓΕΣ
·ΗΥΓΡΑΦΗΣΕΙΣ 24:16
·MIDI FACILITIES
·A. CLASS EFFECTS
·STATE - OF - THE - ART - MONITORING
·ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΛΙΜΑΤΙΣΜΟΥ
·ΑΦΙΡΕΣΗ ΦΩΝΗΣ
·ΕΝΟΡΧΗΣΤΡΩΣΕΙΣ

ΗΧΟΥΡΓΗΣΤΡΟ ΕΝΝΕΑ ΤΕΣΣΕΡΑ

ΤΗΛ. 82 33 632 - 86 46 024

Andrew

- Στο "Grin", σ' εμένα τουλάχιστον, φάνηκαν κάποιες επιρροές - θετικές οπωσδήποτε - ανάμεσα στους Smiths και τους Band Of Holly Joy. Ομολογώ ότι τους πρώτους τους αντιπαθώ, ενώ τους δεύτερους τους εκτιμώ απόλυτα. Στη αρχή μπερδεύτηκα, αλλά αμέσως μετά έπιασα το μήνυμά σας... Ή, αυτό θέλω να πιστεύω...

Simon: Σταμάτησα ν' ακούω τους Smiths στα δεκαεννιά μου χρόνια, αλλά στην πραγματικότητα, ποτέ μου δεν προσπάθησα να πιθηκίσω ανάμεσα σ' αυτούς και τη δική μου μουσική. Ελπίζω να απέχουν πολύ απ' αυτό που κάνω εγώ. Πάντως, είσαι ο τρίτος δημοσιογράφος που με ρωτάει για τη σχέση μας με τους Smiths και τελικά ίσως τα νεανικά μου ακούσματα να είναι εντονώτερα απ' ό, τι θέλω να πιστεύω εγώ. Οσο για τους Band Of Holly Joy, έχω ακούσει μονάχα ένα άλμπουμ τους και δεν τους βρήκα ιδιαίτερα συναρπαστικούς. ΑΛΛΑ, μερικοί Γερμανοί φίλοι μας είπαν ότι μοιάζουμε και μ' αυτούς.. περισσότερο επειδή μας αρέσει να βαλσάρουμε και να κλαψουρίζουμε, αλλά ούτε κι αυτοί αποτελούν επιρροή μας.

Andrew: Οι Smiths ήταν σημαντικοί, έγραψαν μερικά σπουδαία κομμάτια και ήταν φρέσκος ο ήχος τους, αλλά μόλις ο Τύπος τους ανέβασε, άρχισαν να το παίρνουν πάνω τους και στο τέλος τα ξέσαν όλα. Το κύμα του ανακυκλωμένου indie σκατού που άκολούθησε την διάλυση των Smiths, η ανακάλυψη της "χορευτικής" μουσικής και όλα τα συναφή, οδήγησαν στην επιτυχία, όλους εκείνους τους μικροαπατεώνες που σήμερα αποτελούν τη λεγόμενη "σκηνή του Μάντσεστερ". Οι θρήνοι του Morrissey που κυριαρχούσαν στις disco, οδήγησαν σ' αυτές τις μαλακίες που ακούγονται κάθε Σαββατοκύριακο σε κάθε παμπ. Σήμερα στα τσαρτς βλέπεις μόνο παραγωγούς και DJs και το

ΜΙΑ ΜΠΑΝΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΛΙΒΕΡΠΟΥΛ. ΜΙΑ ΜΠΑΝΤΑ ΠΟΥ ΜΕ ΤΟ ΝΤΕΜΠΟΥΤΟ ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΟΥΣ "GRIN", ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΕΝΑ POP - CROSSOVER, ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΜΕΛΩΔΙΚΕΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΠΟΚΟΣΜΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ. Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ ΗΡΘΕ Σ' ΕΠΑΦΗ Μ' ΑΥΤΗΝ ΤΗ ΝΕΑ ΑΠΟΨΗ, ΕΝΑ ΜΙΓΜΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ SMITHS & ΤΟΥΣ BAND OF HOLLY JOY, ΙΑΝ ΠΙΑΝΕΤΕ ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΣΩΣΤΑ. ΟΙ BREED ΔΙΝΟΥΝ ΜΙΑ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΑΝΤΩΝΤΑΣ ΣΧΕΔΟΝ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΝΤΑ. Η ΝΕΑ ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΚΗΝΗ, ΠΕΡΑ ΑΠΟ ROCK 'N' ROLL ΦΑΣΑΡΙΑ, ΕΧΕΙ ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΟ ΟΑΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΑΜΟΤΡΙΩΣΗ. ΟΙ BREED ΕΧΟΥΝ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟ ΝΑ ΣΗΜΑΔΕΥΟΥΝ ΣΤΟΧΟΥΣ, ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ ΟΠΟΙΕΣΔΗΠΟΤΕ ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΕΝΤΑΣΕΙΣ. ΚΑΙ ΠΕΤΥΧΑΙΝΟΥΝ ΔΙΑΝΑ...

b'reed

αποκλειστική συνέντευξη στον ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑ

underground κατάντησε μια μηχανιστική επέμβαση των κομπιούτερς. Δεν πιστεύω πως έχουμε επηρρεαστεί από κάποια μπάντα. Η μουσική μας είναι αρκετά παλαιομοδίτικη για κάτι τέτοιο...

- Το "Grin", παρά τον τίτλο του, μου φάνηκε αρκετά εσωτερικό, απαλό και συνάμα σκοτεινό.

Simon: Αν μοιάζει "εσωτερικό", αυτό είναι εντελώς συμπτωματικό. Και υποτίθεται πως το κάναμε για να σπάει δόντια και να τσακίζει νεύρα! Ακού, "απαλό"... Καλά, μπορεί το "Perfect Hangover" και το "Everyone Joins In The Chorus" να είναι απαλά τραγούδια, αλλά έχουν νεύρο! Η παραγωγή ήταν αρκετά φτωχή και βασική, το ίδιο ισχύει και για την εγγραφή. Το ηχογραφήσαμε στο στούντιο πρόβας που διαθέτουμε, με ένα δεκαεξάκανάλο και φυσικά "live". Μετά το μιξάραμε στο μικρό μας στούντιο στο Τσέστερ. Κάναμε ένα σωρό λάθη! Αλλά αισθανόμασταν την ανάγκη να βγάλουμε ένα δίσκο. Τα sessions τα κάναμε μάστουρωμένοι, μεθυσμένοι και γράφαμε νύχτα, επειδή την ημέρα έβγαιναν στα μικρόφωνα οι ήχοι από τα ταξί και τα λειοφωρεία του Λίβερπουλ! Ήταν πραγματική Κόλαση κι ο μηχανικός με χτύπησε στο πρόσωπο για να μπορέσω σε κάποια φάση να συνεχίσω να τραγουδάω!

Andrew: Εγώ λέω πως το "Grin" είναι μεν ένας απαλός δίσκος, αλλά μοιάζει με χαλί, που κάτω του κρύβει στατικό ηλεκτρισμό, ή το τελευταίο κομμάτι σάρκας ενός πτώματος σε αποσύνθεση. Το "Grin" είναι σκληρό σαν μάνγκο.

Οσό για "εσωτερικό", αυτό φέρνει στο νου μου τους Μασσόνους, τη στοά P2, τους Iwan Rheon και όλα αυτά, καθώς και τ' αρχίδια του Alistair Crowley. Η γνώση είναι δύναμη και δεν πρέπει να είναι αποκλειστικότητα κανενός και εμείς δεν κατέχουμε κανενός είδους μυστικό. Το χαμόγελο είναι ένα

ανοιχτό στόμα γεμάτο δόντια, σαν ένα λεοφωρείο που κατευθύνεται σε μιά καταγιγδά, αλλά ξαφνικά το σταματά η τροχαία. Μπήκες Εσωτερικός είναι ο Timothy Leary ντυμένος με καφτάνι, σ' ένα καθαρό δωμάτιο του Χάρβαρντ, ενώ ο Ken Kesey βιάζεται πάνω σ' ένα ψυχεδελικό surfboard, χωρίς μαγιό. Οταν έφτασε η στιγμή της ηχογράφησης, αποφασίσαμε να το κάνουμε "live". Ήχομονώσαμε το δωμάτιο με παλιές κουβέρτες και πόρτες για να απομονώσουμε κάποιους θορύβους, νομίζω πως το ντράμς ακούγεται χάλια, επειδή τα μικρόφωνα ήταν πολύ κοντά.

Ο ενισχυτής του μπάσου μου διαλύθηκε, αφού δέχτηκε την επίθεση διαφόρων τεράτων. Οπως δηλαδή καταλαβαίνεις, οι συνθήκες δουλειάς δεν ήταν οι καλύτερες... Αλλά ήταν καλύτερες απ' το να νοικιάσουμε ένα στούντιο για πέντε μέρες. Η παραγωγή ήταν απογοητευτική, αλλά έχει τη δική της μοναδική ποιότητα, αν σκεφτείς ότι δεν έχαμε φράγκο. Το εξώφυλλο και οι φωτογραφίες έγιναν από μας κι από φίλους μας. Είναι ένα γαμιστερά όμορφο LP!

Steve: Εγώ συμφωνώ πως είναι αρκετά απαλό, αν σκεφτείς αυτά που βγαίνουν αυτή την εποχή. Εμεινα έκπληκτος, μόλις κατάλαβα πως το τελειώσαμε σε μιά μέρα. Κυρίως για τον τρόπο που ηχογραφήσαμε, να βγει δηλαδή ένας ζωντανός ήχος. Είναι κάτι ακατέργαστο και όμορφο, γιατί έτσι το φτιάχαμε. Το μιξάρισμα τελικά δεν ήταν πολύ καλά δουλειά, ο μηχανικός τα σκάτωσε λιγάκι και τελικά μοιάζει αρκετά διαφορετικό απ' ότι πιστεύαμε πως έχουμε ηχογραφήσει.

- Ποιά είναι η θέση των Breed μέσα στη σκηνή του Λίβερπουλ;

Simon: Δεν υπάρχει ιδιαίτερη σκηνή εδώ, απλά εκατοντάδες μπάντες, μερικές χάλια και μερικές σπουδαίες. Για να πω την αλήθεια, δεν κολλάμε και πολύ στο χώρο αυτού. Μερικές από τις περισσότερες "πετυχημένες" μπάντες που δουλεύουν για πολυεθνικές, είναι ένα μάτσο χάλια. Ερχονται στα πάρτυ μας και το παίζουν μεγάλες βεντέτες. Μισώ το σνομπισμό, όσο τίποτε άλλο στον κόσμο. Τίμια πράγματα, δε θέλουμε να μας ανακατεύουν με τη σκηνή του Λίβερπουλ. Ισως να ταιρίαζουμε περισσότερο με τους παλιούς Teardrop Explodes και τους σύγχρονους Babel, αλλά δεν ξέρω... Μα και πάλι, δεν υπάρχουν πολλά συγκροτήματα στη Μεγάλη Βρετανία, που να γουστάρουμε ίδιαίτερα.

Andrew: Το Λίβερπουλ στην ουσία, ποτέ δεν είχε ανεπτυγμένη σκηνή, μετά το κλείσιμο του "Eric's Club" το 1985. Οι καλύτερες σημερινές περιπτώσεις, αποτελούνται από μαύρους μουσικούς, που ζουν στην περιοχή του Τόξεθ και είναι υπεύθυνοι για μερικούς εκπληκτικούς dub δίσκος στο ύφος της reggae. Εχουν περάσει 10 χρόνια από τις μεγάλες ταραχές του 1981, που έγινε πραγματικός χαμός και συμμετείχαν και πολλοί μουσικοί και από τότε, όσοι αξίζουν τον κόπο, αναγκάστηκαν να περιθωριοποιηθούν από μόνο τους μέσα στο γκέτο. Μπορείς ν' ακούσεις funk, soul, jazz, rap και hip hop από δύο τοπικούς σταθμούς (σ' έναν από αυτούς βάζω κι εγώ μουσική), αλλά οι περισσότεροι είναι μαλάκες και δεν τους ακούνε.

Μένουμε έξω από κλίκες, αλλά καλό θα ήταν να υπήρχε μεγαλύτερη η αίσθηση της κοινότητας στην πόλη. Οσο για τα καλύτερα γκρούπς, νομίζω πως είναι οι Spontaneous Cattle Combustion, οι Black & Decisive, ο Jah Deanko, οι Bass Evangelist PA, και πρώτοι απ' όλους οι Boo Raddleys.

Steve: Εμένα συγγνώμη, αλλά η σκηνή του Λίβερπουλ δε με πολυφτιάχνει. Με αηδιάζει γιατί οι περισσότερες μπάντες είναι πολύ βαρετές και πέρσι υπέργραφαν με μεγάλες εταίριες, πράγμα που ήταν γαμιστερά ήλιθιο, αλλά δεν τρέχει τίποτε γιατί φέτος, όλες δώδητηκαν απ' τις εταιρίες αυτές! Χα, χα, χα! Και αν υπάρχει μιά μπάντα που ν' αξίζει, αυτή είναι οι Breed, αλλά δε μπορούν να ξεφύγουν ακόμα απ' το περιθώριο, επειδή οι υπόλοιπες αποτελούν κλίκα και παίζουν τις ίδιες ακριβώς μαλακίες μεταξύ τους. Πέρα από μας, υπάρχουν οι Spontaneous Cattle Combustion, οι Babel. Ευχαριστώ το Θεό που οι Breed είναι εντελώς διαφορετικοί και παράξενοι σε σχέση με τις υπόλοιπες αγγλικές μπάντες

- Ποιά είναι η ιστορία των Breed με λίγα λόγια;

Simon: Εγώ κι ο Andrew γνωρίζόμαστε από τα 13 μας... Ήρθα στο Λίβερπουλ για να παίξω μαζί του, βρήκαμε τον Steve στο Μάντσεστερ και φύγαμε για το Αμβούργο (!). Αυτός είχε βοηθήσει τους Boo Raddleys για το πρώτο τους άλμπουμ και την τότε τουρνέ τους και μετά ενώθηκε μαζί μας. Αρχικά είχαμε μαζί και έναν lead κιθαρίστα, τον φοβερό Will, μέλος σήμερα των

απίθανων Spontaneous Cattle Combustion για μερικές γερμανικές συναυλίες, αλλά γρήγορα διαπιστώσαμε πως σαν τρίο δέναμε καλύτερα. Τώρα κουβεντιάζουμε για ένα νέο συμβόλαιο, μα το κρατάμε μυστικό.

Andrew: Είχαμε γαμιστερή τύχη που το άλμπουμ βγήκε μέσα στο 1991. Δόξα τον Master Konfuser που πριν δύο χρόνια συναντήσαμε τον Steve κι ο Setzer (κανονικό όνομα του Simon Breed) κι εγώ κατορθώσαμε όλα εκείνα που ονειρεύμασταν σαν ντουέτο. Μερικά πράγματα ακόμα για την ιστορία: Μπόλικα drugs, ντεμπούτο σώου στο "Kaiserkeller" του Αμβούργου, δυσκολίες, τεμπελιές και δημιουργικότητα, πρώτο μας λονδρέζικο σώου στο "ICA". Κάναμε και κάποια κομμάτια για το σώου του John Peel, όπου δώσαμε τον καλύτερο εαυτό μας.

Steve: Συνάντησα τον Simon στο Μάντσεστερ, μιλήσαμε και λίγο καιρό μετά πήγα στο Λίβερπουλ να με δοκιμάσουν. "Προσλήφθηκα" και για τρείς - τέσσερις μήνες κάναμε πρόβες μέχρι να φύγουμε για το Αμβούργο και στη συνέχεια για μιά γερμανική τουρνέ. Τα πήγαμε καλά και γυρίσαμε να παίξουμε σε μερικές αγγλικές πόλεις. Όλον αυτό τον καιρό ψάχναμε για

Simon, Andrew, Steve

συμβάλαιο, ενώ γράφαμε καινούργια τραγούδια και κλείναμε συναυλίες. Στις αρχές του '91 ξαναπήγαμε στη Γερμανία, παίξαμε στο Αμβούργο, το Βερολίνο και το Λύμπεκ και τα πήγαμε και πάλι καλά. Οι Breed γίνονταν όλο και πιό δυνατοί και ώριμοι. Τουράραμε με τους Crime & The City Solution στην Αγγλία και τη Σκωτία και αποκτήσαμε το σεβασμό αυτού του πραγματικά σπουδαίου γκρούπ, που μας έδειξε άπλετη εμπιστοσύνη. Κάπως έτσι υπογράψαμε στην Nightshift και βγάλαμε το πρώτο μας LP. Μας στοίχισε 1000 λίρες και μας βοήθησε να κάνουμε κι άλλες συναυλίες σε ένα Βρετανικό ακροατήριο, που ολοένα αυξάνεται. Σκοπεύουμε σύντομα να πάμε πίσω στη Γερμανία και να παίξουμε και στη Γαλλία. Μας ενδιαφέρουν όλες οι χώρες που διαθέτουν κλαμπ. Και οπωσδήποτε και η Ελλάδα. Τίμια πράγματα.

- Simon, στο δίσκο αναφέρεσαι σαν ο κύριος συνθέτης και στιχουργός.

Τι να σου πω; Μ' ενδιαφέρουν πολύ οι στίχοι. Οι καλύτεροι έρχονται στο μυαλό μου ταυτόχρονα σχεδόν με τη μελωδία κι όλοι βασίζονται σε αληθινές καταστάσεις. Διηγήσεις, ή μαρτυρίες. Έχω μαζέψει ένα σωρό ιστορίες και ενοράσεις που μου συνέβησαν. Το "Juice Bar Burial", για παράδειγμα, αναφέρεται στο ότι πεθαίνω, αφήνω την τελευταία μου πνοή, σε κάποιο acid house κλαμπ, στην ηλικία των 40 χρονών. Κομμάτια όπως τα "5AM Samaritan", "Does It Heal You", "Hips And Power", και "Favourite Poison", τα δύσλευκα καιρό πριν, αλλά τελειοποιήθηκαν την προηγούμενη νύχτα πριν ηχογραφήσουμε, ή μέσα στο στούντιο. Προσπαθώ να γράφω στίχους που τα λόγια να προφέρονται όσο το δυνατόν πιο εύκολα.

Andrew: Οι στίχοι του Simon... Ιστορίες για φίλους - πρεζάκια, ποιήματα για ψάρια έξω απ' το νερό, τρέλα κι έρωτες... Μερικές φορές βοηθώα κι εγώ, πιάνοντας τις κουβέντες που ξερνάει σαν λιωμένα αυγά... Η ομορφιά της μουσικής δημιουργίας μερικές φορές, είναι μεγαλύτερη απ' τη στιχουργική. Θα ήθελα να είχα γράψει μερικά απ' τα τραγούδια αυτά...

Steve: Είμαι ερωτευμένος με τον τρόπο που ο Setzer χρήσιμοποιεί τους στίχους του. Είναι όμορφα στοιχειωμένοι και γι' αυτούς και μόνο αισθάνομαι ευτυχισμένος που ανακατεύτηκα στους Breed. Είναι πολύ σημαντικό να δενουν στίχοι και μουσική με τόσο μοναδικό τρόπο και να δίνουν νοήματα. Υπέροχο! Κι ακόμα πιο σπουδαίο είναι να πιάνεις το νόημα των λέξεων.

- Στο δίσκο αναφέρεστε στη "Φωλιά των Breed" και στον Master Konfuser. Τι είναι ακριβώς όλα αυτά;

Simon: Είναι ο χώρος που κάνουμε πρόβες. Ενας χώρος γραφείου στην ουσία, γεμάτος από κούκλες βιτρίνων και περίεργα έργα τέχνης. Οποτε δεν παίζουμε εκεί, κοιμάται ο Steve, αλλά χρήσιμοποιούμε το μέρος αυτό για μικρά κονσέρτα και πάρτι που διαρκούν μέχρι εξάντλησης. Μυρίζει κι άσχημα, ξέρεις... Για τον καθένα από μας, ο Master Konfuser έχει διαφορετική έννοια. Για μένα είναι ένας χαοτικός θεός, κάτι ανάμεσα στον Μάγο του Οζ και τον Μέρλιν, κάποιος που μας κάνει να έχουμε ανορθόδοξες απαιτήσεις από το ακροατήριό μας, αλλά συνάμα μας μπερδεύει ακόμα περισσότερο απ' αυτό. Πρόκειται για ένα ανόητο όνομα, που προήλθε-μετά από μιά πολύ εξαντλητική εμπειρία. Με την ευκαιρία να ίδηλωσα πως μας αρέσει το καλύτερο hip hop!

Andrew: Η φωλιά μας είναι ένα βρωμερό και τρισάθλιο μέρος, παγωμένο το χειμώνα και υγρό το καλοκαίρι. Ο Master Konfuser είναι ένα πνεύμα της ψυχής που ζει στη γέφυρα ανάμεσα στην πειραματική συνείδηση και τις νεκρές ψυχές του Άλλου Κόσμου, γάτες που χορεύουν και περίεργα όνειρα. Είναι ένας ερμαφρόδιτος χαρακτήρας, κάπου τρία μέτρα ψηλός, που αλλάζει χρώματα ανάλογα με τις εποχές και δεν κοιμάται ποτέ. Ο Master Konfuser είναι ο μεγαλύτερος κοσμικός DJ!

Steve: Ο Master Konfuser είναι κάτι που αναφέρεται στο άλμπουμ επειδή έτσι έπρεπε να γίνει. Μερικοί μπορούν να μας καταλάβουν με την πρώτη, κάποιοι άλλοι όμως θεωρούν πως είναι πολύ δύσκολο αυτό. Ετσι είναι καλό να υπάρχει ο Master K. γιατί διαφορετικά θα μπορούσαμε όλοι να τρελαθούμε! Τον λατρεύω!

- Τι είναι για σας η έννοια αγάπη/μίσος;

Simon: "Songs Of Love & Hate", του Leonard Cohen. Τι υπέροχος δίσκος! Δεν μισώ αρκετά κι αυτό θα με καταστρέψει. Νομίζω πως αγαπώ την τελειότητα και μισώ τα δηλητήρια και τα ξεράσματα. Ξέρεις ένα φίλμ, το "Tracks", με τον Dennis Hopper; Στο τέλος ο Dennis βουτά στον τάφο ενός φίλου του, που μαζί κάναν στο Βιετνάμ. Ο Dennis ουρλιάζει "ΑΓΑΠΩ, ΑΓΑΠΩ ΕΠΕΙΔΗ ΑΓΑΠΩ ΝΑ ΜΙΣΩ, ΕΠΕΙΔΗ ΑΓΑΠΩ ΝΑ ΜΙΣΩ, ΚΑΡΓΙΟΛΑΔΕΣ!!! ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΠΑΤΕ ΣΤΟ ΒΙΕΤΝΑΜ!!!!" Είναι μιά όμορφη σκηνή. Συνηθίζουμε ν' ανεβάνουμε στη σκηνή μ' αυτά τα ουρλιάχτα απ' την ταινία γράμμενα σε tapes. Η σχέση αγάπη/μίσος είναι μιά παλιά αλυσίδα. Μα αν κάψουμε τη Βαβυλώνα, φάμε ψητούς τους φασίστες και τινάξουμε μερικές τράπεζες και πορνογράφους, ίσως τότε να επικρατήσει λιγότερο μίσος. Στα κονσέρτα μας συνηθίζουμε να ξορκίζουμε κάτι... Είναι μιά οικογενειακή υπόθεση...

Andrew: Ναι, είναι ένα LP του Leonard Cohen, ένα κομμάτι των Sly & The Family Stone, είναι ο λόγος για τον οποίο οι Sam & Dave έφτιαξαν την καλύτερη soul στα sixties επειδή αγαπού-

σαν ο ένας τον άλλο και μετά αλληλοπροβολήθηκαν... Είναι ο ρυθμός που δίνει τονισμό στα κομμάτια μας. Είναι ο Θερμός κι ο Ψυχρός Πόλεμος, είναι η κόκκινη φωτιά της Κόλασης. Είναι το Νότιο Ήμισφαίριο ενάντια στο Βόρειο, ρώτα και τον Master Konfuser. Είναι η ομορφιά και ο πόνος όταν ακους το "Alabama" του John Coltrane στο άλμπουμ του "Live At Birdland".

Steve: Εξαρτάται τι εννοείς. Άλλα τα πράγματα που αγαπώ είναι οι Breed, η Flo η κοπελλιά μου, οι κρεατόπιτες κι οι πατατόπιτες, η γάτα μου, οι περιοδέες, το Αμβούργο, θά' λεγα η Ελλάδα, αλλά δεν έχω έρθει ποτέ εκεί, ο εγκέφαλος του Captain Beefheart. Μισώ τις αράχνες, τις μισώ γαμιστερά, το να είμαι άφραγκος, να σαπορτάρω ηλίθιες μπάντες, να μην πηληρώνομαι...

- Ποιούς άλλους ήχους απολαμβάνετε;

Simon: Με τη μία σου αναφέρω τον Leonard Cohen, τους Can και τους Triffids. Άλλη μεγάλη μου επιρροή ήταν οι μέρες μας με τους Crime & The City Solution πέρσι και ειδικά με τον Mick Harvey που αγαπώ ότι αγγίζει! Ακόμα μ' αρέσουν οι Neubauten, υπέροχοι τρελοί οι Blixa κι ο Alex, που κι οι δύο τους μας ανέβασαν την αδρεναλίνη. Υπάρχουν οι Go - Between, οι Fall, οι Gun Club, ο Miles Davis, ο Sly Stone, ο Louis Armstrong, ο Public Enemy, ο Hank Williams, ο Alex Chilton, ο Suicide, ο Dylan, ο Captain Beefheart, ο Cave, αλλά ποιός νοιάζεται σε τελική ανάλυση; Μόνο οι πραγματικοί ήχοι μετράνε! Οι ήχοι της Fender, τα τελεά χτυπήματα του Blixa, το "Vitamin C" των Can μιά Παρασκευή βράδι, η φωνή του Steve, ο Roy Orbison. Τα δυνατά χειροκρότημα. Οι διόδηποτε έχει ηχογραφηθεί με τον Barry Adamson στο ητάσσο. Ο Leonard Cohen καθώς προφέρει τη λέξη "tongue". Ο John Peel ενώ ψιθύριζε "excellent, excellent, excellent", στη διάρκεια του σώου μας για την εκπομπή του. Ο Hank Williams να τραγουδάει το "Window Shopping" στο walkman μου, ενώ βρίσκομαι παγιδευμένος και άφραγκος στο αεροδρόμιο της Αθήνας για 12 ώρες, περιμένοντας την πτήση για Μάντσεστερ...

Andrew: Αγαπώ τη μουσική, αλλά μισώ τη μουσική που πρέπει να ακούσω πέρα από το δικό μου κύκλο. Παίζω όπως σου είπα στο ραδιόφωνο μιά εκπομπή που λέγεται "Multi Kulti" και βάζω μουσική από τις ρίζες της Αγγλίας και της Αμερικής κι όχι ψηφειαλιστικά σκατά. Το μέλλον ανήκει στη jazz και το hip hop. Οι Stereo MCs είναι οι καλύτεροι στην Αγγλία και οι Public Enemy οι καλύτεροι στον κόσμο. Soul Power! Μου αρέσει το "By The Time I Get To Arizona" από το LP τους "Enemy Strikes Black" και το "Scenario" των A Tribe Called Quest.

Μ' αρέσουν όλες οι εθνικές γλώσσες στη μουσική. Οι Tribe, JB Brand Nubians, Queen Latifah, Monie Love, KRS One, Boogie Down Productions, Jaques Brel, Leonard Cohen, Scott Walker, Billie Holiday, Charlie Parker, Robert Johnson, Captain Beefheart, John Coltrane, Bob Marley, Jimi Hendrix, Funkadelic, Parliament, Sonic Youth, Fugazi, Sun Ra, Neubauten, Julian Cope. Η μουσική του "Novo" και του "Καιρού των Τσιγγάνων". Και το "Ψυχώ". Ο ήχος των τριζονιών στο αρχαίο στάδιο των Δελφών. Το να βγαίνεις έξω απ' το αμάξι σου, στις 2 το πρώι στα Σκωτσέζικα Highlands και ν' ακούς τον ήχο της σιωπής, ή του ανέμου. Η Παγκόσμια Επανάσταση. Τα ανόητα τραγουδάκια των σουπερμάρκετ.

Steve: Αυτή τη στιγμή απολαμβάνου τον Nick Cave και τους Bad Seeds, τον Beefheart, Barry Adamson, Last Poets, Can, NWA, The The, Eddie Brickell, Spontaneous Cattle Combustion.

Αφού λοιπόν, διαβάσατε τα σχετικά, είναι καιρός ν' απολαύσετε και το "Grin". Ομολογώ πως στέλνοντας τις ερωτήσεις, ανησυχούσα πως θα πάρω απαντήσεις από μιά τυπική νέα εγγλέζικη μπάντα που το μόνο όνειρο που έχει είναι να βγάλει πολλά φράγκα. Στο χαρτί όμως βρέθηκα αντιμέτωπος με τρείς μουσικούς που η κουλτούρα τους και οι μουσικές αναζητήσεις τους, θα έκαναν το καλύτερο γκρούπ απ' το Μάντσεστερ, να τα μαζέωει ντροπιασμένο. Νομίζω πως ο Breed έχουν πολλά πράγματα να πουν στο μέλλον. Και μόνο το ότι αισθάνονται μακριά από την πλειοψηφία των Αγγλών συναδέρφων τους, εμένα μου φτάνει. Και το άκουσμα του ντεμπούτου τους, επιβεβαιώνει τα λόγια τους. Οι Simon Breed (ψωνή, κιθάρα, μπάσο, αρμόνικα), ο Andrew Park (μπάσο) και ο Steve Hewitt (τύμπανα), μπορεί να ιδρωκοπήσουν πολύ μέχρι ο κόσμος να πάρει πρέφα τι συμβαίνει γύρω απ' αυτή τη μπάντα. Δεν υπάρχουν πολλά περιθώρια για δεύτερες σκέψεις. Ηδη, ειπώθηκαν αρκετά... Γαμιστερά αρκετά!

σύντομη ξενάγηση στο υπέρτατο ρορ γκρούπ από τον ΠΕΤΡΟ ΑΝΤΩΝΑΚΗ

Βλέποντας στην τηλεόραση το καινούριο τραγούδι των U2, μπορεί ν' αναρωτηθεί κανείς πόσο άδικος είναι αυτός ο κόσμος. Εκατομμύρια νέοι θα ανακάλυψαν τη σκληρή πλευρά της μουσικής, μέσα από τα φευτοθορυβώδη, φιγουρατζίδικα σολαρίσματα του Edge. Βέβαια κανείς δε μπορεί να αμφισβητήσει ότι οι U2 άφησαν το δικό τους στίγμα, κυρίως στη μουσική της περασμένης δεκαετίας. Και στην προσπάθειά τους να διατηρήσουν κυριώς το μύθο τους, διάλεξαν την εύκολη λύση. Μία λύση που επίσης διάλεξε ο David Bowie, σαν την τελευταία του ευκαιρία: Τη στροφή σε πιό δυνατές φόρμες.

Κι ερχόμαστε στην αδικία. Ποιός ξέρει αυτή την πραγματική παρέα από την Ιρλανδία, τους THAT PETROL EMOTION και τη δική τους μοναδική προσφορά, την ουσία στις δυνατές κιθάρες;

Οταν το 1984, στο Derry της Νότιας Ιρλανδίας, ο κιθαρίστας Sean O'Neill βαρέθηκε να ψάχνει για δουλειά, αποφάσισε να φτιάξει ένα συγκρότημα με τον επίσης άνεργο και επίσης κιθαρίστα φίλο του Reamann O' Gormain. Χρέη ντράμερ ανέλαβε ο Ciaran McLaughlin και μπασσίστα ο Damian O' Neill, αδερφός του Sean. Το Μάρτη του 1985 βρέθηκε ο τραγουδιστής, στο πρόσωπο του Steve Mack, ενός ειδικού στο skateboard, συν τοις άλλοις.

Οι THAT PETROL EMOTION ήταν πλέον γεγονός, όπως και το πρώτο τους σίνγκλ, "Keen" στην Pink Label. Στην ίδια ανεξάρτητη εταιρία, κυκλοφόρησε και το δεύτερο 7ιντσο, το "V2".

Έχοντας δημιουργήσει μιά αρκετά καλή φήμη σαν ένα από τα συγκλονιστικότερα live συγκροτήματα, κυκλοφορούν τον Απρίλιο του 1986 το πρώτο τους άλμπουμ με τίτλο "Manic Pop Thrill" στην Demon. Ενα LP που δικαιολογεί απόλυτα τον τίτλο του. Ο τέλειος συνδιασμός μεταξύ στροβιλιζόμενων εξάχορδων και πινελιές από Beatles. Με δύο σίνγκλς, το "It's A Good Thing" και "Natural Kind Of Joy", κερδίζουν αμέσως όλους τους κριτικούς. Οι THAT PETROL EMOTION έκεκαθαρίζουν τη θέση τους από την πρώτη μεγάλη τους κίνηση. Εκτός από την προσπάθεια που κάνουν για να περιορίσουν τα εκτρώματα της σημερινής ρορ, θέλουν ακόμα να αφυπνίσουν τον κόσμο. Κομμάτια, όπως το "Fighterped", προσπαθούν να πείσουν όλους να μη μένουν μόνο στα λόγια. Δεν ανέχονται την αδράνεια που σχετίζεται με την πολιτική συμπεριφορά του καθενός. Η λέξη "Agitate" που κοσμεί την κιθάρα του Reamann O' Gormain, τα λέει όλα.

Ενα χρόνο αργότερα, το 1987, κυκλοφορεί το δεύτερο άλμπουμ στην Polydor αυτή τη φορά. Το "Babble" περιελαμβάνει το σίνγκλ "Big Decision", που ήταν ανάμεσα στα καλύτερα εκείνης της χρονιάς. Το NME έγραφε για το δίσκο, ότι ήταν "ένα σπάνιο κτήνος". Το "Babble" αποτελούσε ένα χαρμάνι από την ιδιαιτέρωτη του Beefheart, από το Σαν Φραντσίσκο των 60' c, με μιά ιδέα από Pere Ubu. Επόμενο σίνγκλ το "Swamp", που αποτέλεσε την

αυτή τη φορά ήταν η εμπλοκή τους σε πό χορευτικές παραστάσεις. Το "Grove Check" και το "Here It Is... Take It", ήταν τραγούδια με εμπορικά κλισέ. Ανάμεσα στις κιθάρες (που υπάρχουν παντού και πάντα), έχασκαν funk παχνιδίσματα.

Στα τέλη του 1988, ο Sean O'Neill, ιδρυτής του γκρούπ, αποχωρεί και γυρίζει στο Derry, στην οικογένειά του. Ο αδερφός του Damian O' Neill αναλαμβάνει την κιθάρα και ο John Marchini το μπάσο.

Εχοντας ξεχάσει τα τελευταία γεγονότα, σαν ένα αδύναμο μεσοδιάστημα, ο ενθουσιασμός έχει πλέον επανέλθει. Κυριαρχεί η αίσθηση πως πρόκειται να βγάλουν το ντεμπούτο τους άλμπουμ. Χρέη παραγωγό, αναλαμβάνει ο Scott Litt, και όλα πιά είναι έτοιμα. Το "Chemicrazy", που κυκλοφόρησε την άνοιξη του 1990, μπορεί να χαρακτηριστεί σαν ένα διαμάντι. Διαμάντι που τύφλωσε, τυφλώνει και θα τυφλώσει πολλούς στο μέλλον. Η απορία των κριτικών για το τι δρόμο θα ακολουθούσαν αυτή τη φορά οι πέντε Ιρλανδοί, λύθηκε με τον εκρηκτικότερο τρόπο. Είχαν διαλέξει τον πιό άμεσο δρόμο για την καρδιά: Τις κιθάρες. Πολλές κιθάρες Φανταστείτε το "Manic Pop Thrill" σε διπλή ένταση. "Blue To Black", "Scum Surfin'", "Hey Venus", "Gnaw Mark", τραγούδια δυναμίτες. Η μπάντα είναι φανερό πως διασκεδάζει (χαρακτηριστικές και οι φωτογραφίες του εσωφύλλου), με τις πολιτικές σφίνες πάντα παρούσες. Στο άκουσμα αυτού του άλμπουμ, υπάρχει πλήρης πνευματική και σωματική συμμετοχή. Ο Ciaran McLaughlin με τον John Marchini, δημιουργούν αυτόν τον ακαταμάχητο ρυθμό, στον οποίο οι κιθάρες των Reamann O' Gormain και Damian O' Neill, σφυροκοπούν ασταμάτητα. Τέλος ο Steve Mack τραγουδάει ακούραστα, με πάθος, χωρίς την αλαζονεία, που υπάρχει άφθονη σε πολλούς συναδέρφους του.

Ο Ciaran λέει για το άλμπουμ: "Το "Chemicrazy" είναι μιά φυσιολογική εξέλιξη. Διατηρεί στοιχεία από τα παλιότερα άλμπουμ, αλλά παράλληλα εισάγει νέους ήχους. Στη δεκαετία του '70, οι καλλιτέχνες πέζονταν για να προχωρήσουν ένα βήμα μπροστά με κάθε νέο τους δίσκο. Δυστυχώς, αυτό σήμερα θεωρείται σαν αδυνατίμια".

Το "Chemicrazy" αποτελεί μιά δουλειά γεμάτη χρώματα. Πίσω απ' αυτά όμως, κρύβεται η αποστολή τους. Ενα αποκορύφωμα αναστάτωσης.

Περιμένοντας τη νέα τους δουλειά, που όλοι έρουμε πως θα μας δονήσει και πάλι από το λήθαργο στον οποίο μας ρίχνει η σημερινή μουσική, είναι υποχρέωσή μας να μην αγνοήσουμε τους THAT PETROL EMOTION. Αποτελούν μιά αυθεντική κιθαριστική μπάντα. Ο, τι δηλαδή χρειαζόμαστε...

Ο κόσμος εντάσσεται στον IRA επειδή οι ειρηνικές διαμαρτυρίες τις περισσότερες φορές καταλήγουν σε σπασμένα κεφάλια σε βάρος των διαδηλωτών, ψέμματα από μέρους των media, φανατισμό, πυροβολισμούς. Μερικές φορές η βία στη βία είναι η μόνη απάντηση. (Steve Mack).

THAT PETROL EMOTION

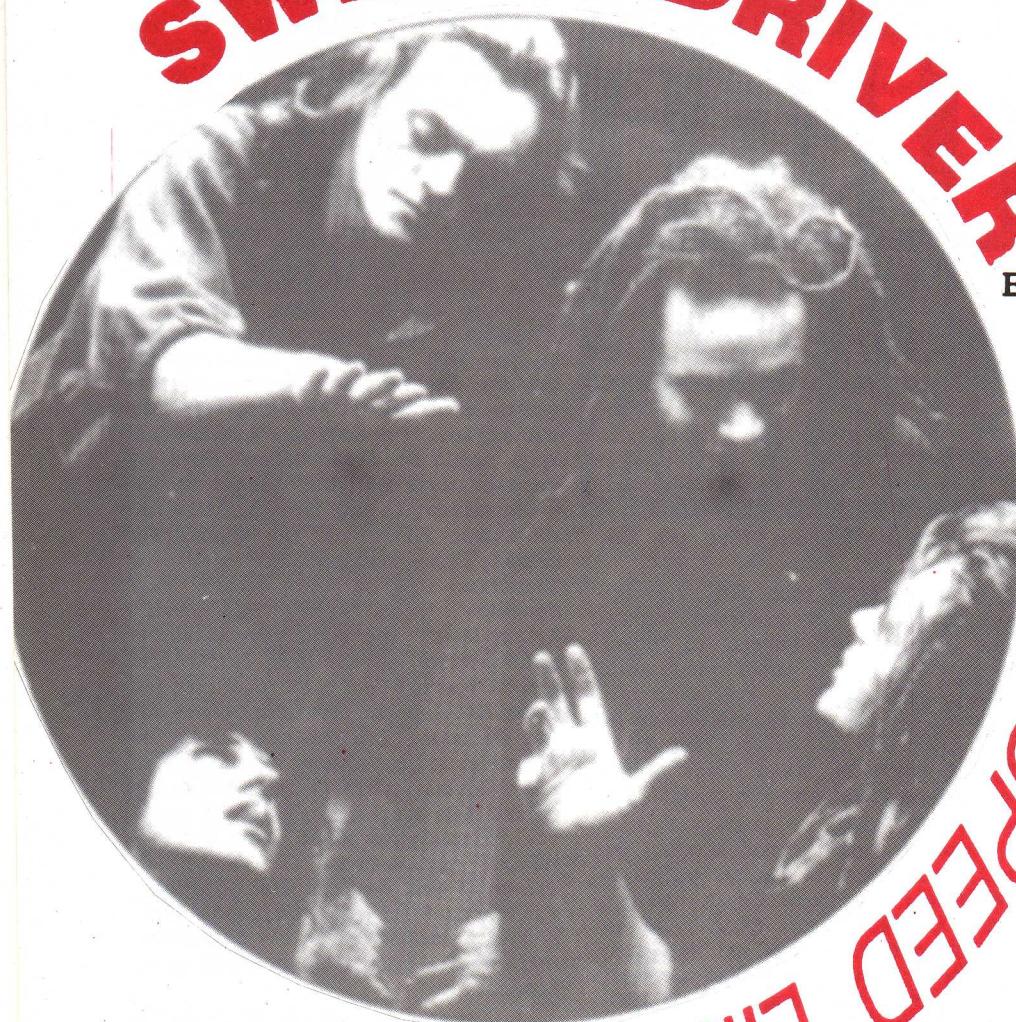
τελευταία κυκλοφορία τους για την Polydor.

Η μεταπήδησή τους στη Virgin δεν συνοδεύτηκε με την καλύτερη δουλειά τους. Βέβαια, προηγήθηκε το "μικρό" "Genious Move", με το οποίο, ακόμα και ο Robert Smith των Cure, ενθουσιάστηκε. Συγκεκριμένα είπε ότι δε συμφωνούσε με όσα ανέφεραν οι στίχοι των THAT PETROL EMOTION, αλλά είχαν σαφώς μεγαλύτερο βάθος από ένα συνηθισμένο ρορ συγκρότημα.

Αυτό το καταπληκτικό σίνγκλ, δεν είχε την ανάλογη συνέχεια. Το "End Of The Millennium Psychosis Blues", ήταν το πρώτο στραβοπάτημα. Βέβαια, πολλοί εκκολαπτόμενοι μουσικοί, θα πούλαγαν την ψυχή τους για να ήταν δικό τους αυτό το LP, αλλά για τους THAT PETROL EMOTION ήταν μιά στιγμή αμηχανίας. Μάλλον αποτελούσε την παγίδα, μέσα στην οποία έπεσε το γκρούπ. Παγίδα που προήλθε από τη διαρκή αναζήτηση, που

SWERVEDRIVER

i LIMITS i SPEED

EINAI NEOI, EINAI ASXHMOI
KAI ODHGOYN EPIKINADYNA
STOYΣ KAKOTRAHALOYΣ
ROCK 'N' ROLL ΔΡΟΜΟΥΣ

Z
O

OI SWERVEDRIVER
(ΠΑΡΟΝΤΕΣ ΕΝ ΤΗ
ΑΠΟΥΣΙΑ ΤΟΥΣ)
EINAI OI PΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ
ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΠΕΡΠΑΡΑΓΩΓΗ
ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗ

(Οι τέσσερις νεαροί μας ήρωες, ο Adam -φωνητικά, κιθάρα-, ο Jim -κιθάρα-, ο Adi -μπάσσο- και ο Graham -ντραμς- εξεινάνε από την Οξφόρδη για μια περιπλάνηση στη σύγχρονη rock σκηνή, έχοντας εφόδια πολλές πολλές κιθάρες και ένα σωρό καταπληκτικά τραγούδια)

ΣΚΗΝΗ 1

Παραγγωρισμένοι rock ήρωες
(κλακ!)

Δεν είχαν περάσει πάνω από πέντε δευτερόλεπτα από τη στιγμή που είχα ακουμπήσει τη βελόνα του πικ-απ πάνω στο πρώτο ερ των Swervedriver, "Mustang Ford" και κοίταζα απορημένος (ο άπορος) την ετικέττα του δίσκου για να βεβαιωθώ ότι αυτό που άκουγα δεν ήταν κάποιο bootleg με ανέκδοτα κομμάτια των Husker Du. Εβάλα το επόμενο κομμάτι, άφησα

άλλα πέντε δευτερόλεπτα να περάσουν και ήμουν πια βέβαιος ήταν ο J. Mascis που προσπαθούσε να με μπερδέψει, αλλά δεν τα μασάω εγώ αυτά. "Ποιοι Swervedriver και αηδίες, αυτοί είναι οι Dinosaur Jr."...

ΣΚΗΝΗ 2

Μια αφηνιασμένη τηλεόραση
(ξανά κλακ!)

Υπότιτλος Μερικούς μήνες μετά... (έχεις τρελλαθεί τελείως -Καστ)

Η αποχαύνωση είναι μια πολύ γλυκειά εμπειρία: να τρως (πίτσα), να πίνεις (μπύρα), να βλέπεις τηλεόραση (ΙΤΑ 8). Η δικιά μου πίννανα όμως, δεν προοριζόταν να κρατήσει πολύ. Κάπως έτσι αντίκρυζα για πρώτη φορά τους Swervedriver σε video clip (του "Rave Down") και η απωθη-

μένη στο υποσεινήδητο συμπάθειά μου για αυτούς, μετατράπηκε σε παθολογική λατρεία. Οι απλές ανέσεις παραμερίστηκαν μπροστά στη μαγεία που μπορεί να έχει μια νυχτερινή βόλτα σε δρόμους απότομους και επικίνδυνους. Μπορείς εξ' άλλου να εμπιστευτείς τους Swervedriver, που είναι στο τιμόνι: είναι άγριοι, αλλά ασφαλείς. Είναι pop stars, αλλά δεν είναι οι αδάφοροι. Ο Adam τραγουδάει: "There's kids on the corner wanna pinbox my brain to bits".

ΣΚΗΝΗ 3

Χτυπημένος από αμμοριπές
(κλακ!)

"Να μην αφήνουν έναν άνθρωπο να ησυχάσει... τι θέλουν και βγάζουν συνέχεια δίσκους". Πήρα το ερ "Sandblasted" και κοίταξα το εξώφυλλο εξεταστικά. Το

βρήκα του γούστου μου, έβγαλα το περιεχόμενο (το βινύλιο!) το άκουσα και αποφάνθηκα ότι ήταν επίσης του γούστου μου. Επειτα έκατσα συλλογισμένος σε μια γωνιά. "Αυτό που κρύβεται πίσω από τη μουσική και τα εξώφυλλα των Swervedriver, πάει πολύ πιο πέρα από αυτοκινητάδες και σπινιαρίσματα. Είναι μια υπόννοια εγκατάλειψης και αποσύνθεσης, μια ανάγκη για διαφυγή που τους σπρώχνει να αγαπάνε τα αυτοκίνητα και τη μοναδική δυνατότητα που έχουν να σε παίρνουν μακριά", σκέφτηκα. Κουρασμένος από την πολλή διανοητική δραστηριότητα έπεσα για ύπνο. Εκείνη τη νύχτα ονειρεύτηκα ότι ήμουν μαζί με τον Adam, τον Bob Mould και τον Mascis και τραγουδούσαμε όλοι μαζί το "Laze It Up". Ήταν παράδεισος

ΣΚΗΝΗ 4

Κόντρες και σπινιαρίσματα στην έρημο της Νεβάδα (κλακ!)

Ο παράδεισος δεν κρατάει ποτέ πολύ (άσε που ξυπνάς το επόμενο πρωί με πονοκέφαλο). Ομως ένα καλό όνειρο ποτέ

δεν πάει χαμένο. Ιδιαίτερα όταν προοιωνίζει ένα LP σαν το "Raise". Γιατί το "Raise" είναι ένα είδος μάννα εξ' ουρανού: η αφθονία του σε χορταίνει χωρίς να σε λιγώνει και, όσο κι αν προσπαθήσεις, δεν μπορείς να βάλεις το πλεόνασμα στην άκρη για τους "δύσκολους καιρούς". Η λεπτεπίλεπτη ισορροπία της κατασκευής του το κάνει να διαλυθεί στα εγκληματικά σου χέρια. Κι όσο για τη γεύση του, δε χωράει καμμιά αμφιβολία: οι Swervedriver οπλίζουν και σκοπεύουν κατ' ευθείαν στο στόχο, χωρίς περιττά στολίδια ούτε στη μουσική ούτε στις λέξεις. Κι αν κάποιοι προσπαθούν να τους περάσουν ετικέττες στο λαιμό... ε, κακό του κεφαλιού τους.

για να προστεθεί ακόμα κάτι στην εμμονή του μουσικού τύπου να μην τους πολυγονιστάρει, δεν είναι ούτε τεκνά. Μα τους Swervies τους απασχολούν πιο σημαντικά πράγματα σε σχέση με τα media από το image-making. Adi: "Σε βομβαρδίζουν συνέχεια με τα πράγματα που δεν έχεις. Μέσω των media και της TV βλέπεις ανθρώπους που έχουν υψηλότερο επίπεδο διαβίωσης από σένα. Σου τα σφυροκοπούν συνέχεια μέσα στο κεφάλι, όχι 'αυτό μπορείς να το έχεις', αλλά 'αυτό είναι που δεν έχεις'. Αυτό απογοητεύει πολλούς ανθρώπους. Κάποιος που ζει σε μια φτωχογειτονιά, στο τέλος καταλήγει να χρησιμοποιεί βία, έστω και ενάντια σε άψυχα αντικείμενα. Είναι κάτι που μπορώ να το καταλάβω".

ΣΚΗΝΗ 5

Αληθινές εξομολογήσεις (κλακ!)

Οι Swervedriver δεν ικανοποιούν κανένα μουσικό δημοσιογράφο για τον απλούστατο λόγο ότι δεν "ταιριάζουν" πουθενά. Δεν είναι headbangers. Δεν είναι όμως ούτε τέκνα της χαρούμενης κοιλάδας. Και

ΣΚΗΝΗ 6

Φινάλε

Οι Swervedriver, ακολουθώντας το περιεχόμενο τους, χάνονται στο βάθος του ορίζοντα. Έχουν ήδη γίνει μέρος της rock ιστορίας, αλλά νέες περιπέτειες τούς (και μάς) περιμένουν. (Καλή ιδέα για sequel).

FUCK THAT WEAK SHIT !

HITCH - HYKE RECORDS
tel. (01) 9233472, fax. 7249370

MUDHONEY
Every Good Boy Deserves Fudge (LP/CD)
BIG CHIEF
Face (LP/CD)
HOLE
Pretty On The Inside (LP/CD)
COSMIC PSYCHOS
Blokes You Can Trust (LP/CD)
BORED !
Feed The Dog (LP/CD)
LAZY COWGIRLS
Tapping The Source (LP)
VARIOUS ARTISTS
Teriyaki Asthma (2LP/CD)
DEADSPOT
Built In Pain (LP/CD)
DWARVES
Thank Heaven For Little Girls (LP/CD)
MONSTER MAGNET
Spine Of God (LP/CD)
GOD BULLIES
War On Everybody (LP/CD)

... TAD, BAD RELIGION, ANTISEEN, COFFIN BREAK,
MELVINS, CLAWHAMMER, SKUNK, ADOLESCENTS, NO FX
... and more !

SUB POP, AMPHETAMINE REPTILE, BOMP,
GLITTERHOUSE, REPULSION, SATYRICON, C/Z,
CITY SLANG, SHAKIN' STREET, EPITAPH

CHEMICAL PEOPLE

ΤΗΣ C.D. EXTERMINATOR

Οταν τρία κωλόπαιδα, δηλωμένοι σεξιστές αποφασίζουν να δημιουργήσουν ένα γκρούπ, το πράγμα μάλλον παρουσιάζει ενδιαφέρον. Τι άλλο θα θέλαμε;

Οι **Dave Naz** (ντραμς, φωνητικά), **Ed Ulrik** (μπάσο, φωνητικά) και **Jaime Pina** (κιθάρα, φωνητικά) ενώθηκαν λόγω αμοιβαίου θαυμασμού για την πορνογραφία, τα κόμικς και τη μουσική και κάτω απ' το όνομα CHEMICAL PEOPLE, θεώρησαν χρέος τους να μας υπενθυμίσουν ότι το αμερικάνικο rock, έτσι όπως μας το έμαθαν οι Adolescenes, εξακολουθεί να δονείται κάτω απ' τους δρόμους του LA.

Το όνομα "CHEMICAL PEOPLE" ίσως ξαφνίασε μερικούς από σας. Οι ίδιοι όμως δίνουν κάποιες εξηγήσεις, λέγοντας πως "δεν υπάρχει τίποτε φυσικό πλέον, ιδιαίτερα όταν κανείς ζει στο περιβάλον του Λος Αντζελες, κατ' ανάγκην πρέπει να είναι "chemical people". Το όνομα του γκρούπ, δεν έχει να κάνει με ναρκωτικά. Αντίθετα, δηλώνουν κατά των drugs και πιστεύουν πως τα χημικά όπως η πρωίνη, το acid κλπ., είναι πραγματικά "κακά" πράγματα.

Το ιστορικό της μπάντας αναφέρει πως οι Naz και Jaime συναντήθηκαν στο Hollywood Book & Poster, ένα κατάστημα όπου ο Jaime εργαζόταν σαν υπάλληλος στα κόμικς, το βίντεο και τις αφίσσες. Εκτός από το άγριο στυλ του, ο Naz έχει και μιά μοναδική αρπακτική τάση για την κουλτούρα, που τον οδήγησε στο κατάστημα. Εκεί ανακάλυψε την κοινή, με τον Jaime, προτίμησή του για τις βιντεοταινίες της *Traci Lords*. Θεωρώντας αυτό ως το καλύτερο πιστοποιητικό για τη δημιουργία ενός συγκροτήματος, ο Jaime ενώθηκε με τον Naz και τον συγκάτοικο του στο Beverly Hills, Ed για να σχηματιστούν έτσι οι Chemical People.

Εκτοτε έχουν κυκλοφορήσει 3 άλμπουμς σκληρού rock, και πραγματικά δεν δίνουν δεκάρα για το τι πιστεύει ο καθένας γι' αυτούς.

Στο "So Sexist", το ντεμπούτο τους άλμπουμ, με την πορνοντίβα Joanna Fine στο εξώφυλλο, ήταν ένας δρόμος γεμάτος τραντάγματα, μέσα από τραγούδια όπως τα "Donut Run", "Diet Koke", "Submarine Dream" και "Those Young Girls". Περιοδεύοντας σ' ολόκληρη τη χώρα με τους All της εταιρίας Cruz, στην οποία ανήκουν και οι Chemical People, μπήκαν στο αδυσώπητο ρεύμα των rock shows, με τον αυστηρό ήχο τους και τα διάφορα αστεία t - shirts που μοιράζονταν μέσα απ' το υπνοδωμάτιο του Naz.

Το δεύτερο LP τους, το σκληρό και heavy "Ten Fold Hate", είχε επίσης μιά πορνοντίβα στο εξώφυλλο, την Taija Rae αυτή τη

(M O N O Γ I A O S O Y S

φορά. "New Food", "Aquaman", "Strange Taste", είναι μερικά βρωμερά παραδείγματα για να καταλάβουμε την προσέγγιση που πραγματοποιούν οι Chemical People στο δικό τους ύφος του rock. Το παίξιμο είναι γρήγορο, άμεσο, ενώ οι στίχοι είναι πιο κωμικοί απ' ότι στο προηγούμενο άλμπουμ. Υπάρχουν πολλά κομμάτια - αναφορές στο σεξ, όπως τα "Strange Taste", "Cherry On A Sunday" και "Cop A Feel". Η Taijta Rae στο cover του δίσκου, εγγυάται για το περιεχόμενό του. Εξώφυλλο που προκαλεί το μάτι, μουσική που ηδονίζει τ' αυτιά και τη ψυχή σας. Εκτός από την ελαφρά προτίμηση προς τις μεταλλικές κιθάρες, το "Ten Fold Hate" θυμίζει αρκετά το πρώτο LP των Lemonheads. Μετά από ένα χρόνο περιοδειών και πώλησης... t - shirts, οι Chemical People ένωσαν τους ασάλινους ρυθμούς τους, δημιουργώντας ένα δολοφονικό τρίο με δολερές, μεταξύ τους, σχέσεις.

Descendants... η αμερικάνικη έκδοση των Hard Ons.

Πάντως, ό, τι και να έχει ειπωθεί, ή ό, τι και να λεχθεί μελλοντικά για τους Chemical People, το γεγονός είναι πως η μουσική

A N T E X O Y N T O S E E I S M O)

τους ξεχειλίζει από rock 'n' roll ενέργεια, ενώ το παίξιμό τους δεν παύει να είναι τολμηρό, δυνατό, βίαιο... Μπορεί να τους κατηγορούν για έλλειψη κοινωνικής συνείδησης επειδή δεν ασχολούνται με την πολιτική, ή με κοινωνικά θέματα. Είναι απίστευτα άσχημοι, πιο άσχημοι κι απ' την έσχατη αμαρτία. Είναι σεξιστές και φετίχστές. Τρεις κωλοπαιδαράδες, που απλά ευχαριστούνται μ' αυτό που κάνουν. Και φαίνονται εντάξει... Τώρα μάλιστα που έχουν και ένα νέο EP με τίτλο "Angels 'n' Devils" (στο πνεύμα της εποχής) με μιά φοβερή διασκευή του "Ask The Angels" της Patti Smith κι ένα κανονικό rap, ονόματι "The Rap", ε να τους φοβάστε κανονικά. Και προς Θεού, μην αποπειραθείτε να ψάξετε για δισκογραφία.

Θα χαθείτε στα... δισεκατομμύρια σίνγκλς...

Το τρίτο άλμπουμ είχε τίτλο "Right Thing" και είναι αυτό που καθηλώνει, καθώς οι τρείς "κακοί", χτυπούν, συντρίβουν και καθαρίζουν με μιά γροθιά τόσο δυνατή, που κάλλιστα μπορεί να εξολοθρεύσει την οικογένειά σου (μμμ...). Οι Naz, Ed και Jaime παίζουν τα "Right Thing", "A Pornography", "Some Other Time" και μερικά άλλα, με τόση λύσσα που θα μπορούσε κανείς να ορκιστεί πως πολεμούν εναντίον του κόσμου.

Στο εξώφυλλο του δίσκου, δεν εμφανίζεται σύμφωνα με την παράδοση κάποια πορνοστάρ, αλλά οι ίδιοι οι Chemical People σε μιά αστεία σκιτσογραφική τους παράσταση, από το φίλο τους και διάσημο κομικογράφο Gilbert Hernandez. Eva στοιχείο που διακρίνει ιδιαίτερα το γκρούπ, είναι η μισογυνιστική τους ειρωνία. Είναι φανερό, πως έχουμε να κάνουμε με ένα πορνο - ερωτικό τρίο από τη σχολή των Meatmen, με τρομερές επιδόσεις στα λάιβ τους. Ο ήχος τους έχει χαρακτηριστεί από τους κριτικούς σαν pop - punk, fuzzy popish hardcore, speedy pop, thrash pop... και ότι άλλο βάζει ο νους σας. Διαλέγετε και παίρνετε, ανάλογα με τη δική σας ακουστική αντίληψη.

Τα παιδιά πέρα από την πλάκα, έφερουν πολύ καλά τι κάνουν. Δηλώνουν φανατικοί των Misfits κι έκαναν κι ένα εξώφυλλο για τον Glenn Danzig, καθώς και για το "Automatic" του G.G. Allin. Εχουν χαρακτηριστεί οι συνεχιστές του δρόμου που χάραξαν οι

**CHEMICAL
PEOPLE**

Oi Skin Yard αποτελούν το αγαπημένο μου συγκρότημα των τελευταίων χρόνων. Εχοντας δει αυτή την μπάντα τρεις φορές "ζωντανή" κι έχοντας ακούσει προσεκτικά τους δίσκους τους, κατέληξα στο συμπέρασμα πως οι Yard αποτελούν μιά πολύ μεγάλη ιστορία... Αν δε σκεφτείτε δύο πράγματα, πρώτον ότι έρχονται από το Seattle που εκπέμπει πλέον τα κύματά του σ' ολόκληρο τον κόσμο και δεύτερον ότι κιθάρα παίζει ο Jack Endino, μιά γιγαντιαία μορφή του νέου αμερικανικου rock, τότε να είσαστε σίγουροι πως η συνέντευξη που θα διαβάσετε παρακάτω, αποτελεί γεγονός για την Ελλάδα, αλλά και για την Ευρώπη γενικότερα. Μην ανησυχείτε όμως. Μέσα στο 1992, οι Skin Yard θα βρεθούν και πάλι στην ήπειρό σας, οπότε με λίγη τύχη, θα μπορέσετε να τους δείτε σε κάποιο κονσέρτο. Ελπίζω δε, να υπάρξει και στην Ελλάδα ένας έξυπνος παραγωγός να τους φέρει κοντά σας. Εγώ από την Καλιφόρνια και συγκεκριμένα το LA, θα κάνω ότι μπορώ.

SKIN YARD

TOY

ΛΙΓΗ ΙΣΤΟΡΙΑ...

Η πρώτη φορά που το άνονα Skin Yard αναφέρθηκε σε δισκογραφική δουλειά, ήταν το 1985 με ένα κομμάτι τους στη συλλογή "Deep Six" της C/Z από το Seattle. Δεν είχαν ακόμα ένα χρόνο καλά καλά σχηματιστεί, όταν έγινε αυτό και οι κινητήριες δυνάμεις, ο Jack Endino (κιθάρα) και ο Daniel House (μπάσσο) θα πρέπει να αισθάνονται περήφανες, επειδή αυτοί στην ουσία πρώτοι ξεκίνησαν αυτό που σήμερα ξέρουμε σαν "ήχο του Seattle". Ενώ όμως άλλες μπάντες σαν τους Nirvana, τους Mudhoney και τους Soundgarden καταξιώθηκαν σε ένα ευρύτερο κοινό, οι Skin Yard, στηκώντων μόνο το βάρος της αναμφισβήτητης αξίας τους.

Αμέσως μετά την κυκλοφορία του κομματιού στη συλλογή της C/Z, η εταιρία πέρασε στα χέρια του Daniel House και έτσι με την επικέτα της κυκλοφόρησε και το πρώτο άλμπουμ των Skin Yard,

που είχε τίτλο το όνομά τους. Η επόμενη δουλειά τους, το LP "Hallowed Ground" βγήκε στην Toxic Shock και το 1990 οι μετοχές τους ανέβηκαν με το "Fist Sized Chunks" που πριν ακόμα κυκλοφορήσει, είχε πουλήσει 10.000 αντίτυπα από παραγγελίες. Οι Skin Yard κράτησαν ένα άψογο, θα μπορούσε να πει κανείς, επίπεδο, με το να παραμείνουν συνειδητά underground και να μην παρασυρθούν από πρόσκαιρες επιτυχίες. Η Cruz από την Καλιφόρνια, είχε τον λόγο για την κυκλοφορία του "Fist Sized Chunks", καθώς και για τη νέα τους δουλειά, "1000 Smiling Knuckles", που ήδη γνωρίζει σοβαρή επιτυχία, αν κρίνων κι απ' τον εγθουσιασμό με τον οποίο μιλάει το γκρούπ.

Οταν ανέφερα στον Endino πως η συνέντευξη θα δοθεί σε ένα ελληνικό περιοδικό, έμεινε έκπληκτος και με ρώτησε αν οι Ελληνες ξέρουν τους Skin Yard. Του απάντησα ότι δεν πρέπει ν' ανησυχεί καθόλου και δήλωσε πως πολύ θα ήθελε να παίξει στην Ελλάδα, επειδή έχει ακούσει τα καλύτερα λόγια γι' αυτήν την χώρα. Ο Jack Endino, είναι συνέ-

χεια χαμογελαστός και κάθε φορά που αγγίζει την κιθάρα του, παίρνουν φωτιά και οι δύο. Στα τέλη του 1990, βρήκε το χρόνο να κυκλοφορήσει τον προσωπικό του δίσκο "Angle Of Attack" για την Bobok, παράτημα της Toxic Shock. Και λέω βρήκε τον καιρό, επειδή ο κύριος Endino, πέρα από τους Skin Yard, είναι ο σπουδαιότερος παραγωγός και μηχανικός ήχου, των περισσοτέρων από τα συγκροτήματα που ακολουθούν τον "ήχο του Seattle", γεγονός που τώρα πιά τον κάνει περιζήτητο. Η συνέντευξη πάρθηκε στο μπαρ του Ivor, στο LA, λίγο πριν δονήσουν το κλαμπ "God Save The Queen" με ένα ανεπανάλληπτο κονσέρτο, που έγινε στα πλαίσια της τουρνέ τους, για την προώθηση του "1000 Smiling Knuckles", που κυκλοφορούσε εκείνες τις μέρες. Τίτλος της "Bone Crunchin' Bulldog" σε είκοσι ημερομηνίες, ξεκινώντας και καταλήγοντας στο Seattle, που αλλού;

... ΚΑΙ ΛΙΓΗ
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

- Πως τα προλαβαίνεις όλα αυτά. Είσαι μηχανικός ήχου, παραγωγός, παίζεις στους Skin Yard, συμμετέχεις σε άλλες μπάντες, κάνεις δικές σου παραγωγές, τελικά τι γίνεται με σένα;

Καλή ερώτησή για αρχή της συνέντευξης. Συνήθως με ρωτάνε γιατί οι Skin Yard ηχογραφούν για την Cruz κι όχι για την Sub Pop.

- Σκόπευα να σε ρωτήσω μετά γι' αυτήν. Αν θέλεις όμως απαντάς και στις δύο ερωτήσεις μαζί.

Κανένα πρόβλημα. Στην ουσία τα πράγματα είναι πιό απλά απ' ότι δείχνουν. Δηλαδή συνήθως έχω να κάνω με μπάντες που ξέρουν πολύ καλά τι θέλουν και έχουν κάνει μπόλικες πρόβες και συναυλίες πριν μπουν στο στούντιο. Εξάλλου, παρακολουθώ και συμμετέχω τόσα χρόνια σ' αυτή τη σκηνή, που τώρα πιά

όλα τα παιδιά εκεί, αλλά... απλά γράφουμε για την Cruz. Πιστεύουμε πως βοηθάει πολύ η διανομή της SST.

- Τελικά τι γίνεται στο Seattle;

Δύσκολο να σου περιγράψω με κουβέντες. Καλύτερα να έρθεις και να δεις με τα ίδια σου τα μάτια. Υπάρχει μιά τρελή κατάσταση, που μέρα με τη μέρα γίνεται ακόμα πιό παρανοϊκή. Αν μιλούσαμε με πολιτικούς όρους, η έννοια "κολλεκτίβα", ίσως να ήταν η κατάλληλη. Υπάρχουν αμέτρητες μπάντες εκεί πάνω. Είναι τρομερό. Αυτή όλη η ιστορία, που σίγουρα έκινησε απ' την Sub Pop, έχει εξαπλωθεί σαν γλυκεία πανούκλα! Είναι κάτι το απίστευτο μεν, αλλά όχι και τόσο εύκολο όσο πολλοί πιστεύουν. Ολοι μας γαμηθήκαμε πολλές φορές, μέχρι να καταφέρουμε να βγούμε προς τα έξω. Δεν μπορούμε να πούμε πως η κίνηση αυτή, είναι τόσο εξαπλωμένη στην Αμερική και μόνο τον τελευταίο χρόνο τα

ροχη κι αν και είμασταν πολύ μεθυσμένοι για να κρίνουμε τι κάγιαμε, το απότελεσμα ήταν πολύ καλό. Τελικά το να είσαι μεθυσμένος την ώρα της δουλειάς, φαίνεται να σου προσθέτει μόρια. Άλλα και οι υπόλοιποι ήταν καλοί συνεργάτες. Ξέρεις, όλοι σχεδόν γνωρίζόμαστε μεταξύ μας και καθημερινά έρχονται καινούργιοι. Προσπαθούμε να μην τους απογοητεύουμε.

- Πιστεύεις πως οι Skin Yard είναι οι πρώτοι που ξεκίνησαν όλη αυτή τη φασαρία;

Μπορεί και να είμαστε. Οταν αρχίσαμε να σκληραίνουμε τον ήχο μας, δεν υπήρχαν και πολλά πράγματα να κάνεις στο Seattle. Σήμερα δεν προλαβαίνεις να φας. Μόνο να πιείς... Βέβαια φτιάχτηκαν και οι Green River, αυτοί δέλυσαν, ήρθαν οι Soundgarden και οι Mudhoney, όλοι αυτοί παίξαν το ρόλο τους. Άλλα δεν έχει σημασία το ποιός ξεκίνησε όλη αυτή τη φασαρία. Ο σκοπός μας μοιάζει να

είναι rock;

(Γελώντας) Καλά. Υπάρχουν και μερικοί που δεν έχουν υποκύψει ακόμα, αλλά η ώρα τους έφτασε! Μπορεί να φαίνομαι υπερβολικός, αλλά ζω καθημερινά την κατάσταση και βλέπω τι συμβαίνει. Κι αν αυτό δεν είναι rock 'n' roll, τότε που είναι; Να ψάξω κι εγώ να το βρω!

- Ας αφήσουμε το rock 'n' roll που πιστεύω πως βρίσκεται σε καλά χέρια. Πες μου για το νέο σας άλμπουμ.

Αυτό κι αν είναι rock! Στην ουσία το "1000 Smiling Knuckles" ακολουθεί την πορεία των προηγούμενων LP, αλλά για μας είναι κάτι το νέο και εξαιρετικά αγαπημένο, όπως και οι υπόλοιπες δουλειές μας. Δεν κουραστήκαμε ιδιαίτερα στην ηχογράφηση και όλα πήγαν καλά. Ο Ben (McMillan) έκανε φωβερή παρουσία στα φωνητικά, όπως πάντα εξάλλου και ο Barrett Martin στα ντράμς, βοήθησε εξαιρετικά εμένα, τον Ben και τον Daniel που σαν πιό παλιοί δίναμε τις βασικές κατευθύνσεις. Θεωρώ τον Ben καταπληκτικό τραγουδιστή και, πίστεψέ με, δεν είμαι ο μόνος που έχω αυτή τη γνώμη. Ο Matt Cameron από τους Soundgarden μας σύστησε πριν από πολλά χρόνια και τον ευγνωμόνων γι' αυτό.

- Πέρσι είχατε διαλυθεί για ένα διάστημα.

Δε θα το έλεγα διάλυση. Ας πώμε πως ήταν ένα μικρό διάλειμμα που δεν κράτησε πάνω από έξη μήνες. Καλά, διάλυση ήταν!

- Τι κάνατε αυτό τον καιρό;

Εγώ έφυγα για Ευρώπη. Για δύο μήνες δούλεψα με τους θρυλικούς Blue Cheer, που οφείλω να ομοιογήσω πως είναι οι μεγαλύτεροι boozers που έχω συναντήσει στη ζωή μου. Τα πήγαμε καλά, αν και καθυστερήσαμε αρκετά με την ηχογράφηση. Ο Daniel ασχολήθηκε με τον Helios Creed, τον πιό μουρλό άνθρωπο που έχω δει. Η κιθάρα του είναι καταπληκτική. Μένει, ξέρεις, σ' ένα λεσφωρέι...

- Τον είχα δει μιά φορά στο Λος Αντζελες. Πάνε μερικοί αιώνες.

Nai, είναι φανταστικός. Κάνει το θόρυβο τρόπο ζωής. Του δίνει υπόσταση. Δύσκολος χαρακτήρας. Επαιξε και στο προηγούμενο άλμπουμ μας. Νομίζω η διαφορά φαίνεται. Οσο έλειπα, ο Daniel συνάντη-

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΤΟ Λ.Α. ΙΕΡΟΥ ΤΕΡΑΤΟΣ ΤΟΥ GRUNGE, JACK ENDINO ΣΤΟΝ LOU PERREZ, ΓΙΑ ΤΟ MMB

δεν υπάρχουν μεγάλα προβλήματα. Ξέρω ότι ο ήχος είναι έτσι κι αλλιώς ακατέργαστος και από την αρχή που θα ακούων το γκρούπ σε demo ή σε πρόβες, γνωρίζω περίπου τι ζητάεις από εμένα. Η παραγωγή γενικά δεν είναι εύκολο πράγμα. Στο Seattle αυτή τη στιγμή υπάρχουν ένα σωρό νέα παιδιά που παίρνουν μιά κιθάρα και φτιάχνουν συγκρότημα. Ολοι θέλουν να γράψουν για την Sub Pop και αν θες πίστεψε το, οι περισσότεροι κάνουν σκληρές προσπαθειες για να τα καταφέρουν. Αισθάνομαι την ευθύνη μου και προσπαθώ να κάνω όσο το δυνατόν καλύτερη δουλειά. Μερικές φορές το αποτέλεσμα δεν είναι το αναμενόμενο, αλλά σπάνια κάποιος μου έχει κάνει παράπονα και ακόμα σπανιότερα άκουσα κάποια δουλειά που παρήγαγα και είπα "αποκλείεται αυτή η μαλακία να είναι δική μου".

Οσο για τότι δεν γράψουμε για την Sub Pop (αν και έχουμε συνεισφέρει στο singles club της) δεν υπάρχει ιδιαίτερος λόγος. Απλά συμβαίνει. Εχουμε πολύ καλές σχέσεις με

πράγματα πάνε προς το καλύτερο. Γενικά πιστεύω πως στην Ευρώπη είναι περισσότερο αποδεκτός αυτός ο ήχος και όλοι όσοι επέστρεψαν φέτος από τουρνέ, ιδιαίτερα στη Γερμανία, μου είπαν ότι ο πυρετός έχει φτάσει κι εκεί. Εδώ είναι διαφορετικό, αλλά σιγά -σιγά αποκτούμε την εύνοια του κοινού, αλλά και του Τύπου. Ισως όλα αυτά δείξουν σε ένα - δυό χρόνια. Δεν υποστηρίζω πως το Seattle είναι η "πατρίδα" του νέου rock κύματος, αλλά οπωσδήποτε έπαιξε κυρίαρχο ρόλο, όπως ανάλογη ήταν και η προσπάθεια του Hazelmayer και της Amphetamine Reptile.

- Φέτος, ποιοι απ' όλους δύσους συνεργάστηκες, ένναντι καλύτερη δουλειά;

Σχεδόν όλοι, αλλά θα μου επιτρέψεις να σταθώ στους Icky Joey. Το "Pooh" είναι ένας πολύ καλός δίσκος, έχει μερικές λεπτομέρειες που μόνο ένας προσεχτικός ακροατής μπορεί να κρίνει πόσο σπουδαίες είναι, υπάρχει ένα στοιχείο που σου θυμίζει τον Barrett αν έπαιξε σκληρό rock. Η φωνή του David Lipe είναι υπέ-

φτάνει σε κάποιο αίσιο σημείο, για να μπορέσουμε να δώσουμε ένα παράδειγμα το πως πρέπει να παίζεται το rock 'n' roll.

- Πιστεύεις πως αυτός είναι ο σωστός τρόπος να παίζεται το rock 'n' roll;

Κύταξε να δεις φίλε. Το rock 'n' roll, μπορεί να παίζεται με πολλούς τρόπους, αλλά οι κατευθύνσεις του πάντα παραμένουν οι ίδιες. Η κιθάρα, για παράδειγμα, είναι ο σωστότερος τρόπος να παίζεις rock 'n' roll κι αυτό σίγουρα δεν είναι μονάχα η δική μου άποψη. Δεν μπορώ να πω πως παίζουν rock 'n' roll όλες εκείνες οι μπάντες που χρησιμοποιούν τα σάμπλερ και τα συνθεσάιζερ για να ευκολύνουν τον ήχο τους. Δεν κατακρίνω κανένα, αλλά είμαι βέβαιος πως κι εσύ θα συμφωνήσεις στη ζωή μου. Τα πήγαμε καλά, αν και καθυστερήσαμε αρκετά με την ηχογράφηση. Ο Daniel ασχολήθηκε με τον Helios Creed, τον πιό μουρλό άνθρωπο που έχω δει. Η κιθάρα του είναι καταπληκτική. Μένει, ξέρεις, σ' ένα λεσφωρέι...

- Δηλαδή, όλο το Seattle

σε τον Barrett και γίναν φιλαράκια. Στην ουσία είχαν ξαναφορμάρει το γκρούπτ και μόλις επέστρεψα ήταν φυσικό να μπλεχτώ μαζί τους. Είχαμε το όνομα Earthworm, αλλά γρήγορα ξαναγίναμε Skin Yard. Ελειπε ο τραγουδιστής και προσλάβαμε τον Andy Arashiba από τη Μινεάπολη. Ο Ben έλειπε στο Θιβέτ, γύρισε, έκανε εκείνο τον φοβερό δίσκο με τους Gruntruck και στη συνέχεια ενώθηκε μαζί μας. Ο Andy έφυγε, αλλά είναι πάντα στην καρδιά μας και επίτιμο μέλος των Skin Yard. Εκείνο που θέλω να πω για τη φάση αυτή, είναι πως η ουσία της επανένωσής μας βρίσκεται στον ερχομό του Barrett. Είναι καταπληκτικό παιδί, αλλά θέλει να κόψει τα μαλλιά του και τον κρατάμε με το ζόρι!

- Η περιοδεία σας αυτή, γιατί έχει τίτλο "Bone Crunchin' Bulldog";

Χα, χα, χα! Το 10ιντσο που βγήκε σαν προπομός του άλμπουμ περιέχει εκτός απ' το "1000 Smiling Knuckles" και μιά διασκευή του "Hey Bulldog" των Beatles.

- Σου αρέσουν οι Beatles, Jack;

Και σε ποιόν δεν αρέσουν. Ας μην ξεχνάμε πως το συνθετικό δίδυμό τους έδωσε μερικές από τις σπουδαιότερες στιγμές στη μουσική γενικότερα. Οχι μόνο στο rock 'n' roll. Οι Beatles έκαναν μερικούς δίσκους που όλοι μας θα θέλλαμε να έχουμε κάνει. Εγραψαν τραγούδια για τα πάντα. Και πέρασαν κι όλες τις φάσεις του rock system. Το ότι σταμάτησαν να δίνουν συναυλίες πάνω στο φόρτε τους, αυτό τους τιμάει ιδιαίτερα. Οταν πέθανε ο Lennon, ήταν σαν να πέθανε ένα μεγάλο κομμάτι της σύγχρονης μουσικής.

- Ναι, αλλά ο ήχος σας, λίγη σχέση έχει με τους Beatles.

(Με κυττάζει έκπληκτος) Δεν το περιμένεα αυτό από σένα! τι σημασία έχει. Στα πάντα υπάρχει μιά εξέλιξη, αλλά το ότι οι Skin Yard χρησιμοποιούν με σκληρό τρόπο τις κιθάρες τους, αυτό δε σημαίνει ότι είναι "κολλημένοι". Με τσάντισες

- Sorry, Jack.

Καλά, πλάκα κάνω, αλλά θα μπορούσα να μιλώ και σοβαρά.

- Πιστεύεις στο μέλλον του rock;

Αν δεν το πίστευα δε θα ήμουν εδώ που είμαι. Διασκεδάζω την κοπιαστική δουλειά που κάνω. Τόσες συναυλίες, κάθε βράδι "λιώμα" στο ποτό, μετά πίσω στο Seattle, ηχογραφήσεις, τόσα πράγματα. Ναι, πιστεύω στο rock, ουσιαστικά δεν έχασε ποτέ του πόντους. Μπορεί να παραμένει underground και το μεγαλύτερο μέρος του να αρνείται να υποκύψει στις μεγάλες εταιρίες, αλλά τελικά όλοι μας είμαστε underground. Όλοι έχουμε ζήσει λίγο - πολύ στο δρόμο και αυτό είναι που μας κάνει διαφορετικούς. Δε μπορώ ποτέ να φανταστώ τον εαυτό μου σαν γιάπι. Είναι γελοίο. Υπάρχουν πράγματα που πρέπει ν' απολαμβάνεις όσο είσαι νέος. Και σίγουρα ένα απ' αυτά δεν είναι μιά δουλειά 9 - 5.

- Ο Daniel δεν παίρνει μέρος στην περιοδεία αυτή. Στη θέση του έχετε τον μπασίστα Pat Pedersen. Τι σημαίνει αυτό;

Δεν μπορώ αυτή τη στιγμή να το σχολιάσω. Μετά την ηχογράφηση του τελευταίου άλμπουμ, ο Daniel δήλωσε κουρασμένος. Το σέβομαι. Τον ξέρω πολλά χρόνια και μπορώ να τον καταλαβαίνω. Νομίζω ότι θα γίνει πάλι δικός μας, αλλά χρειάζεται χρόνος γι' αυτό. Εκείνος θα αποφασίσει.

- Δε σας δυσκολεψε η απόφασή του;

Βγάλαμε ένα LP καινούργιο και θα πρέπει να το παρουσιάσουμε στον κόσμο. Δεν θα ήταν, νομίζω, σωστό να κλειστούμε στο Seattle μετά από ένα τέτοιο βήμα. Ο Pat είναι πολύ καλός κι ό, τι ακριβώς χρειαζόμαστον μετά την απόφαση του Daniel. Εμαθε γρήγορα τα κομμάτια των Skin Yard και δεν δίστασε καθόλου να πάξει μαζί μας.

- Τι σχέδια υπάρχουν αυτή τη στιγμή;

Προέχει η περάτωση της τουρνέ. Μετά θα επισκεφτούμε την Ευρώπη με τους Big Drill Car και θα επιστρέψουμε στο Seattle, όπου με περιμένει μπόλικη δουλειά στα στούντιο για τις αρχές του '92.

- Και κάτι για το τέλος;

Τι άλλο; Ευχαριστώ για τη συνέντευξη και πες στους φίλους σου ότι θα θέλαμε να παίξουμε και στην Ελλάδα. Skin Yard Lives On!

Με ένα LP στην πλάτη και ετοιμάζο-

KATARAMENO

ντας νέο, οι CURSED, τα αγαπημένα

HARDCORE

παιδιά του νέου γερμανικού hard

ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

core, δίνουν συνέντευξη στο MMB.

Σύνταξη - Κείμενο:
Γιαννης Καστανάρας.
Φωτογραφία: Till
Gelbach.

"Είμαστε περήφανοι που ανήκουμε στη γερμανική H/C σκηνή. Το rock που παίζουμε έχει τις επιρροές του από την Δυτική Ακτή των ΕΠΑ και συγκεκριμένα απ' το LA. Είμαστε όμως πολύ πιό σκληροί, πιό punk αν θέλεις από τους Guns 'n Roses, τους Poison κλπ. Εξ άλλου οι στίχοι μας είναι εντελώς διαφορετικοί."

Οι Cursed σχηματίστηκαν στα τέλη του 1989 από τον τραγουδιστή και κιθαρίστα Michael "Suldi" Suldinger και τον κιθαρίστα Colin Hughes. Πάιζαν με διάφορους άλλους τύπους αλλά περισσότερο τζάμαραν παρά έκαναν δουλειά. Λίγο μετά προστέθηκε ο ντράμερ Dominik Bernath και το σετ συμπληρώθηκε και αυτή τη φορά σταθεροποιήθηκε με τον μπασσίστα Joshua Osmanovic. Εγραψαν μερικά

κομμάτια, αλλά ένα ατύχημα που συνέβει στον Dominik (έσπασε το λαιμό του) τους υποχρέωσε να μείνουν εκτός δράσης για τρεις μήνες μέσα στο καλοκαίρι του 1990. Με την ανάρρωσή του, είχαν έτοιμα 20 κομμάτια. Αρχισαν να παίζουν όλοι και πιό συχνά στη γερμανική εναλλακτική σκηνή και κάναν τουρνέ με τους Jingo De Lunch, τους Spermbirds και πολλούς ακόμα, όταν...

"Ηρθαν και μας άκουσαν μερικοί τύποι από την Death-wish και μας ρώτησαν αν θέλουμε να γράψουμε ένα δίσκο. Εννοείται ότι δεν είχαμε καμιά αντίρρηση κι έτσι μπήκαμε τον Φλεβάρη του '91 στο στούντιο για να γράψουμε μερικά κομμάτια. Δέκα από αυτά αποτέλεσαν τον σκελετό του πρώτου μας άλμπουμ. Το "Rhapsody" μας αρέσει αλλά είχα πρόβλημα με τη φωνή μου κατά την ηχογράφηση. Νομίζω πάντως ότι είναι αρκετά συμπαθητικό." Αυτά τα λέει ο "Suldi" που κατά πως φαίνεται από τις απαντήσεις, κρατάει και τις δημόσιες σχέσεις στο γκρούπ.

τια. Δέκα από αυτά αποτέλεσαν τον σκελετό του πρώτου μας άλμπουμ. Το "Rhapsody" μας αρέσει αλλά είχα πρόβλημα με τη φωνή μου κατά την ηχογράφηση. Νομίζω πάντως ότι είναι αρκετά συμπαθητικό." Αυτά τα λέει ο "Suldi" που κατά πως φαίνεται από τις απαντήσεις, κρατάει και τις δημόσιες σχέσεις στο γκρούπ.

Το "Rhapsody" πραγματικά χαρακτηρίζεται από τη δύναμη του punk και την ένταση ενός hardcore παιγμένου σε μεσαίες ταχύτητες. Ο, τι πρέπει δηλαδή για να ξυπνήσετε και να πάτε στη δουλειά σας, να φτύσετε κατάμουτρα το αφεντικό σας, να πάρετε την αποζημίωση και να αράξετε για καφέ. "Έχουμε πολιτικούς στίχους και στόχους, γι' αυτό άλλωστε είμαστε και ζωντανό μέρος της γερμανικής h/c σκηνής. Εκεί ανήκει η ζωή μας. Δεν λέμε στον κόσμο τι πρέπει να κάνει, ούτε και έχουμε κάποιο συγκεκριμένο πολιτικό μήνυμα. Καθένας πρέπει να διαλέγει να κάνει ό, τι γουστάρει. Και αν έχουμε κάτι να πούμε, είναι: Βρείτε το δρόμο σας! Πάντως οι στίχοι μας δεν έχουν κανένα σεξιστικό υπονούμενο. Θεωρούμε τους άντρες και τις γυναίκες ίσους. Δε γουστάρουμε τις μπάντες που το παίζουν γαμιάδες και φωνάζουν "πουτάνες" τις γυναίκες. Πολεμήστε τη σεξιστική μαλακία!"

Η εντύπωση που προκαλεί η εμφάνισή τους είναι μέχρις στιγμής άριστη. "Τα σώου μας είναι πραγματικά πολύ

άγρια. Κινιόμαστε πολύ πάνω στη σκηνή. Προσπαθούμε να δουλέψουμε μαζί με το κοινό και να τους μεταδώσουμε την ενέργεια του H/C 'n' rock που παίζουμε."

Η μουσική που ακούν, κυμαίνεται σε διάφορα επίπεδα. Από Faith No More, Primus, De La Soul, Lenny Kravitz, Guns 'n' Roses, μέχρι Hendrix, Sisters Of Mercy, Thin Lizzy, New Model Army. Ανάκατα πράγματα και υπάρχουν και ακόμα περισσότερα. Τα σχέδια τους για το μέλλον είναι... απλά. "Πρώτα θέλουμε να κάνουμε πολλές συναυλίες στη Γερμανία για να πρωθήσουμε αλλη μιά φορά το άλμπουμ. Στις αρχές του Νοέμβρη, θ' αρχίσουμε να γράψουμε υλικό για τη νέα μας δουλειά, που θα βγει τον Μάρτη του '92. Τον Απρίλη θα κάνουμε μιά μεγάλη ευρωπαϊκή τουρνέ. Θα χαρούμε αν υπάρξει κάποιος ατζέντης να μας φέρει και στην Ελλάδα."

ΕΠΑΦΗ
CURSED
LUCKY PROMOTIONS
BIRGENWEG 7
734 GEISLINGEN
GERMANY

CURSED
|||||

NIRVANA

του ΓΙΑΝΗ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑ

Αν θέλουμε να πιστεύουμε τ' αυτιά μας, αλλά και όσα γράφονται τώρα τελευταία στον ξένο μουσικό Τύπο, το νέο άλμπουμ των Nirvana, "Nevermind", ενδέχεται να είναι αν όχι το καλύτερο, σίγουρα το δεύτερο καλύτερο άλμπουμ της χρονιάς, μιας κι ενώ γράφω αυτά που διαβάζετε, το 1991 δεν έχει ακόμα εκπνευσει. Το "Nevermind", πρώτο προιόν πολυεθνικής εταιρίας για αυτό το σπουδαίο τρίο απ' το Αμπερντίν, μιάς μικρής και απαίσιας κατά τον κιθαρίστα και frontman των Nirvana, Kurt Cobain, πόλης ανάμεσα στο Πόρτλαντ και το Σηάτλ, είναι η συνέχεια του πρώτου τους LP "Bleach" που κυκλοφόρησε το 1989 από την Sub Pop του Σηάτλ.

Ο Kurt (λέγε με και Kurt) πριν από επτά χρόνια ήταν ο μοναδικός punk που κυκλοφορούσε στο Αμπερντίν και καταλαβαίνετε: Είναι σαν να λέμε punk στο Κριεκούκι. Η τάσεις του ήταν και παραμένουν αυτές του γνήσιου rock star: sex & drugs & rock 'n' roll. Και η παρέα που έκανε με τον μπασίστα Chris Novoselic (που σε μικρή ηλικία μετακόμισε με τους γονείς του από την ηλιόλουστη Καλιφόρνια στο μίζερο Αμπερντίν) οδήγησε τους δύο φίλους να σχηματίσουν τους Nirvana, αφού προηγούμενα είχαν περάσει από περιβόλια μπυροποσίας και είχαν ξεράσει τ' άντερά τους μπόλικες φορές. Ο Chris δηλώνει κανονικός χρήστης "χόρτου" και υποστηρίζει ότι το γεγονός πως οι Nirvana ανήκουν στο "ρεπερτόριο" της Geffen, δεν αλλάζει σε τίποτα τη ζωή του. Ετσι κι αλλιώς, πίσω στο Σηάτλ - όπου μετακόμισαν λίγο μετά το σχηματισμό του γκρούπ - ο καλύτερος φίλος του είναι dealer "μαύρης", οπότε το βασικό του πρόβλημα ήταν έτσι κι αλλιώς λυμένο.

Οι Nirvana είναι περιπετειώδεις τύποι καὶ ο κιθαρίστας Jason Everman που συμμετέχει στην ηχογράφηση του "Bleach" έφυγε λίγους μήνες μετά, μην αντέχοντας τις "ψυσιολατρικές" μορφές των Chris και Kurt. Κάτι ανάλογο έκαναν και οι πέντε ντράμερς που πέρασαν σε σύντομα χρονικά διαστήματα απ' το συγκρότημα. Ο έκτος και προς το παρόν τελευταίος, είναι ο David Grohl, αλλά και γι' αυτόν όλα παίζονται, αν και μοιάζει να έχει προσαρμοστεί στα γούστα των δύο συνεταίρων του.

Τον Αύγουστο που πέρασε και λίγο πριν την επίσημη κυκλοφορία του "Nevermind", οι Nirvan βρέθηκαν στην Ευρώπη, παίζαν στο φεστιβάλ του Reading και στη συνέχεια πέρασαν τις όχθες της Μάγχης για μερικά ευρωπαϊκά κονσέρτα και επέστρεψαν στην Αγγλία, όπου ξετρέλαναν το κοινό. Η ορμή του τρίο ήταν ανελέητη και πάνω στη σκηνή, έχουν όλα τα προσόντα που μπορεί να συγκεντρώσει μιά γνήσια rock μπάντα. Ο Cobain δε λυπάται ούτε την κιθάρα του, που συχνά πέφτει θύμα κακομεταχείρισης απ' τ' αφεντικό της, αλλά ούτε και το

κεφάλι του, που ακόμα συχνότερα κινδυνεύει να σπάσει πάνω στα ντραμς. Τρομερές ιστορίες, αλλά εμείς εδώ μάλλον θ' αργήσουμε να τις γευτούμε.

Δεν ντρέπονται για όσα κάνουν. Η Geffen έχει απειλήσει να τους δώσει απολυτήριο, γιατί τα καμώματά τους κάθε άλλο παρά εκπροσωπούν μιά μεγάλη εταιρία. Το ποτό τους δίνει τέτοιο κέφι για σκανταλιές που στην τουρνέ τους οι άλλοι καλλιτέχνες που βρέθηκαν μαζί τους, πραγματικά δεινοπάθησαν. Και ένα κλασσικό παράδειγμα είναι η εισβολή των τριών αληταράδων στο βαν των Βρετανών Ride και η κλοπή της σαμπάνιας που είχε το γκρούπ και των λουλουδιών που στόλιζαν το αυτοκίνητο. Λουλούδια! Πιφφφφ! Και η κακή τους φήμη, φουσκώνει ακόμα περισσότερο τα πράγματα. Λέει ο Kurt: "Βρισκόμασταν στη Γερμανία κι ενώ δίναμε συνεντεύξεις στο βαν μας, έβαλα φωτιά για πλάκα στις κουρτίνες. Οταν ανοίξαμε την πόρτα, απ' εξω περίμενε η εκπρόσωπος της MCA στη Γερμανία και νόμισε ότι είχαμε βάλει φωτιά σ' ολόκληρο στο βαν. Στην εταιρία το γεγονός μαθεύτηκε με λιγάκι διαφορετικό τρόπο. Δηλαδή ότι οι Nirvana επιτέθηκαν στη γυναίκα, κατέστρεψαν το κλαμπ και έκαψαν ολοσχερώς το βαν τους." Σίγουρα, δύσκολη η ζωή του rock star. Και οι τρέλες τους είναι ατελείωτες.

Πίνουν ασταμάτητα. Ξυπνάν το πρωί και ξερνάν όπου βρουν, αυτό όμως δεν χαλάει το κέφι τους για την υπόλοιπη μέρα. Κάνουν σάουντσεκ, πίνουν του σκασμού, γυρίζουν, παίζουν το σετ τους και μετά πάλι πιοτό και "χόρτο". Κι αν πιστεύετε ότι το παράδειγμα είναι κακό, κυτάξτε γύρω σας. Ο κόσμος είναι άσχημος και το να ξεχνιέσαι θέλει δύναμη.

"Οι πράξεις είναι ισχυρότερες απ' τα λόγια. Σπαράζει η καρδιά μου. Τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι καλύτερα. Οι άνθρωποι κάθε φορά αρπάζουν τα λεφτά που βρίσκουν και τίποτε άλλο. Σκατά. Νομίζω πως η απάθεια είναι ένας μηχανισμός αυτοάμυνας. Κάνεις το καλύτερο που μπορείς, αλλά εγώ δεν ενδιαφέρομαι να γίνω ηγέτης. Δεν έχω ίσως την εξυπνάδα να υποστηρίξω μιά τέτοια θέση. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να διαδίω τα λόγια μου, να μιλάω στους ανθρώπους." Λόγια του Chris που δηλώνουν πολλά πράγματα σχετικά με τα πιστεύω των Nirvana, περά απ' το rock, τα drugs και το ποτό. Ο Kurt από την πλευρά του υποστηρίζει πως η αμερικανική κυβέρνηση γίνεται ολοένα και πιο σκληρή πάνω στο λαό, αλλά κανένας δε δείχνει να νοιάζεται. Υποστηρίζει ότι για τέτοιες καταστάσεις μιλάνε και τα τραγούδια που γράφει (είναι ο βασικός στιχουργός του γκρούπ), ακόμα κι αν αυτό δεν φαίνεται

ξεκάθαρο. Η τακτική τους απέναντι στα κοινωνικά ζητήματα, δεν είναι η επιθετική στάση που συνήθως κρατάν άλλες μπάντες. Άλλα σίγουρα "είναι καλύτερη απ' το να κάθεσαι και να κλαίς τη μόσχα σου, ή να περιμένεις να κερδίσεις πολλά λεφτά." Ακόμα ειρωνεύονται το φανατισμό και τις ακρότητες. "Παλιά μας λέγαν εναλλακτική μπάντα, αλλά τρώμε πολύ κρέας, οπότε νομίζω ότι χάνουμε την ποιότητά μας: Χοτ τσίλι ντογκς, χάμπουργκερς..." (Kurt)

Ξεναγυρίζοντας στο "Nevermind", ανακαλύπτουμε ένα άλμπουμ που λειτουργεί σαν μαγνήτης στο σύνολό του. Πέρα από το καταπληκτικό του εξώφυλλο, που σίγουρα είναι ένα από τα καλύτερα του Rock "n' Roll, μέσα στο δίσκο υπάρχουν άπειρα θαυμαστά πράγματα. Το βάζεις και το ξαναβάζεις στο πικ απ, ακούς χίλιες φορές το "hit - single", "Smells Like Teen Spirit" (που έγινε σε πολλά έντυπα σίνγκλ της βδομάδας, ή του μήνα, ή δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο) και βρίσκεις πως και τα υπόλοιπα κομμάτια σχηματίζουν ένα υπέροχο θόλο, κάτω απ' τον οποίο μπορείς να κρυφτείς ολόκληρος, να μη σε βλέπει κανείς και να νιώσεις την ομορφιά της αγιριάδας να χαιδεύει το κορμί σου. Το "Polly" για παράδειγμα που κλείνει την πρώτη πλευρά, είναι μιά μπαλάντα απλή, αλλά εξαιρετική στο βάθος της. Και τα άλλα τραγούδια: "On A Plain", "Stay Away", "Breed", "Something In The Way", "Lithium", όλα τόσο ξεχωριστά και μαζί τόσο δεμένα. Η πληρότητα που διακρίνει το "Nevermind", έχει να κάνει με την ροή αισθητική που διακατέχει το γκρούπ, αφού οι ίδιοι ανατράφηκαν με μελωδικά χαζοτράγουδα που άκουγαν μικροί στο ραδιόφωνο. Μακριά από το σύνολο σχεδόν των συγκροτημάτων στου Σηάτλ, οι Nirvana έχουν περάσει στην ιστορία ήδη, σαν ένα γκρούπ που μέσα στο 1991 πρόσφερε ένα καταπληκτικό άλμπουμ και κάμποσες παρανοικές συναυλίες. Δεν ξέρω αν οι Nirvana αποτελούν σταθμό για το μέλλον του rock 'n' roll. Πολύ θα το ήθελα όμως...

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΠΟΥ ΣΥΣΣΩΡΕΥΟΥΜΕ ΠΑΝΩ ΑΠ' ΤΟ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟ ΓΙΑΤΡΕΨΟΥΜΕ

ΜΕΡΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ ΓΙΑ ΤΟΥΣ NIRVANA

- Δεν τους αρέσουν τα αεροπλάνα γιατί νοιώθουν ανασφάλεια στον αέρα.
- Ο Kurt αποταμιεύει 1000 δολλάρια το μήνα στην τράπεζα για να αγοράσει δικό του σπίτι.
- Τους αρέσει να κλέβουν τα ξενοδοχεία όπου μένουν.
- Δεν τους αρέσουν τα γρήγορα αυτοκίνητα.
- Τους αρέσει πολύ ο ύπνος, αλλά όχι μέσα στο βαν.
- Είναι οπαδοί (ιδιαίτερα ο Kurt) του γιαπωνέζικου γυναικείου συγκροτήματος Shonen Knife και ακούνε πολύ Vaselines. Δεν είναι τυχαίο δηλαδή το ότι στην πρόσφατη τουρνέ τους είχαν για σαπόρτ τόσο τις Shonen Knife, όσο και τους Σκωτσέζους Captain America, που σχηματίστηκαν από τις στάχτες των Vaselines. (Για την ιστορία, οι Vaselines αποτελούν θρύλο για τους Αμερικανούς συλλέκτες δίσκων, ενώ στην πατρίδα τους παραμένουν ακόμα και σήμερα άγνωστοι.)
- Ο Kurt μπορεί να σκοτώσει προκειμένου να φάει γλυκό.
- Είναι περισσότερο κυνικοί απ' όσο θεωρούν πως χρειάζεται, αλλά δε μπορούν να κάνουν διαφορετικά.
- Δεν τους αρέσει να κουβεντιάζουν για τις προηγούμενες δουλειές τους, πριν φτιάξουν τους Nirvana.
- Ο Kurt διάβασε το "Ζορμπά" του Καζαντάκη και καταγοητεύτηκε. Τον θεωρεί cool.
- Παραγωγός του "Nevermind" είναι ο Butch Vig (Killdozer, Smashing Pumpkins)
- Η ηχογράφηση του "Bleach" τους κόστισε μόνο 600 δολλάρια.
- Ήθελαν τους προηγούμενους ντράμερ τους, τουλάχιστον ηλίθιους.
- Οι Nirvana έχουν παρουσιαστεί δύο φορές (μέχρι στιγμής) στην εκπομπή του John Peel.
- Το "Polly" αναφέρεται στο βιασμό μιας κοπέλας. Οι Nirvana το περασμένο καλοκαίρι συμμετείχαν σε κονσέρτο για το δικαίωμα στην έκτρωση, που έγινε στο Σαν Φρανσίσκο.
- Υπάρχει σοβαρή πιθανότητα (δεν ξέρουμε το χέρι μας στη φωτιά), να επισκεφτούν την άνοιξη την Ελλάδα για συναυλίες.

FUGAZI

WASHINGTON H.C.

Με αγάπη και φοντίδα, ο
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ αγ-
γίζει το φαινόμενο της από-
λυτα ανεξάρτητης μπάντας.

Το να δημάνεις εναλλακτικός δεν είναι αρκετό. Μάλλον, είναι πολύ λίγο, ιδιαίτερα σε μιά εποχή που οι πάντες αρέσκονται σε τέτοιες εκφράσεις. Ο κόσμος φλέγεται ολόκληρος και η οικονομική μήτρα του, οι ΕΠΑ, δείχνουν τόσο άρρωστες, που η μόνη γιατρειά θα ήταν μιά πραγματική επίθεση στα σωθηκά της, σε σημείο που το τράνταγμά της να αποβεί μοιραίο. Μιά κοινωνία που νοεί ανεπανόρθωτα, ένας τεράστιος κόσμος που στα σπλάχνα του κρύβει τόσες αντιθέσεις, όσες και τα στάρια στους σιτοβολώνες τις Ρωσίας. Ενα απέραντο νεκροταφείο, ιδέες πεθαμένες, πειθαρχημένες, θαμμένες ολοκληρωτικά κάτω από μιά απολυταρχική κυβέρνηση, μιά βάρβαρη (και που δεν είναι άλλωστε) αστυνομία, έναν αχταρμά βίας, εγκληματικότητας, χωρίς σεβασμό προς τις στοιχειώδεις αρχές που δέπουν τη ζωή. Το τέλος δε θ'

αργήσει, η καταδίκη είναι βέβαιη και το μόνο που κρατάει την Αμερική ακόμα στα πόδια της, είναι το rock 'n' roll, που, παραγεμισμένο από χτεσινούς ήχους, προσπαθεί να την λυτρώσει από τα δεινά της.

Οι Fugazi αντίκουν στην Αμερική. Είναι μέρος αυτής της άνισης χώρας, αλλά το πράγμα το βλέπουν διαφορετικά. Οπως άλλωστε, διαφορετικά βλέπουν και το rock που παίζουν. Ενα συγκρότημα, βγαλμένο μέσα από αλυσιδωτές punk και hardcore εκκρήξεις, μιά μπάντα που σαν κανόνα της έχει ορίσι την εναλλαγή τόσο στη ζωή της, όσο και στη ζωή των οπαδών της. Και αυτοί είναι αρκετοί. 115. 000 κομμάτια πέρασαν στα χέρια των Βρετανών και Ερωπαίων νεολαίων, από το περσινό τους LP, "Repeater" και ακόμα περισσότερα στα χέρια Αμερικανών. Οι Fugazi μπορούν να θεωρούνται "εμπορικό" συγκρότημα για τον

χώρο που κινούνται, πράγμα που ίσως βάλει σε υποψίες τους περισσότερο δύσπιστους. Κι όμως κύριοι: Οι Fugazi, πουλάνε τόσους δίσκους μόνοι τους! Και για να μην παρεξηγηθούμε, τους κυκλοφορούν και διανέμουν μέσω της Dischord, που αποτελεί την "πρωσπική" εταιρία του Ian McKaye, που με τη σειρά του αποτελεί βασικό στέλεχος των Fugazi.

Αντίθετα με την πλειοψηφία των συναδέρφων τους, οι Fugazi προσπαθούν να κάνουν όσο το δυνατό πιό εύκολη τη ζωή του κοινού τους. Για παράδειγμα, αρνούνται να πάγουν σε αίθουσα, αν το εισητήριο είναι πάνω από 5 \$, κρατάν πολύ χαμηλά τις τιμές των δίσκων τους, κάτι που αποτελεί και γενικότερη αρχή της Dischord. Μιά εταιρία που σέβεται τον εαυτό της, έχει δημιουργήσει ένα πολυπλοκής φανατικό κοινό που αγοράζει το υλικό της και πάνω-απ' όλα

υποστηρίζει με mailorder την εταιρία, καταλαβαίνοντας την προσφορά της και την προσπάθεια που κανει για να διατηρήσει τα "πιστεύω" της στο ακέραιο. Πριν από μερικά χρόνια, σαν μέλος των φοβερών και τρομερών Minor Threat, που στην ουσία στήριξαν την hardcore σκηνή στην Ουάσινγκτον, είχε δηλώσει ρητά ότι οι κανόνες είναι μεν για να καταπατούνται, όχι όμως και οι ιδέες. Πίσω από το γκρούπ δεν υπάρχει κάποια σαφής ιδεολογία. Δεν το παίζουν αναρχικό, ούτε τίποτε άλλο. Οι Fugazi έχουν διαλέξει δικό τους τρόπο ζωής. Δεν πίνουν, δεν καπνίζουν, είναι χορτοφάγοι και μέσα από τα τραγούδια που γράφουν προβάλλει η σύγχρονη καταραμένη, Αμερική, σε όλο της το μεγαλείο. Ο ήχος τους είναι καταλυτικός, ένα hardcore που απέχει πολύ απ' τις κοινοτυπίες των άλλων ανάλογων γκρούπ και που ίσως τελικά να μην ανήκει στο είδος αυτό. Καθεμμιά από τις πέντε συνολικά δουλειές που έχουν κυκλοφορήσει από το 1987 που σχηματίστηκαν, μέχρι σήμερα, αποτελεί κάτι το γοητευτικά διαφορετικό.

Οι Ian McKaye (τραγούδι), Guy Picciotto, (κιθάρα, ex Rites Of Spring), Joe Lally (ντραμ) και Brendan Canty (μπάσο), έφτιαξαν τους Fugazi για ν' αποδείξουν στον κόσμο, πως δεν φτάνει να δηλώνεις εναλλακτικός. Πρέπει να δίνεις όλη σου την ψυχή σ' αυτά που οραματίζεσαι. Όλα τα άλλα θα έρθουν με τον καιρό. Και δεν βιάζονται. Καθόλου μάλιστα. Είναι τόσο σίγουροι γι' αυτό που κάνουν, ώστε μέσα σε τέσσερα χρόνια έχουν κυκλοφορήσει δύο EP, έτσι τα χαρακτηρίζουν, αλλά είναι αρκετά μεγάλης διάρκειας ("Fugazi" - 1988, "Margin Walker" - 1989), ένα σίνγκλ ("3 Songs" - 1989) και δύο άλμπουμς ολκληρωμένα ("Repeater" - 1990, "Steady Diet Of Nothing" - 1991). Μπόλικη δουλειά, δηλαδή, για μιά μπάντα που σχηματίστηκε πριν από πέντε χρόνια.

Το ζητούμενο όμως δεν είναι αυτό. Οι Fugazi λειτουργούν σαν μιά καλά οργανωμένη ομάδα και γι' αυτό και παραμένουν δεμένοι. Το εναλλακτικό πλαίσιο που κινούνται είναι ευρύτατο και το γεγονός αυτό δίει την ευκαιρία να απολαμβάνουν οι οπαδοί τους, ένα πλήθος δραστηρότητες των μελών της μπάντας, στο χώρο του ανεξάρτητου rock 'n' roll.

Οι Fugazi υποστηρίζουν τον underground Τύπο. Ο δη-

μοσιογράφος του επίσημου περιοδικού SPIN, Daniel Fidler, έφτυσε κυριολεκτικά αίμα, μέχρι να τους πείσει να παραχωρήσουν συνέντευξη στο περιοδικό αυτό. Οι Fugazi, έκριναν ότι όσα θα έλεγαν θα έβγαιναν ατόφια, είδαν με προσεκτικά κριτικό μάτι το περιοδικό και τελικά δέχτηκαν. Το SPIN σίγουρα είναι ίσως το σοβαρότερο official αμερικάνικο περιοδικό, το έχουμε ξαναπει, αλλά αυτό για τους Fugazi δε σημαίνει τίποτε. Οι ίδιοι δηλώνουν πως αποφεύγουν τον "επίσημο" Τύπο, γιατί είναι απόλυτα ικανός να διαστρεβλώσει τις απόψεις τους - κάτι που άλλωστε έχει συμβεί συχνά και εκείνο που τους ενδιαφέρει είναι να περνάν το μήνυμά τους με το καλύτερο τρόπο. Και τα φανζίν είναι ο καλύτερος τρόπος.

Οταν γράφουν μουσική, περνά πολύς καιρός μέχρι να φέρουν "σε πέρας" κάποιο κομμάτι. Πολλά από τα τραγούδια τους έχουν γραφτεί χρόνια πριν, αλλά προτιμούν να τα κυκλοφορήσουν τη στιγμή που εκείνοι θα κρίνουν κατάλληλη. Και δεν πέφτουν ποτέ έξω. Καταφέρουν να βρίσκονται μπροστά από την εποχή τους, έτσι κι αλλιώς, οπότε γιατί να χολοσκάνε; Το hardcore τους είναι ένα ιδίωμα με πολλές ιδιαιτερότητες. Υπάρχει μιά μουσική ποικιλία σε κάθε σχεδόν τραγούδι τους και δεν δημιουργούν κομμάτι που απλά να είναι επιθετικό, ή να δημιουργεί φασαρία. Στους Fugazi ο ακροατής θα βρει στοιχεία που περικλείουν ένα γενικότερο πλαίσιο, που δεν καθορίζουν κάποια συγκεκριμένα όρια. Κι όπως και να το κάνουμε, στο hardcore, πολύ λίγες μπάντες έδειξαν μιά ξεχωριστή προσωπικότητα. Και οι περισσότερες απ' αυτές έχουν πάψει να υπάρχουν. Οι Fugazi όμως υπάρχουν και κατά τα φαινόμενα θα υπάρχουν, ακριβώς επειδή ο χώρος τους χρειάζεται για ν' αναπνέει καλύτερα.

*We gotta put it out
the sky is burning
we gotta put it out
the water's burning
we gotta put it out
the earth is burning
(Burning Too)*

Οι στίχοι των Fugazi δεν είναι ακριβώς πολιτικοί. Δηλαδή, πολιτικοί είναι, αλλά ο Ian McKaye προτιμά να τους καλύπτει με ένα μανδύα αναζήτησης. Η στάση του συγκροτήματος απέναντι στις καταστάσεις που περνάει ο κό-

σμος, τόσο σε προσωπικό, όσο και κοινωνικό επίπεδο, είναι σαφής. Κανένας δεν έχει δικαίωμα να σου πει τι να κάνεις. Είσαι ο εαυτός σου και όλοι μαζί το σύνολο που πρέπει να βγεί από το πράγμα. Οχι βέβαια πως οι σχέσεις των δύο φύλων δεν απασχολούν τους Fugazi. Είναι ενάντιοι σε κάθε μορφής σεξισμού και σε ξουαλικής καταπίεσης.

Και υπάρχει και αντίληψη για τα κονσέρτα τους. Οπως είπαμε και παραπάνω, δεν δέχονται να παίξουν όταν η είσοδος κοστίζει πάνω από 5 δολλάρια. Αυτή η στάση τους υποχρέωσε να μείνουν μακριά από τη Νέα Υόρκη για περισσότερο από ένα χρόνο. Και όταν βρέθηκε το πολυπόθητο κλαμπ, οι οπαδοί τους δημιουργήσαν το αιδιαχώρητο. Η Νέα Υόρκη δεν απέχει και πολύ απ' την Ουάσιγκτον και πολλοί νεαροί punks, ταξιδεύουν συχνά μέχρι την έδρα του Λευκού Οίκου, για να ακούσουν το αγαπημένο τους γκρούπ. Οι Fugazi θέλουν τον κόσμο να διασκεδάζει. Οχι όμως και να δημιουργεί τσαμπουκάδες κάτω από τη σκηνή. Και ο McKaye ή οι υπόλοιποι του γκρούπ, πολλές φορές αναγκάζονται να διακόψουν μιά συναυλία και να μη βγουν στη σκηνή, μέχρις ότου οι "μάγγες" που το πάιζουν άγριοι, συνέλθουν. Ο τρόπος που η μπάντα δένει στη σκηνή, είναι εξοντωτικός, αλλά καμμία συναυλία τους δεν διαρκεί λιγότερο από δύο ώρες. Κυρίαρχη μορφή πάντα ο McKaye, κάνει τούμπες, βουτάει στο έξαλο πλήθος, χρησιμοποιεί σκληρά λόγια, σπάνια όμως βρισιές, που εξαπλώνται προς κάθε κατεύθυνση. Είναι ο απόλυτος περφόρμερ, ένας Jello Blafra της Ανατολικής Ακτής. Το μοναδικό φετενό σώου τους στο Λονδίνο συγκέντρωσε 2.000 άτομα και στο Λος Αντεζες τους διπλάσιους. Οι Fugazi είναι καταξιωμένοι στη συνείδηση μιάς μεγάλης μερίδας κόσμου, που οι περισσότεροι μπορεί να μην έχουν φτάσει τα είκοσι τους, αλλά τα λόγια και η μουσική καρφώνονται στο μυαλό τους. Και τα δύο είναι τόσο γοητευτικά, που είναι αδύνατο να τα αγνοήσεις.

Η περίπτωση των Fugazi αξίζει να προσεχθεί ιδιαίτερα. Ιδιαίτερα αξίζουν να προσεχτούν και όλα τα συγκροτήματα της Dischord. Μπάντες σαν τους Soulsides, ή τους Shudder To Think, είναι ασφαλώς σπάνιες παρουσίες, γεμάτες ζωντάνια κι ιδανικά, που κάθε άλλο παρά σκουριασμένα μπορεί να θεωρηθούν. (Αρ-

χή του McKaye είναι να μην κυκλοφορεί δίσκο κάποιου γκρούπ, αν εκείνο πρώτα δεν έχει αποκτήσει δισκογραφική πείρα, κυκλοφορώντας από μόνο του κάποιο σινγκλ). Αν μη τι άλλο, είναι έξυπνα και σου δημιουργούν την τάση να θες να βγεις στο δρόμο, να συναντηθείς με άλλους αν-

θρώπους, να κάνεις νέο ξεκίνημα, μακριά από τις βαρετές παραινέσεις της τηλεόρασης, του βίντεο και της κατανάλωσης. Οι Fugazi προτείνουν τη λύση. Το ποιός θα την ακολουθήσει είναι καθαρά πρωτοπική υπόθεση του καθενός.

ΟΙ FUGAZI ΜΕ ΔΙΚΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΙΑ

• Δε νομίζω πως οι μηχανισμοί που υπάρχουν στα media είναι αρκετά ευαίσθητοι σ' αυτά που κάνουμε. Κι αυτός είναι ο λόγος που σεν υπογράφουμε σε κάποια πολυεθνική. (Ian McKaye)

• Είμαστε ακόμα αυτοδιευθυνόμενοι, κλείνουμε εμείς όλες τις συναυλίες, κανονίζουμε τις χαμηλές τιμές στα εισιτήρια και στις πωλήσεις των δίσκων και το μόνο πράγμα που άλλαξε από την εποχή που ξεκίνησαμε, είναι ότι έρχεται να μας δει περισσότερος κόσμος. (Ian MacKaye)

• Οι άνθρωποι πιστεύουν ότι αν κάνεις ένα βίντεο για το MTV, έχεις κερδίσει μιά μεγάλη νίκη. Μερικές φορές βέβαια, βλέπεις και καλά βίντεο εκεί, αλλά αυτά αποτελούν κατούρημα στον ωκεανό. (Guy Picciotto)

• Αν αυτή η μπάντα διαλύσει επειδή δεν λειτουργεί σε επαγγελματικό επίπεδο, αυτό θα είναι ξεφτίλα. Αν διαλύσει λόγω μη δημιουργικότητας, αυτός θα είναι κι ο καλύτερος λόγος. Οφείλουμε να είμαστε περισσότερο έξυπνοι. Η κοινή λογική λέει ότι αυτό έγινε παλιότερα, δοκιμάστηκε και απέτυχε στο παρελθόν. Άλλα εγώ δεν ξεγελείμα.. (Guy Picciotto)

• Οταν ήμουν μικρός, ασχολιόμουν με το skate. Είχε να κάνει με την αίσθηση ελευθερίας που γύρευα. Το να φτιάχνεις ράμπες στη μέση του δρόμου και άλλα τέτοια πράγματα σε κάνουν να βλέπεις τον κόσμο διαφορετικά. Το ταιμέντο έπαιρνε καινούργια έννοια. (Ian McKaye)

• Για μας υπάρχουν δύο ιδών σώου: Το ένα είναι εντελώς "μαχητικό" κι εμένα αυτό μου πάει περισσότερο. Το άλλο είναι εκείνο που φέρνει όλους τον ένα κοντά στον άλλο. Συμμετέχω και στα δύο. Είναι εξίσου σημαντικά. (Guy Picciotto)

• Πολλές μεγάλες εταιρίες ενδιαφέρθηκαν για μας, μόλις έμαθαν πως τραβάμε αρκετό κόσμο. Ή για τους ανθρώπους αυτούς όμως, εγώ δε μπορώ να διαθέσω το χρόνο μου, όπως και εκείνοι δε θα τον διαθέσουν για μένα. Απλά δεν ενδιαφέρομαστε. Δεν υπάρχει τίποτε που να μας προσφέρει μιά εταιρία, πέρα από τα να αποκτήσει τον πλήρη έλεγχο πάνω στη μουσική και τα τραγούδια μας. (Ian McKaye)

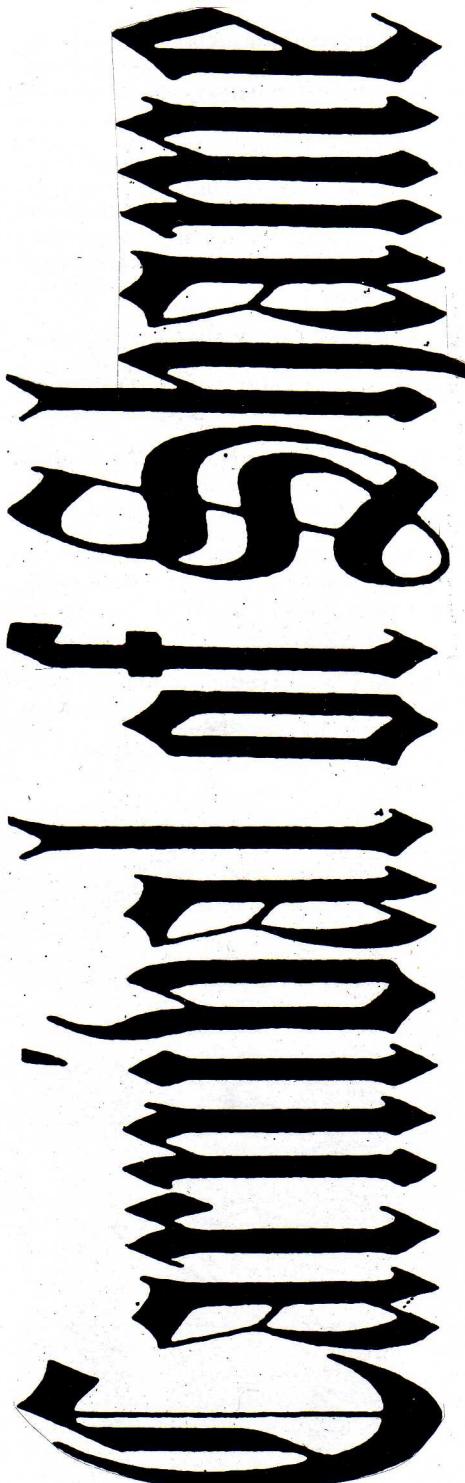
• Κρατάμε όσο το δυνατό χαμηλή την είσοδο στα κονσέρτα μας, επειδή κι εμείς δεν γουστάρουμε να πληρώνουμε πάνω από 5 δολλάρια για να δούμε μιά μπάντα. (Ian McKaye)

• Η Dischord διευθύνεται ακόμα και σήμερα απ' το σπίτι μου, αν και πρέπει να μεταφερθούμε κάπου αλλού, λόγω της διανομής. Κι αυτή είναι η ουσία στη λειτουργία της Dischord. Δεν είναι απλά μιά εταιρία: ντοκουμεντάρει και μιά κοινότητα, παράλληλα. (Ian McKaye)

ο γέγετης "μιας ακόμα" τρελής αμερικάνικης ομάδας, PATRICK O' BANION, εξομολογείται "μιά ακόμα" απίστευτη rock 'n' roll ιστορία

"Το δικό μου Καρναβάλι του Αίσχους"

μετάφραση: CD Exterminator

Μετά από τρία χρόνια, ζώντας σαν σκλάβος στο μισητό, τρομαχτικό και μακάβριο σπίτι των πεθερικών μου και παίζοντας μπάσσο σε μιά *hard core* μπάντα τους *Absurd*, η αγαπητή μου σύζυγος (η οποία είναι χοντρή τώρα), αποφάσισε πως δεν ήμουν αρκετά καλός για κείνην και για το γιό μας και με χώρισε (με τα χρήματα του μπαμπάκα της).

Μετά από κάμποσες ώρες, πίνοντας δυνατά ποτά, τρώγοντας *acid*, συνιφάροντας κοκαΐνη, καπνίζοντας "μαύρο", πάιρνοντας βάλιουμ, κάνοντας εμετό και παίζοντας αυτό που επρόκειτο να είναι η τελευταία μου παράσταση στο Κλήβελαντ, βρέθηκα νωρίς εκείνο το ίδιο πρωινό στο Διεθνές Αεροδρόμιο της Φιλαδέλφεια με δυό κιθάρες, 150 δολλάρια και ένα μαυρισμένο μάτι. Δεν μου πήρε πολύ να βρω μιά πραγματική δουλειά - να ποζάρω γυμνός σε σχολές Τέχνης στο κέντρο της πόλης - ή να ένα αληθινό μέρος να μείνω, ένα δωμάτιο - πληρώνοντας με τη βδομάδα - στο "Parker Spruce Hotel" (το "Chelsea της Φιλαδέλφεια). Τουλάχιστον εδώ, κανές δεν ήξερε ότι είχα περάσει ένα διάστημα σε μιά ψυχιατρική κλινική, πίσω στο Οχάιο.

Υπήρχε μονάχα ένας άνθρωπος σ' αυτή τη μεγάλη μητρόπολη που γνώριζα, ο E-Man, ένας ταχυδακτυλουργός και παλιόφιλος από τις μέρες του λυκείου. Ήξερα πως μπορούσα να βασιστώ σ' αυτόν, αν τα πράγματα γίνονταν δύσκολα για μένα. Δυστυχώς, ο E-Man είχε δύο πολύ σοβαρά προβλήματα: Το ένα ήταν ότι έπινε υπερβολικά και το άλλο ότι έπαιζε χαρτιά. Δυστυχώς για μένα, οι δύο αυτές βρωμέρες συνήθειες με ξετίναζαν και για περισσότερο από ένα χρόνο η ζωή μου ήταν - αν μπορείτε να το φανταστείτε - χειρότερη. Ωστόσο, κάθε μέρα, περνούσα κάποιες ώρες κάνοντας εξάσκηση με την ακουστική κιθάρα που έκλεψα από την πρώην πεθερά μου, γράφοντας τρομερά απελπισμένους, θλιβερούς, σκληρούς στίχους και μελωδίες. Οι φιλοσοφίες μας σαν καθημερινά συνθήματα ήταν: "Τα πάντα είναι όμορφα", "Κάθε μέρα είναι Τρίτη" και... Ω Θεέ μου!

Ζώντας με όλες τις προφυλάξεις στο Οχάιο, δεν ήμουν συνηθισμένος να σκαρφαλώνουν κατσαρίδες στο στήθος μου, ή να περπατάνε κάθετα στον τοίχο κατά τη διάρκεια της ημέρας. Και οι γείτονές μου... Καλά, πίσω στην πατρίδα δεν είχαμε πρεζόνια, πόρνες, ταξιτζήδες, υπαίθριους μικροπωλητές, ανήμπορους κτηνίατρους, μπάτσους, νταβατζήδες και γριές με κατοικίδια, να ζουν όλοι μαζί στο ίδιο κτίριο, αλλά συνήθισα σ' αυτό και ναι, παραλίγο να το αγαπήσω κιόλας. Ολομόναχος κάποια Χριστούγεννα στο "Parker Spruce" μου' ρθε ξαφνικά μιά ιδέα: Να έγραφα στους πιό κολλητούς μου φίλους, με τους οποίους είχαμε παίξει μαζί σε μπάντες και να τους πω πόσο τρομερά όμορφη ήταν η πόλη - η μιζέρια αγαπά την καλή παρέα - και πως ίσως κάποτε να πιάναμε την καλή. Εννοώ πως πάνω απ' όλα η Φιλαδέλφεια είναι μιά μεγάλη πόλη, μιά πολύ μεγάλη πόλη. Μιά τρομακτική απώλεια αθωότητας λοιπόν και η απαρχή των Carnibal Of Shame.

O Garland Monroe, ήταν ο πρώτος που μίλησα από τη στιγμή που μπήκα στη Φιλαδέλφεια, αλλά η αρραβωνιαστικά του, η κοκκινομάλα Lisa δεν έλεγε ν' αφήσει το Οχάιο, αν πρώτα δεν την παντρευόταν. Αυτά όλα έγιναν το 1987, την ίδια χρονιά που τηλεφώνησα στον πατέρα μου για να τον πληροφορήσω ότι είχα σχέση μ' έναν ομοφυλόφιλο και ζούσα με δυό gay. Εκείνος (ο πατέρας μου), κόντεψε να τρελαθεί μέχρι που του εξήγησα ότι ο ομοφυλόφιλος εραστής μου, στην πραγματικότητα ήταν μιά λεσβία. Πέρασα ένα σωρό καταστάσεις, μέχρι που μιά μέρα ξύπνησα πάνω απ' τον τάφο του Βενιαμίν Φρανκλίνου, με τη βροχή να μαστιγώνει το πρόσωπό μου, κλαίγοντας και γελώντας.

O Pete Marshall ήταν επόμενος στη λίστα μου. Το τελευταίο που είχα ακούσει γι' αυτόν, ήταν πως αλήτευε σε παραλίες και τριγύριζε στα νησιά Μπαχάμες. Τον βρήκα να μένει στο Lower East Side του Μανχάταν. Φαίνεται ότι ο Παράδεισος είχε γίνει υπέροχος. Δεν ήταν και πολύ δύσκολο να πείσω τον Pete να μετακομίσει στο άδειο δωμάτιό μου, απλά τον έκανα φέσι στο αλκοόλ και τον πήγα "κάπου" όπου θα μπορούσε να σταθεί τυχερός κι έτσι τα κατάφερα.

O πυρήνας των Carnibal Of Shame, είχε ήδη σχηματιστεί, αλλά έλειπε το βασικό μέλος, ένας ντράμερ και αυτός φάνηκε απ' το πουθενά, νά τος, ο Steve Halen, μιά διαστάυρωση Woody Allen και Ghoulardi, ένας σπουδαίος τύπος και φανταστικός ντραμίστας. Αισθάνθηκα φοβερή ντροπή, όταν τον έδιωξα από την μπάντα, ο Steve είχε περάσει έναν ολόκληρο χρόνο κάνοντας εξάσκηση τρεις φορές την εβδομάδα και η μπάντα είχε συνοχή. Κατα την περίοδο αυτή, ηχογραφήσαμε πέντε τραγούδια στο στούντιο RPM της Φιλαδέλφεια, που θα περιλαμβάνονταν αργότερα στο πρώτο μας άλμπουμ, το "Go Tell Mother".

O Jamie Aldergate, ο παλιός ντράμερ του Garland από τους A.O.A., τηλεφώνησε και είπε πως θέλει να συμμετάσχει στη μπάντα, ήταν ένα Homet-Boy και ο Garland τον ήθελε. Αργότερα, πίστεψα πως ήταν το μεγαλύτερο λάθος που κάναμε ποτέ, δηλαδή, να διώξουμε τον Steve από τους Carnaval.

Μας πήρε πολλούς μήνες μέχρι να γυρίσουμε στο ρυθμό των πραγμάτων και τότε έγινε "αυτό", ο Jamie, ο νέος μας ντράμερ, μαχαιρώθηκε τρεις φορές, τη μια βαθιά στο ένα πνευμόνι και τον δεύτερο σχεδόν μέχρι θανάτου. Πέρασε τρεις βδομάδες σε κρίσιμη κατάσταση σε μια μονάδα εντατικής παρακολούθησης. Χρειάστηκαν πολλοί μήνες ώσπου ν' αναρρώσει από τα πολλαπλά τραύματα του και τα σπασμένα πλευρά και πολύ περισσότερο ώσπου να μπερδέψει τα πράγματα, καθώς τον κατηγορούσαν ότι μαχαίρωσε τυχαία μια κοπέλα που προσπαθούσε να σταματήσει τους 4 άνδρες που τον έδερναν και έμεινε στο νοσοκομείο μ' ένα κατεστραμμένο πνευμόνι.

O Jamie έγινε πραγματικά καλά και κατα κάποιο τρόπο κατάφερε να μείνει έξω από τη φυλακή. Είμασταν έτοιμοι πια να γυρίσουμε στο studio και να

ηχογραφήσουμε.

O Pete, στα γενέθλια των 25 χρόνων του, επρόκειτο να κληρονομήσει ένα κρατικό ομόλογο το οποίο του είχε καταθέσει όταν ήταν παιδί ο παππούς του και που άξιζε αρκετά χρήματα. O Garland κι εγώ βγάζαμε αφρούς από το στόμα σκεπτόμενοι όλα αυτά τα χρήματα που θα έπαιρνε ο Pete. Από την άλλη πλευρά ο Jamie είχε άλλες ιδέες, εξαφανίστηκε χωρίς ν' αφήσει ίχνη και ούτε είπε τίποτα σε κανέναν. Αυτά έγιναν πριν δυο χρόνια και από τότε κανείς μας δεν έμαθε τίποτα γι' αυτόν.

Περίπου εκείνη την εποχή αρχίσαμε ν' ακούμε ντράμμερς στο "LP'S" της Νότιας Φιλαδέλφειας, όπου και συναντήθηκαμε με τον Sal Spere. O Sal δούλευε στο "LP'S" και έπαιζε σε κάποια μπάντα της πλάκας. Ετσι είπαμε και οι τρεις πως ήταν πολύ καλός για το σχήμα, ο Sally όπως τον ονομάσαμε, ήταν τέλειος σε γενικές γραμμές, καλή άποψη, δυνατά, γρήγορα χέρια. Παρόλο που ο Pete δεν πήρε το ποσό των χρημάτων που περίμενε, καταφέραμε να ζητιανέψουμε, να δανειστούμε και ναι, να κλέψουμε το υπόλοιπο ποσό που χρειαζόμασταν, για να μπούμε επιτέλους στο στούντιο και να ολοκληρώσουμε το πρώτο μας άλμπουμ. Γράψαμε ακόμα 5 τραγούδια με τον Sally και τον κιθαρίστα Louie Paris απ' το Μπρούκλιν, στο στούντιο "4" της πόλης, που συμπλήρωσαν τα πέντε από το "RPM" και άλλα τρία, ηχογραφήμενα "live" στο CBGB της Νέας Υόρκης. Το "Go Tell Mother" ολοκληρώθηκε σαν ένα ντοκουμέντο, ή αν θέλετε σαν καθρέφτης της άθλιας ιστορίας μας. Αυτά όλα συνέβησαν το καλοκαίρι του 1990.

Όλα φαίνονταν πως εξελίσσονταν ομαλά στο σημείο αυτό, κι ενώ πριν παλεύαμε για να πάρουμε μιά θέση στο κλαμπ "Dobbs", τώρα παίζαμε στο "Trocadero", το "Chesnut Cabaret", το "CBGB" και σε πολλά άλλα στέκια της Φιλαδέλφεια και της Νέας Υόρκης. Τότε ήταν που συναντήσαμε τον Nigel Hetherington, ο οποίος πρότεινε να οργανώσουμε μιά εξωφρενική περιοδεία bikers στις ΕΠΑ (κι όλοι μας να οδηγούμε μηχανές). Στο μεταξύ θα χρησιμοποιούσε τις διασυνδέσεις του στη βιομηχανία ταξιδίων για να εξασφαλίσει την παραμονή μας σε διάφορες πόλεις. O Nigel έπαθε μερικές καρδιακές προσβολές και πούλησε την ταξιδιωτική του επιχείρηση για να αποσυρθεί, ένας γέρος κι ετοιμοθάνατος άντρας στα πενήντα του κι αυτό επρόκειτο να ήταν το κύκνειο άσμα του, η έσχατη περίπτειά του. Το πράγμα τώρα κυλούσε, ξοδεύαμε όλο και περισσότερα χρήματα που δεν είχαμε ποτέ μας ξοδέψει, οργανώνοντας τις λεπτομέρειες μάς περιοδείας για να πρωθήσουμε το δίσκο και τότε έγινε "αυτό", ο Nigel πέθανε, ο μπάσταρδος!

Ούτε δεκάρα από τα λεφτά του, (αν είχε ποτέ μία), δεν έφτασε στο λογαριασμό μας στην τράπεζα και για να γίνουν πιό περίπλοκα τα πράγματα, η γυναίκα του Garland ήταν έγγυος. Η μοίρα είχε σηκώσει όλο το άσχημο κεφάλι της και συνολικά βρισκόμασταν σ' ένα κόσμο από σκατά, ως τους βολβούς των ματιών μας, χρεωκοπημένοι και προφανώς κολλημένοι για πάντα στην πόλη της "αδερφικής αγάπης".

Μολονότι ήμουν εξολοκήρους εξαχρειωμένος και οικονομικά κατέστραμένος, ήμουν κι αποφασισμένος να συνεχίσω τη δουλειά που είχαμε αρχίσει. O Pete κι εγώ βάλαμε μπροστά τη διαδικασία της ετοιμασίας του γκρούπ, προκειμένου να βγούμε στο δρόμο, για να βρούμε χρήματα.

Ομως, ενας - ένας, όπως οι μύγες, λιγοστέψαμε, ο Garland βρίσκεται πίσω στο Οχάιο και ανατρέφει την οικογένειά του, ο Sal χτυπά ένα ρολό στην παραλία και ο Louie είναι στο Μπρούκλιν, κάνοντας, ο Θεός μόνο ξέρει, τι.

Τα πράγματα δε μπορούσαν να είναι χειρότερα όταν ξαφνικά, όλα άρχισαν να εξελίσσονται προς το καλύτερο, ο Richard Birch, ο πιο καυτός κιθαρίστας που είδα έξι ολόκληρα χρόνια στη Φιλαδέλφεια, έγινε μέλος των Carnibal Of Shame. Είχε μόλις τελειώσει μιά έντονη δεκάχρονη δουλειά με τους De Control, μιά βρώμικη μπαντα και θα βρισκόταν ακόμα μαζί τους, αν ο καλός φίλος του και μπασίστας John Wolfinger, δεν είχε θέσει το σώμα του κατα πλάτος των σιδηροδρομικών γραμμών, αυτοκτονώντας κατ' αυτόν τον τρόπο.

O Richard, o Pete κι εγώ, συναντήθηκαμε με τον ντράμερ των Gasoline, Kurt Koppel τον Γενάρη του 1991 κι έκτοτε οι τέσσερεis μας αποτελούμε τους Carnaval Of Shame. Το Φλεβάρη πήραμε τους δρόμους (χωρίς τις μηχανές μας). Κατά τη διάρκεια τριών μηνών περιοδείας στις Πολιτείες, ηχογραφήσαμε το δεύτερο άλμπουμ μας, το "Tortured", με παραγωγό τον Βρετανό Ian Burgess (Naked Company, Big Black) στο Σικάγο και στο Νάσβιλ με τον Robert Birch (συνθέτη στην Ορχήστρα της Φιλαδέλφεια).

Και τα 13 τραγούδια ηχογραφήθηκαν και κυκλοφόρησαν από τη δική μας ανεξάρτητη εταιρία "Burnin' Records" στις 13 Σεπτέμβρη του 1991. Νάμαστε λοιπόν οι τέσσερεις, τρείς μήνες περιοδεία, το "Tortured" - που όλοι μας είμαστε περήφανοι γι' αυτό - και ζωντανοί. Για να λέμε την αλήθεια, πρόκειται για την καλύτερη δουλειά που έχει κάνει ο καθένας μας μέχρι στιγμής. Πρόσφατα μερικοί με ρώτησαν: "Πώς πήγε η περιοδεία;" Μπορώ ειλικρινά να πω, ότι ξεπέρασε τις υψηλότερες προσδοκίες μου και πως κάναμε πράγματα που ποτέ μου, ούτε καν, είχα ονειρευτεί.

Ασφαλώς, υπάρχουν πολλές δυσάρεστες λεπτομέρειες και βρωμερά συμβάντα, τα οποία άφησα έξω απ' αυτό το βιογραφικό σημείωμα των Carnibal Of Shame. Θα ήθελα να προσθέσω για την ιστορία ότι δεν πάρινω πιά acid, σιχαίνομαι την κόκα, μένω μακριά απ' τα βάλιουμ, πλην όμως περιστασιακά κάνω τρελά μεθύσια και μετά βέβαια, ξερνάω. Ετσι λοιπόν, έχετε το νου σας, οι Carnibal Of Shame κατέφθασαν και εγώ δε φοβάμαι να πω τη γνώμη μου, όσο ταπεινή κι αν είναι μερικές φορές αυτή.

Ivor Trueman και Richard Allen. Δύο ονόματα που πιθανόν να μη λένε και πολλά πράγματα, πέρα από κάποιους "μυημένους" στα κόλπα της νεώτερης ψυχεδελικής κουλτούρας. Το όνομά όμως του περιοδικού "Freakbeat", μπορεί να λέει κάτι περισσότερο. Ενα περιοδικό που κλείνοντας φέτος τα πέντε χρόνια του, στηρίζει με όλες του τις δυνάμεις τη νέα ψυχεδελική σκηνή, παρουσιάζοντας μέσα στις σελίδες του, ένα σωρό μαγευτικά συγκροτήματα, που έχουν σαν σκοπό της μουσικής τους, ένα διαρκές τρίπ στον κόσμο του παρελθόντος. Το "Freakbeat", σε κάθε του έκδοση (περίπου δίμηνη, αλλά ξέρετε τώρα...), σχεδιάζεται από ένα πλήθος χρωματιστών ψυχεδελικών γραφιστικών, σε σημείο που μερικές φορές πρέπει να "σου βγουν τα μάτια", για να διαβάσεις τις αποκλειστικές συνεντεύξεις και τα άρθρα του.

Το 1991, η έναρξη της "Delerium Records", με την κυκλοφορία μερικών κασετών και ένος εκπληκτικού διπλού άλμπουμ - συλλογή, που έχει τίτλο "Psychedelic Psalms", οριοθετεί ένα νέο δισκογραφικό τομέα, που αν κρίνουμε από αυτό και μόνο το άλμπουμ, θα είναι στο μέλλον, ένα απαραίτητο συμπλήρωμα κάθε δισκοθήκης. Ο Ivor και ο Richard (που διετέλεσε και μάνατζερ των διαλυμένων πλέον Ιρλανδοαμερικάνων Steppes), παραχώρησαν μιά συνέντευξη στο MMB και απαντούν σε μερικές απορίες όλων μας.

FREAKBEAT

ΤΟ ΜΜΒ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΝΑ ΣΑΣ ΞΕΝΑΓΗΣΕΙ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΠΙΟ ΨΥΧΕΔΕΛΙΚΑ ΦΑΝΖΙΝ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

MMB: Τι γνώμη έχετε για τη νέα και για την παλιά ψυχεδέλεια;

Ivor: Νομίζω πως τα ψυχεδελικά είναι ένας καταλύτης, η χρήση τους μπορεί να συνεισφέρει στη σύνθεση φοβερής μουσικής, η οποία με τη σειρά της μπορεί να υπερεκτιμήσει την ψυχεδελική εμπειρία. Τώρα, δε μπορώ να βασιστώ σε όρους "παλιά", ή "νέα" ψυχεδέλεια, ο Glenn Rehse των Plasticland, έδωσε μάλλον ένα σωστό ορισμό δηλώνοντας: "Η ζωή είναι ψυχεδελική..."

Richard: Οι όροι "νέα" και "παλιά" ψυχεδέλεια δε νομίζω να έχουν καποιο νόημα, όπως ας πούμε, οι όροι που δίνουν οι συλλέκτες δίσκων λέγοντας "ψυδελελοπανκ", "ψυχεδελοφολκ", "ψυχεδελοροκ" κλπ. Η ψυχεδελική μουσική στην αγνότερη της μορφή, είναι κάθε είδος μουσικής που έχει εμπνευστεί από κάποια ψυχεδελική εμπειρία και πιο συνηθισμένη είναι η εμπειρία της χρήσης ψυχεδελικών ναρκωτικών.

Η ψυχεδελική μουσική, είναι πολύ παλιότερη από εκείνη των 60'ς. Μπορεί να ανακαλυφθεί χιλιάδες χρόνια πίσω σαν ένα αναπόσπαστο κομμάτι των σαμανιστικών εκδηλώσεων, ακόμα και στην κλασική μουσική υπάρχει μπόλικη ψυχεδέλεια!

MMB: Το "Freakbeat" εκφράζει μιά ανάλογη κουλτού-

ρα. Είστε ικανοποιημένοι από την έκδοσή του;

Richard: Και βέβαια όχι! Αν είμασταν απόλυτα ικανοποιημένοι από κάποιο τεύχος, τότε μάλλον δεν θα υπήρχε λόγος να βγάλουμε επόμενο! Υπάρχει πάντοτε ένας βαθμός βελτίωσης και η μουσική σίγουρα μπορεί να γίνει πιο συναρπαστική.

Ivor: Ούτε κι εγώ είμαι ικανοποιημένος. Ακούμε ένα σωρό παράπονα, ότι ο κόσμος πολλές φορές δε μπορεί να το διαβάσει εξαιτίας των χρωμάτων που χρησιμοποιούμε, μα κι εγώ με τη σειρά μου παραπονιέμαι επειδή μπορώ και το διαβάζω! Το ίδιαντο για μένα περιοδικό, είναι εκείνο που λιώνει μέσα στον εγκέφαλο του αναγνώστη, εκείνο που δε χρειάζεται να βασιστεί στα γράμματα για να δώσει το νόημά του. Για μας, είναι ανάγκη να αναπτύξουμε το οπικό του μέρος ακόμα περισσότερο και το όγδοο τεύχος θα κρύβει μερικές μικρές εκπλήξεις!

MMB: Τι γίνεται με την "Delerium";

Richard: Δεν έχουμε και πολλούς μήνες που τη βάλαμε μπροστά. Στην Ελλάδα η διανομή θα γίνεται μέσω της Hitch Hype και η πρώτη μας κυκλοφορία είναι το "Psychedelic Psalms - In Four Parts" ένα διπλό LP και μονό CD, στο οποίο συμμετέχουν

μερικές μεγάλες μορφές της σύγχρονης ψυχεδελικής σκηνής.

Ivor: Καλά, δεν συμμετέχουν μονάχα ψυχεδελικοί καλλιτέχνες, αλλά υπάρχει και το garage ή το rock στοιχείο. Σημασία όμως έχει το ότι βγήκε πολύ καλός και υπάρχουν μέσα μερικές φανταστικές ηχητικές προτάσεις.

Richard: Ανάμεσα στις μπάντες που συμμετέχουν είναι οι Sundial, Bevis Frond, Magic Mushroom Band και Ozric Tentacles που αποτελούν ένα ισχυρό συνδυασμό freak rock, καθώς και οι Petals, Alice's Orb και Colored Plank των οποίων το "Black Ferries Wheel" ήθα το αγαπήσετε, ήθα το μισήσετε!

Ivor: Το ίδιο συμβαίνει με το "Freakbeat" των Dr. Brown ή το "Conspiracy" των Mandragora.

Richard: Πρέπει να το δεχτείτε όπως έχει: Το "Freakbeat" και η "Delerium" αποτελείται από δύο ανθρώπους με διαφορετικά μουσικά γούστα, οι οποίοι έχουν δέθηκαν μεταξύ τους, χάρις στην κοινή αγάπη τους για τα ψυχεδελικά. Ήχουμε συνέχεια να ανακαλύψουμε νέες μπάντες, αλλά ακόμα κι αν ένα γκρούπ αρέσει μονάχα στον έναν μας, θα το κυκλοφορήσουμε.

Ivor: Θα προσπαθήσουμε να κάνουμε τη "Delerium" μιά εταιρία που να μη φοβάται τους πειραματισμούς. Μόλις

δείτε το λογότυπό της, θα καταλάβετε πως κάνουμε ακόμα μιά βουτιά στα βάθη του αγνώστου...

Richard: Γιά παράδειγμα, η επόμενη κυκλοφορία μας, θα είναι ενός απίθανου ψυχεδελικού καλλιτέχνη του Nick Riff και αμέσως μετά θα συνεχίσουμε με το διπλό άλμπουμ των αινιγματικών progressive ψυχεδελιστών, Porcupine Tree και ένα LP των παλιών underground και cult βρετανών, Treatment.

Ivor: Ακόμα, σκοπεύουμε να συνεχίσουμε την έκδοση συλλογών και η επόμενη θα ονομάζεται "Fun With Mushrooms".

MMB: Τι αισθήματα τρέφετε απέναντι στην εναλλακτική σκηνή;

Ivor: Η εναλλακτική σκηνή φαίνεται να αποτελείται από ανθρώπους σαν κι εμάς, που δουλεύουν μιά σκατοδουλειά 9 - 5 και μετά από τις 5 μέχρι τα μεσάνυχτα, προσπαθούν να κάνουν αυτό που πραγματικά γουστάρουν. Αν δεν υπήρχε η εναλλακτική σκηνή για να κάνω γι' αυτήν μερικά πράγματα, μάλλον θα είχα καταλήξει ρομπότ, ή σε άσυλο ψυχασθενών!

Richard: Η εναλλακτική σκηνή στη Βρετανία, έχει καταντήσει κάτι σαν αστείο. Είναι πολύ πρωσιποκή και πρωσιπικά με αρρωσταίνει ολόκληρη η λεγόμενη "ανεξάρτη-

τη" σκηνή. Τι ακριβώς σημαίνει "ανεξάρτητη"; Προτιμώ τον όρο "underground", που συνεπάγεται στο ότι ο επίσημος βρετανικός Τύπος, δε γνωρίζει τίποτε γι' αυτήν και το ακροτέριο της, είναι μιά μερίδα ευφιών ανθρώπων που την υποστηρίζουν ακριβώς επειδή δεν πατρονάρεται από κανένα μαλάκα δημοσιογράφο, ή τραστ.

MMB: Ποιές είναι οι επαφές σας με άλλα περιοδικά, εταιρίες, ή καλλιτέχνες;

Ivor: Νομίζω πως ο Richard μπορεί να απαντήσει καλύτερα σ' αυτό...

Richard: Αυτή τη στιγμή έχουμε επαφές σ' ολόκληρο τον κόσμο. Μιλάμε με εταιρίες, αλλά οι περισσότερο αγαπημένοι μας καλλιτέχνες μας ψάχνουν από μόνο τους. Φαίνεται πως τα χρώματα του περιοδικού, λειτουργούν σαν μαγνήτες...!

Ivor: Στην πραγματικότητα, εγώ έρχομαι από τον Αρη, έχω πράσινο δέρμα και χρησιμοποιώ όλα τα πλοκάμια μου όταν γράφω στη γραφομηχανή...

MMB: Πως βλέπετε το μέλλον του μουσικού ανεξάρτητου Τύπου στην Αγγλία;

Richard: Θα ευχόμουν να μην υπήρχε. Γιατί αμέσως μό-

λις ένα έντυπο πιάσει την καλή, τότε πιέζεται από παντού. Δες τι έπαθε το "Rolling Stone".

Ivor: Η Μεγάλη Βρετανία βρωμοκοπά! Κυριαρχείται από fashion freaks. Ασφυκτιούμες ακόμα, κάτω από τις ενοχές της αποκιοκρατίας!

MMB: Θα θέλατε να εκδίδετε το "Freakbeat" πιό συχνά κι αν είναι έτσι, τι είναι αυτό που σας εμποδίζει;

Ivor: Ναι! Εκείνο που μας εμποδίζει είναι η έλλειψη συνεργατών και το γεγονός πως η μέρα έχει 24, αντί 48 ώρες!

MMB: Πόσοι δηλαδή, εργάζεστε για το "Freakbeat";

Richard: Μέχρι στιγμής, εγώ κάνω το μεγαλύτερο μέρος του γραψίματος κι o Ivor το layout.

Ivor: Στην ουσία, οι δυό μας κάνουμε την περισσότερη δουλειά, αλλά συνέχεια δεχόμαστε συνεργασίες από άλλους καλλιτέχνες και φίλους του περιοδικού. Πάντως, ο ποιος δήποτε θέλει, μπορεί να συνεργαστεί μαζί μας.

MMB: Ξέρετε τίποτα απ' την ελληνική σκηνή;

Richard: Ναι, μερικά πράγματα. Γνωρίζουμε για τους Purple Overdose και τους Mushrooms, αλλά περιμένουμε ν' ακούσουμε κι άλλα ελληνικά ψυχεδελικά συγκροτήματα. Αν ενδιαφέρονται κάποιοι, ας γράψουν στη διεύθυνσή μας.

Ivor: Κι εγώ ξέρω κάτι λίγα. Μου αρέσει σ' αλήθεια το "Χαμάμ" των Ανναμπούμπουλα κι ο Μιχάλης Παπαγεωργίου από την "Who Stole The Summer" μου στέλνει κατά καιρούς υλικό. Οι Purple Over-

dose είναι φανταστικοί και κάτι ανάλογο αισθάνομαι όταν ακούω το πρώτο άλμπουμ των No Man's Land. Ο Μιχάλης μου έστειλε ακόμα το "Cicadas - An Electric Guide To The Greek Underground".

Αυτό που πραγματικά θέλουμε, είναι να ακούσουμε ελληνικά ψυχεδελικά συγκροτήματα, χωρίς αναγκαστικά, αναφορές στην Δυτικοευρωπαϊκή κουλτούρα. Η Αγγλοαμερικανική κυριαρχία, νομίζω πως κράτησε πάρα πολύ...

MMB: Και ποιές είναι οι σκέψεις σας πάνω στη νέα ψυχεδελική σκηνή;

Richard: Το μόνο που θέλω να πω, είναι ότι η ψυχεδελεία είναι κάτι περισσότερο από μόδα - είναι ένας τρόπος ζωής καί μιά μουσική διακήρυξη συμπεριφοράς. Από την εποχή των '60ς, εκατομμύρια ανθρώπων απόκτησαν ψυχεδελικές εμπειρίες που άλλαξαν τον τρόπο με τον οποίο αντιμετώπιζαν τη ζωή. Η ψυχεδελική μουσική, είναι μά μουσική επανάσταση. Είναι μιά διαρκής επανάσταση κι ένας γιορτασμός της πραγμα-

τικότητας. Αν νομίζετε πως η ζωή είναι αυτή που φαίνεται, ίσως θα έπρεπε να το σκεφτείτε καλύτερα. Ειλικρινά πιστεύω ότι εάν η ανθρώποτη δεν αλλάξει τις ενοράσεις της και την προσέγγισή της απέναντι στη ζωή, είναι καταδικασμένη να καταστραφεί. Η ζωή είναι πολύ μικρή για να γίνεται βαρετή και πολύ πολύτιμη για να πηγαίνει χαμένη. Γιά μένα, η μουσική οφείλει να αντανακλά αυτά τα ιδανικά.

Ivor: Εγώ πιστεύω, πως η επιβίωση του ανθρώπουν γένους στον πλανήτη αυτόν, εξαρτάται από εμάς τους Δυτικούς, εφόσον αλλάξουμε δραστικά τον τρόπο που ζούμε. Τρέχουμε εκτός χρόνου και ο μόνος τρόπος να αλλάξουμε αποτελεσματικά τη συνείδησή μας, είναι μέσω της ψυχεδελικής εμπειρίας και της ψυχεδελείας.

Κάπως έτσι μίλησαν στο MMB ο Richard Allen και ο Ivor Trueman, συνεκδότες του "Freakbeat" και συνιδρυτές της "Delerium Records". Δύο άνθρωποι, που από την παραπάνω συνέντευξη φάνηκαν ικανοί να υποστηρίζουν θέσεις που σπάνια λέγονται ανοιχτά στην εποχή μας. Ο φόβος της απόρριψης, από μιά κοινωνία που διαρκώς βρίσκεται σε λανθάνουσα σχέση με το πραγματικό νόημα της ζωής, όλων αυτών που οραματίζονται στα κρυφά τους όνειρα, δομικές αλλαγές και συνεπείς λύσεις, τους κάνει να κρατάν μέσα τους μυστικά, η αποκάλυψη των οποίων θα έκανε τα μυαλά μας να λειτουργήσουν διαφορετικά. Ο Ivor και ο Richard, προτείνουν τη δική τους λύση. Αν αυτή είναι η σωστή και σωτήρια, στο χέρι όλων μας είναι να τη δοκιμάσουμε. Χάσουμε - κερδίσουμε...

(Από αριστερά προς τα δεξιά) : O Richard ως Χίππη εξερευνητής και ο Ivor ως μπάτσος - γουρούνι - δολοφόνος . . .

TULI KUPFERBERG

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟ MERLIN'S MUSIC BOX

Για τους Fugs δεν ήξερα και πολλά πράγματα, όταν άρχισα να την "Ψάχνω" με το rock 'n' roll. Τα μόνα που είχα ακούσει από έναν Αμερικανό ξάδερφό μου, γι' αυτούς τους καθαρόδαιμους Νεουορκέζους, λάτρες της ανατροπής των πάντων και που με είχαν εντυπωσιάσει, ήταν τα λόγια του : "Man, δε μπορείς να φανταστείς τι γινόταν κάθε φορά που παίζαν σε κάποιο κλαμπάκι της πόλης !" Και κουνούσε το κεφάλι του, αναπολώντας. Ετσι, με την πρώτη ευκαιρία, πάνε πολλά χρόνια από τότε, φρόντισα να πλουτίσω (με όλη τη σημασία που έχει η λέξη) τη δισκοθήκη μου, αγοράζοντας τον πρώτο ομώνυμο μεγάλο τους δίσκο, σε μιά ιταλική επανέκδοση της εταιρίας Base. Το σοκ ήταν σοβαρό. Με μιας, ακούγοντάς τους και κατανοώντας τους στίχους, ξεχάστηκαν οι "μεγάλοι" folk ήρωες της εποχής. Στα συρτάρια μπήκαν ο Dylan, η Baez, που έτσι κι αλλιώς δεν πολυγούσταρά και το "The First Album" καρφώθηκε για πολύ καιρό στο πλατώ.

Ο δίκος αποτελούταν από 10 κομμάτια, όπου γινόταν μιά "ασεβής" ανάμιξη του rock 'n' roll και της folk, εν έτει 1965. Άλλα τη μεγαλύτερη εντύπωση, τόσο σε μένα όσο και στους φίλους μου που έσπευδα να "μυήσω" στην μαγεία αυτών των παρανοϊκών κουλτουριαρηδών, ήταν το φινάλε του δίσκου. Το κομμάτι "Nothing", μια μηδενιστική χιουμοριστική ανάλυση των πάντων, μένει ακόμα έντονα χαραγμένο στη μνήμη μου. Στίχοι, μέσα στους οποίους όλα ήταν ένα "ΤΙΠΟΤΑ", από τις μέρες της εβδομάδας και τους μήνες του χρόνου, μέχρι τις πολιτικές προσωπικό-

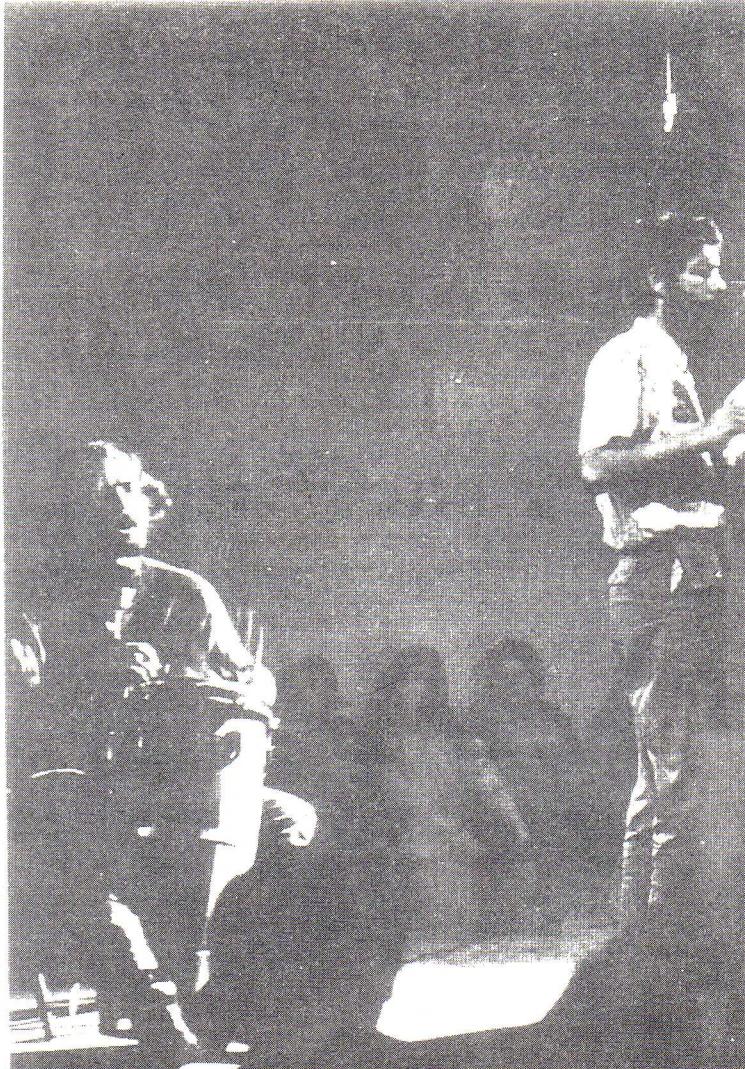
τητες της εποχής και ακόμα τους ανθρώπους που τα ονόματά τους προκαλούσαν σημείο αναφοράς για τους νέους της δεκαετίας του '60 την Αμερική, αλλά και σ' ολόκληρο τον κόσμο: Ο Μαρξ ήταν ένα τίποτα, το ίδιο κι ο Λένιν, ο Ενγκελς, ο Στάλιν, ο Τρότσκι, ο Μπακούνιν κι ο Κροτότκιν! Μην χάσετε καμμία ευκαιρία να ακούσετε αυτό το μνημειώδες άλμπουμ.

To "The First Album", αποτέλεσε την απαρχή της καριέρας των Fugs, που ακόμα και σήμερα κατα καιρούς, έχουν την τόλμη να εμφανίζονται με δίσκους και περιοδείες, χωρίς να έχουν χάσει τίποτε απ' την καυστική και αντιεξουσιαστική υπόστασή τους. Ετσι η ιδέα να έρθω σε επαφή με τον TULI KUPFERBERG, συνθέτη του "Nothing" και μία από τις δύο.(η άλλη ήταν ο Ed Sanders) μορφές που κρατούν ακόμα άσβεστο το πάθος τους για αυτό το σπουδαίο γκρούπ, μου καρφώθηκε από καιρό, βλέποντας σε διάφορα αντιεξουσιαστικά έντυπα της Αμερικής, το όνομά του και τα σκίτσα του δημοσιευμένα. Ανακαλύπτοντας τη διεύθυνσή του, το έστειλα ένα γράμμα και κάμποσες ερωτήσεις, ζητώντας του μιά συνέντευξη, χωρίς, για να πω την αλήθεια, να περιμένω και πολλά.

Κι όμως, σχετικά γρήγορα, η απάντηση του Tuli έφτασε και μαζί με το υλικό, φωτογραφίες κλπ, περιλαμβανόταν μιά κασέτα στην οποία η φίλη του THELMA BLITZ τον ρωτούσε τις δικές μου απορίες κι εκείνος απαντούσε, ενώ η Thelma φρόντιζε να συμπληρώνει με άλλες δικές της, σε βαθμό που σε κάποια σημεία, η συνέντευξη να γίνεται κουβε-

ντούλα! Οσοι έχετε εντρυφήσει για τα καλά στην πραγματικά επαναστατική εποχή τών 60' s, δύσις έχετε διαβάσει πως στην μεγάλη πορεία ενάντια στο Βιετνάμ προς το Πεντάγωνο, οι Fugs τραγουδούσαν υστερικά μαζί με τον Allen Ginsberg, σκοπεύοντας την εξαφάνιση του κτιρίου από τον πλανή-

τη μας, σίγουρα αυτή τη στιγμή αισθάνεστε τις τρίχες της κεφαλής σας να υψώνονται, ενώ εγώ, ακούγοντας τη φωνή του "μεγάλου ποιητή" νιώθω τα δάκρυα να κυλάνε από τα μάτια μου και δεν κάνω πλάκα! Πριν όμως αρχίσουμε το παιχνίδι των ερωτοαποκρίσεων, ας πούμε μερικά

λόγια για τον TULI KUPFERBERG και μετά βγάλτε μόνοι σας τα συμπεράσματά σας.

Ο Naphtali "Tuli" Kupferberg, σύμφωνα με την αμερικανική "Έγκυκλοπαίδεια Συγχρόνων Συγγραφέων" γεννήθηκε στις 28 Σεπτέμβρη του 1923 (καλά διαβάσατε) στη Νέα Υόρκη κι είναι γιός του ράφτη Lemuel και της Jennie Kupferberg. Εχει παντευτεί την Sylvia Topp και έχει τρία παιδιά, τον Noah, τον Joseph και την Samara. Σπούδασε στο Κολλέγιο του Μπρούκλιν και στα 1945 αποφοίτησε από το New School For Social Research, ενώ παρακολούθησε τα Πανεπιστήμια του Λονγκ Αϊλαντ και της Νέας Υόρκης. Στα πολιτικά του "πιστεύω" δηλώνει "Αναρχικός και Ειρηνιστής" και θρησκεία του είναι η Επανάσταση. Κατοικεί στη Νέα Υόρκη, στο νούμερο 160 της δρης Λεοφώρου.

Είναι ποιητής, συγγραφέας και σκιτσογράφος. Εχει εργαστεί σαν

ελευθεριακός γιατρός, ερευνητής και από το 1965 σχημάτισε μαζί με τους Ed Sanders, John Anderson, Vinny Learly, Pete Stampfel, Ken Weaver και Steve Weber την μουσικοθεατρικοπολιτικοκοινωνική ομάδα των Fugs, που γρήγορα απέκτησε φανατικούς οπαδούς στα cult κυκλωματα των μέσων της δεκαετίας του '60. Δημιουργός των εκδοτικών Οίκων Birth Press και Vanity Press. Εχει εμφανιστεί σε τρία φιλμ κι έχει δημιουργήσει διάφορα "one man shows".

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

- Πως αισθάνεσαι σήμερα, σαν ενεργό κομμάτι της Νεουρκέζικης underground σκηνής;

Η σκηνή αυτή είναι τόσο πολύπλοκη... Μα δεν αισθάνθηκα ποτέ την ανάγκη να την εγκαταλείψω πραγματικά. Μπορώ απλά να πω ότι ανήκα κατά καιρούς σε διάφορα τμήματα της. Δεν νιώθω ούτε ιδιαίτερα νέος, ούτε ιδιαίτερα παλιός μέσα σ' αυτήν.

- Έχουν περάσει πάνω από 25 χρόνια που πρωτεμφανίστηκαν οι Fugs. Τι θυμάσαι από την εποχή εκείνη; Και τι πιστεύεις σχετικά με την "πρόσφατη" επανασύνδεση του συγκροτήματος;

Γεννήθηκα το 1923 και όταν ξέσπασε η κίνηση των 60's ήταν κάτι το ξαφνικό για όλους μας. Βλέπεις κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '50 δε γινόταν απολύτως τίποτα στην Αμερικανική κουλτούρα. Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν ακόμα νωπός και όλοι όσοι είχαν επιστρέψει στα σπίτια τους, το μόνο που έκαναν ήταν να προσπαθούν να βάλουν και πάλι σε τάξη τη ζωή τους. Η μουσική βρισκόταν σε προκαθορισμένα στάνταρ της Κορίτσια που συναντούν αγόρια, αγόρια που εγκαταλείπονται απ' τις φιλενάδες τους και τέτοια πράγματα. Φαντάζομαι πως κάτι παρόμοιο συνέβαινε και σ' ολόκληρο τον κόσμο. Οπότε τα 60's ήταν απρόσμενα και παρ' όλο που υπήρχαν λόγοι για την επανάσταση που κατακόπιον τρόπο συντελέστηκε, δε μπορούσαν να γίνουν εύκολα ορατοί. Χωρίς να θέλω να το παινευτώ, οι Fugs αποτέλεσαν την πρωτοπορία για τον ερχομό μιας νέας κουλτούρας. Είμασταν επαναστάτες και ριζοσπαστι-

κοί, όσο δεν έπαιρνε... Εγώ βρισκόμουν στην τέταρτη δεκαετία της ζωής μου, αλλά οι υπόλοιποι μόλις είχαν πάτησει τα 20. Η πρόσφατη επανασύνδεσή μας, ήταν μάγιναία απόπειρα, τη στιγμή που σήμερα δεν έχουμε 20.000.000 νεολαίους να αντιστέκονται στον πόλεμο όπως γινόταν τότε. Και ναι μεν, εμείς πιστεύουμε ότι είμαστε ακόμα το προζύμι για μια επαναστατική κατάσταση και αισθανόμαστε πιό ώριμοι και πιό, ας πούμε, καλλιεργημένοι από τότε και με την ίδια ενεργητικότητα, αλλά το θέμα είναι ότι δεν υπάρχει το κοινό που πρέπει να αφυπνιστεί με τη μουσική και τους στίχους μας. Σήμερα όλοι ασχολούνται με την τηλεόραση ή με την ανάπτυξη της τεχνολογίας και δε βλέπουν την πραγματικότητα γύρω τους. Απογοητευτήκαμε λιγάκι κι αυτός είναι και ο λόγος που οι Fugs τώρα εμφανίζονται σπάνια στη σκηνή. Παίζουμε περισσότερο στη Νέα Υόρκη και στην Ανατολική Ακτή, τη στιγμή που δεν υπάρχουν και τα απαραίτητα χρήματα για να ρισκάρουμε μεγαλύτερες τουρνέ. Μα κάνουμε και διάφορα πράγματα. Εγώ βγάζω σόλο άλμπουμ και οι υπόλοιποι Fugs δημιουργούν κατά καιρούς. Ετοιμάζουμε ένα νέο δίσκο που μάλλον θα κυκλοφορήσει μέσα στον επόμενο χρόνο.

- Υπήρξες πάντοτε πολιτικός ακτιβιστής. Ποιές είναι οι τωρινές δραστηριότητές σου;

Μετά τα 60's, το κίνημα φάνηκε να διασπάται σε διάφορα κομμάτια. Υπήρχε το γυναικείο Κίνημα, το Κίνημα των Μαύρων και αυτά ίσως και σήμερα να διατηρούν την ισχύ τους, σίγουρα όχι στα παλιά επίπεδα. Στη Νέα Υόρκη υπάρχουν αρκετοί Κομμουνιστές, Σοσιαλιστές και Αναρχικοί, αλλά το μαζικό Κίνημα έχει εξαφανιστεί και η ενότητα είναι πολύ ασταθής σε ό, τι έχει απομείνει. Υπάρχει τρομερό στεγαστικό πρόβλημα, με αποτέλεσμα να έχει δημιουργηθεί μιά σθεναρή Αντί-

Οι FUGS στο Bridge Theater. Φαίνεται ο Ed Sanders (παίζει maracas), ο Tuli Kupferberg (αριστερά του), και ο Ken Weaver (άκρη δεξιά)

σταση από Καταληψίες σ' ολόκληρη τη χώρα, αλλά δεν υπάρχει κάποια ουσιαστική κοινή δράση, σύτε ίδεολογία κι αυτό είναι λυπηρό, παρά το γεγονός πως πολλοί άνθρωποι λειτουργούν όπως ο κόσμος στη δεκαετία του '60 κι ίσως ακόμα καλύτερα. Τα εμπόδια εξ άλλου που βάζει το κράτος και η οργανωμένη θρησκεία, φτάνουν και περισσεύουν για τη δημιουργία κινηματικής αποσύνθεσης. Άλλα όπως και παλιότερα, κανείς δε μπορεί να προβλέψει, αν υπάρξει κάτι που θα μας φέρει όλους πιο κοντά και δημιουργήσει ένα καινούργιο Κίνημα. Στη Νέα Υόρκη, έχουμε ένα ημιπαράνομο τηλεοπτικό σταθμό, που υπολογίζουμε ότι έχει γύρω στις 4.000 θεατές.

- Ετοιμάζεις ένα νέο CD στη Shimmmy Disc του Krammer. Μίλησέ μας λίγο γι' αυτό.

Θα σας στείλω ένα μόλις κυκλοφορήσει. Ολη τη μουσική την έχει φτιάξει ο Krammer. Εγώ δεν παίζω κανένα όργανο, αλλά νομίζω ότι το αποτέλεσμα είναι πολύ καλό. Σύμμετέχει κι ο Γκίνσμπεργκ. Ο Krammer κάνει τα πάντα. Είναι μονα-

χός του μιά εταιρία ολόκληρη. Παράγει, ηχογραφεί, σχεδιάζει εξώφυλλα, ταχυδρομεί, κάνει ό, τι θες κι είναι αξιοθάύμαστο το πως τα καταφέρνει. Παίζει σε τόσες μπάντες... Είναι ένα είδος δυναμό! Μιά ιδιοφυία.

- Πως είναι η Νέα Υόρκη σήμερα και πως την έζησες εσύ στα 6Τ';

Οι άνθρωποι συνέχεια παραπονούνται για τη N. Υόρκη και πιθανόν να έχουν δίκιο. Είναι τρομερή η ανεργία και το πρόβλημα των άστεγων. Υπάρχει βία και έγκλημα, σχεδόν ένα εκατομμύριο άνθρωποι λιμοκτονούν. Υπάρχει οικονομική κρίση και η πόλη βρωμάει και ζέχνει. Περπατάς στις γειτονιές και το μόνο που βλέπεις είναι φτωχοί και απελπισμένοι άνθρωποι να κοιμούνται ή μάλλον, να ζουν κυριολεκτικά στους δρόμους. Κατοικώ στην περιοχή του Σόχο και σε σχετικά φτηνό νοίκι. Βγαίνω απ' το σπίτι μου και μέχρι να διασχίσω εκατό μέτρα, περνάω πάνω από δέκα τουλάχιστον άτομα που κοιμούνται στο πεζοδρόμιο. Η στα πάρκα. Κι να φανταστείς ότι αυτή είναι η καλή περιοχή της πόλης! Το μέλλον της Νέας Υόρκης, όπως και το μέλ-

λον της Αμερικής, είναι πολύ σκοτεινό και θλιβερό. Η χώρα αυτή θεωρείται η πρώτη στον κόσμο, αλλά μονάχα όσον αφορά τα όπλα. Οπως διαλύεται η Ρωσία, κάπως έτσι διαλύεται και η Αμερική και τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει τον κατήφορο αυτό.

Τα πράγματα πριν από εικοσιπέντε - τριάντα χρόνια, ήταν καλύτερα, τουλάχιστον όσον αφορά την οικονομική πλευρά. Μα και πάλι, γινόταν ο Πόλεμος του Βιετνάμ, κόσμος σκοτώνταν, αλλά οι Αμερικάνοι δεν ενδιαφέρονταν και τόσο. Το ίδιο συμβαίνει και σήμερα. Απλά τότε υπήρχε περισσότερη ελπίδα ν' αλλάξουν τα πάντα.

Ολα ήταν διαφορετικά ακόμα και στη μουσική. Σήμερα δεν ακούω πολλά πράγματα, αφενός επειδή τα μηχανήματα μου είναι πολύ μέτρια, αφετέρου γιατί δεν νομίζω να υπάρχει κάτι το συγκλονιστικό. Κι αν υπάρχει, είναι εξαιρετικά δύσκολο να το ανακαλύψω. Όλα είναι MTV, αλλά απ' την άλλη υπάρχουν εκατό φορές περισσότερες μπάντες στη χώρα απ' ότι παλιότερα. Αυτό το τελευταίο είναι καλό. Μπορεί και χίλιες φορές περισσότερες. Αν διαβάσεις το "Maxim Rock 'n' Roll", σου φαίνεται απίστευτο το πόσοι νέοι παίζουν σήμερα μουσική.

- Μιά και μπήκαμε στο μουσικό κλίμα, πες μου, εμφανίζεσαι live και πως σε αντιμετωπίζει το ακροατήριο;

Ναι, περισσότερο βέβαια στη Νέα Υόρκη και σε μικρά κλαμπ. Ερχονται και νέα παιδιά στις συναυλίες μου, αλλά δεν μπορώ να καταλάβω τι "πιάνουν" απ' όσα λέω ή πάιζω. Στα 6Τ' εις υπήρχε η αίσθηση του Κοινοβίου. Είμασταν όλοι το ίδιο. Ο κόσμος δεν ερχόταν να ακούσει μόνο μουσική, αλλά και για να βιώσει μιά ολόκληρη εμπειρία, πέρα απ' το χορό και τη διασκέδαση. Ολοι έψαχναν να επικοινωνήσουν με το διπλανό τους, κάτι που σπάνια γίνεται στις μέρες μας.

- Βλέπω συχνά το όνομά σου σε εναλλακτικά έντυπα. Σ' αρέσει να

γράφεις και να σκιτσάρεις;

Α, χα! Ναι. Πάρα πολύ. Πέρα από τη μουσική, πιστεύω ότι είναι καλό να ονειρεύεσαι μέσα από την τέχνη σου. Και αυτή είναι τελικά που μένει για τον κόσμο.

- Γράφεις ακόμα ποιήματα;

Τώρα πά, η ποίησή μου έχει, κατά κάποιον τρόπο, μεταφερθεί στο γράψιμο τραγουδών. Πίστεψέ με, μία καλή σύνθεση μπορεί να είναι αριστότερη από κάποιο ποίημα. Και δεν ξέρω αν είμαι μεγάλος ποιητής, αλλά πιστεύω πως είμαι ένας καλός συνθέτης. Η ποίηση γράφεται και λίγοι είναι εκείνοι που συνηθίζουν να διαβάζουν το ίδιο ποίημα συχνά. Δε γίνεται όμως το ίδιο και με ένα τραγούδι που μέσω της μουσικής του, οι στίχοι μπορεί να μείνουν ευκολότερα στο μυαλό του καθευνός.

- Τι βιβλία διαβάζεις;

Διαβάζω πολλά. Τελευταία μελετώ την βιογραφία του Τζον Κένεθ Γκάλμπρειθ, του γνωστού οικονομολόγου και μ' ενδιαφέρει η αρχαιολογία και ο τρόπος ζωής των πρωτογόνων, μέσω της ανθρωπολογίας. Ακόμα ένα βιβλίο για μιά κοινότητα αμερικάνικη, που ζούσε σχεδόν κοινοβιακά πριν από 150 χρόνια και είχαν πολλές ομοιότητες με τον τρόπο ζωής των χίπις στη δεκαετία του '60. Η ζωή τους, εννοείται, ήταν πιο υγειεινή και απλή, ήταν γεωργοί και έμεναν σε μιά φάρμα. Οι χίπις των 6Τ' μάλλον βίωσαν διαφορετικά το μέλλον τους. Οι περισσότεροι έκαναν οικογένειες, γίναν γιάπις, ακόμα και υπουργοί. Άλλα είναι κάπου λογικό, γιατί η κοινοβιακή σχέση στα διαφορετική. Οι δικοί μας καλλιεργούσαν μιά άγονη γη... Οσες κομμούνες έχουν διατηρηθεί στις μέρες μας, δυστυχώς έχουν καταντήσει αυστηρά θρησκευτικές και απομονωμένες απ' τον υπόλοιπο κόσμο, άρα έχουν χάσει την λειτουργικότητά τους. Οι κοινότητες στα τέλη του 19ου, αρχές 20ού αιώνα, μπορεί να μην είχαν ναρκωτικά και rock 'n' roll, είχαν όμως μπόλικο

O Tuli Kupferberg σήμερα

σεξ! Μα και στην δεκαετία του '60 δε μπορώ να πω ότι υπήρχαν αληθινά προβλήματα με τα ναρκωτικά και το αλκοόλ.

- Δε μπορώ να φανταστώ τους χίπις χωρίς ναρκωτικά και αλκοόλ. Είναι σαν να μου λες νερό χωρίς υγρασία!

Δε θα το έλεγα τόσο απόλυτα. Υπήρχε ρομαντισμός, ελεύθεροι γάμοι ανάμεσα στους νέους και υπήρχαν πολλά πράγματα να κάνεις, οπότε δεν είχες πραγματικά ανάγκη από τα ναρκωτικά.

- Μετά από τόσα χρόνια, ποιοί είναι οι άνθρωποι που σε εμπνέουν, απ' το παρελθόν και το παρόν;

Χιλιάδες! Δε μπορώ να τους αναφέρω, αλλά σίγουρα όλοι οι ριζοσπάστες του παρελθόντος! Ο Γκρος ο μεγαλύτερος καρτουνίστας του αιώνα μας, ο Γκορ Βιντάλ, ο καλύτερος Αμερικανός συγγραφέας. Στη μουσική, οι Stones για την ενεργητικότητά τους, οι Who σαν προλετάριοι, ο Frank Zappa για την αγνή ανοησία του, καλούται ήταν κι ο Bob Dylan τότε. Ο Phil Ochs επίσης σαν κοινωνικός καλλιτέχνης και υπέροχος σαν άνθρωπος, η Jonni Mitchel για το ρομαντισμό της... Εγραψε μερικά υπέροχα τραγούδια. Ο Paul Simon είναι καλός συνθέτης. Πολιτικοί... Δε νομίζω να υπάρχει κάποιος.

- Ποιοί είναι οι πιο ενδιαφέροντες άνθρωποι που συνάντησες στη ζωή σου;

Η πλάκα είναι ότι όλοι είναι ενδιαφέροντες.

- Και η μουσική;

Οπως είπα και παραπάνω, δεν ακούω πολύ. Πάω πάντως σε κλαμπάκια να δω φίλους μου να παίζουν. Γεγονός είναι ότι στο Lower East Side, οι νέοι ακούνε πολλά νέα συγκροτήματα και σ' ολόκληρη την περιοχή υπάρχουν πολλά κλαμπς.

- Ποιά είναι τα πολιτικά σου "πιστεύω";

Είμαι ο τελευταίος των Πολιτών του Κόσμου. Είμαι σοσιαλδημοκρατικομουνιστοαναρχοεβραιοχριστιανός Αναρχικός! Και προπαθώ να επεξεργαστώ κάθε ιδέα που μπαίνει στο μυαλό μου, γιατί πρέπει να αποκτήσουμε τα πραγματικά μας προνό-

μια απέναντι στους εκμεταλλευτές μας. Να πείσουμε τους λαούς πως ο κόσμος μπορεί να γίνει πολύ καλύτερος απ' αυτόν που βιώνουμε καθημερινά.

Χρεαζόμαστε μερικές νέες ιδέες, γιατί όπως και να το κάνουμε, ο παραδοσιακός Μαρξισμός και Αναρχισμός, απέτυχαν. Αλλά ας μην αφήνουμε την ελπίδα να σβήσει γιατί είμαστε νέοι, όμορφοι και έχουμε τη δύναμη πάνω απ' όλα, ν' αλλάξουμε την κοινωνία. Δεν πιστεύω ότι η βία είναι κάτιο το ανθρώπινο, αλλά ένα παράγωγο του γαμημένου συστήματος και μιάς λανθάνουσας κοινωνίας. Η νέα επανάσταση θα είναι διαφορετική, αλλά το ίδιο όμορφη και ελπίζω όλοι να συμμετάσχετε!

- Και τι λες για τη σημερινή Αμερική;

Γάμα τη σημερινή Αμερική! Είναι η κωλοτυρπίδα του Δυτικού κόσμου! Εχω δει κι άλλα, ίσως χειρότερα μέρη, αλλά εδώ ζω! Οι ΕΠΑ είναι η καταστροφική δύναμη κάθε ελεύθερης σκέψης, αλλά ακόμα και εδώ συμβαίνουν όμορφα πράγματα.

- Και η τελευταία ερώτηση: Τι θα έκανες αν ξαναγίνοσσουν 20 χρονών;

Πιθανόν να έκανα τα ίδια πράγματα. Σίγουρα πάντως δε θα έκανα πράγματα για τη θρησκεία, το κράτος και τ' αφεντικά.

TULI KUPFERBERG ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΕΣ

FUGS ALBUMS

The Fugs First Album (LP, ESP, 1966)
The Virgin Fugs (LP, ESP, 1968)
Tenderness Junction (LP, Reprise, 1968)
It Crawled Into My Hand. Honest (LP, Reprise, 1968)
The Belle Of Avenue A (LP, Reprise, 1969)
Golden Fifth (LP, Reprise, 1970)
Rounder's Score (LP, PVC, 1975)
Proto Punk (LP, PVC, 1983)
Refuse To Be Burnt (LP, 1985)
No More Slavery (LP, 1986)

SOLO ALBUMS

No Deposit, No Return (LP, αρχικά στην ESP και το 1991 επανέκδοση Shimmy Disc)
Tuli & Friends (LP, Shimmy Disc, 1990)

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ TAINIES

WR. Function Of The Orgasm (Μακαρεγιεφ)
Dynamite Chicken
Vou Lez - Vous Couchez Avec God?

ΓΡΑΠΤΑ

Beating (1959). Children As Authors: A Big Bibliography (1959). Selected Fruits & Nuts: From One Crazy Month In Spring Not So Long Ago (σκίτσα 1959). Snow Job: Poems 1946 - 1959 (1959). Stimulation: An Exhibition (1960) Your Young Men Shall See Visions: A Drama In II Scenes (1960). McGuffrey's New Fourth Electric Reader: Instructive Lessons For The Young (1961). Beatniks: Or The War Against Beat (1961). The Grace And Beauty Of Human Form (1961). 1001 Ways To Live Without Working (1961). Sex & War (1962). The Mississippi (1962). The Rub Ya Out Of Omore Diem (1962). The Christine Keeler Colouring Book & Cautionary Tale (1963). Kill For Peace (1965). 1001 Ways To Beat The Draft (με Robert Bashlow, 1966). Caught In The Act: A Legal Vaudeville (Θεατρικό, 1966). The Book Of Body (1966). F---Nam (1967). 1001 Ways To Make Love (1969). News poems (1971). Listen To The Mockingbird: Satiric Songs To Tunes You Know (1973). As They Were (1973). First Glance: Childhood Creations Of The Famous (1978). As They Were Too: A Collection Of Celebrated People's Childhood Photos (1979). Ο God! (1980). Less News poems (1981). True Professions (1981). Questionable Cartoons (1981). Was It Good For You? (σκίτσα, 1983). In Media's Faces (1986). Kill For Peace Again (1989). Don't Make Trouble (1991). Ακόμα ο T.K. γράφει και σκιτσάρει για πάνω από 150 περιοδικά κι εφημερίδες μεταξύ των οποίων, το Αναρχικό "Shaddow", το "Factsheet Five" και το "East Village Eye". Υπήρξε εκδότης των underground περιοδικών: Birth (1958 - 60), Swing (1960 - 61), Yeah (1961 - 64), Paper News (1980 - 84), Crazy Paper (σήμερα)

ΕΠΑΦΗ

Vanity Press, 160 6th Avenue, New York, NY 10013, USA

THE KITCHENS OF DISTINCTION

από τον Πέτρο Αντωνάκη

Η υπόθεση "προσωπικότητα στη μουσική", γίνεται ολοένα και πιο δυσεύρετη. Σήμερα αρκούμαστε πλέον στην αναφορά της συγκεκριμένης σχολής, που είναι το μονοπάτι που ακολουθεί κάποιο συγκρότημα. Ορισμένες αναλαμπές από κάποιες συνειδητές ή και ασυνείδητες εμπνεύσεις, γίνονται σε όλα

τα επίπεδα (βλ. "Stone Roses")

Οι Kitchens Of Distinction δεν έχουν καμμία ανάγκη, ούτε καν διάθεση να πολιορκήσουν ή να μιμηθούν.

Στο μέλλον σίγουρα θα γίνει το αντίθετο από φιλόδοξους, αν μη τι άλλο, αστέρες.

Το 1989, αποτέλεσε τη χρονιά που κυκλοφόρησε το ντεμπούτο τους "Love Is Hell". Η αφετηρία για βρετανική

ρορ γεμάτη ένταση και πάθος, ήρθε από την One Little Indian, που συμπαθούμε ιδιαίτερα. Η έκπληξη ξεκινά με την πρώτη επαφή που μπορεί να έχει κανείς με ένα συγκρότημα...

..."Διακεκριμένες Κουζίνες". Σ' αυτό προστέθηκε ο τίτλος του δίσκου, με έναπροσεγμένο εξώφυλλο. Καμμία φωτογραφία των μελών της μπάντας, ούτε καν τα ονόματά τους. Ξέρετε πολλούς που να μην φρόντισαν πρώτα απ' όλα να διαλέξουν την καλύτερη φωτογραφία τους, γιά ν' ανεβάσουν τάχα την αισθητική του προιόντος; Ως διά μαγείας, το χέρι σου - λειτουργώντας αυθαίρετα - διαλέγει το "Love Is Hell", ανάμεσα σε τόσους άλλους δίσκους, χωρίς διασταγμό. Η συνέχεια, όσον αφορά τη μουσική, είναι εμπειρία. Οι Kitchens Of Distinction είναι περφεξιονίστες. Η χρήση της κιθάρας, όσον αφορά τη μουσική, είναι αυτό που κλέβει την παράσταση. Μουσικά κύματα που ξετρέλαναν όλους τους μουσικοκριτικούς και ακροατές.

Η μουσική μας αντανακλά τη ζωή μας, περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο, ενώ η σύγχρονη μουσική είναι μιά ανάμνηση παλιότερων εποχών.

Οι Kitchens Of Distinction στο σημείο αυτό ξεκαθαρίζουν τη θέση τους.

Η προσωπικότητα που λέγαμε παραπάνω. Αντί να σπαταλίσουν χρόνο για να ξεσηκώσουν καλύτερα τις ιδέες του ενός και του άλλου, έκαναν κάτι απλό. Εβαλαν τις δικές τους ιδιοσυγκρασίες, αγωνίες και αμφισβήτησες μαζί, για να έχουν αυτό το αυθεντικό αποτέλεσμα. Οταν η αναζήτηση και η ειλικρίνεια κυριαρχήσουν της αντιγραφής σε γενική κλίμακα, δεν θα αρκούμαστε τότε μόνο στις εξαιρέσεις, όσον αφορά τα μουσικά πράγματα.

Το 1989 επίσης, κυκλοφορεί το EP "Elephantine" με τέσσερα τραγούδια: "Margaret's Infection", "The 1001st Fault", "Anvil Dub" και το ομώνυμο με το φυσικότατο βίντεο που συνοδεύτηκε. Και στο EP αυτό, οι Kitchens Of Distinction συνεχίζουν την προσεγμένη δουλειά τους, όπως και στο επόμενο EP τους, "Quick As Rainbow" με το ομώνυμο κομμάτι και τα "Mainly Mornings" (καταπληκτικό - ένα από τα αγαπημένα του γράφοντος), "In A Cave" και "Shiver". Τα τρία τεέυταία υπάρχουν και στο "Love Is Hell", μόνο που εδώ τα συναντάμε σε ζωντανές εκτελέσεις.

Και μέσα στο 1991, μετά από ένα χρόνο αδράνειας, οι K.O.D. επιστρέφουν με ανασυγκροτημένες δυνάμεις. Πιστοί στην One Little Indian, με την οποία δεν έχουν απολύτως κανένα πρόβλημα, ηχογραφούν το "Strange Free World" με ένα πανέμορφο εξώφυλλο και έναν παραγωγό, τον Hugh Jones, ο οποίος αποτελεί το καίριο στοιχείο που έκανε πιο μεστό τον ήχο του γκρουπ. Η ιδιότυπη χρήση της κιθάρας, ξαφνιάζει ακόμα μία φορά. Ακούστε το εκπληκτικό "Drive That Fast". Μιά συνθετική κορύφωση. Τα τελευταία λεπτά του τραγουδιού κυλούν μέσα σε ένα κρεσέντο ρυθμού και κιθαριστικών κυμάτων. Οσον αφορά το "Railwayed", ποτέ ένα μελόδραμα δεν ακούστηκε τόσο συμπαθητικό, τόσο αληθινό, με ένα θέμα που δεν ασχολούνται και τόσο συχνά οι σημερινοί αστέρες. Ακόμα, δεν έχουν κανένα πρόβλημα να τραγουδήσουν την αγάπη τους (ειδικά ο Patrick που είναι ομοφυλόφιλος), έστω κι αν αυτή σοκάρει ορισμένους στενόμυαλους. Οσον αφορά τους στίχους, λέει ο Patrick:

Ο, τι βλέπω κι ό, τι διαβάζω, μπαίνει στο κεφάλι μου και βγαίνει στους στίχους μου. Δε βρίσκω το γράψιμο καθόλου εύκολη δοκιμασία. Δεν αφορούν μόνο τον εαυτό μου, μα και πράγματα που είδα, άκουσα, σκέφτηκα. Ερχονται στο τέλος, αφού τελειώσει η μουσική, έτσι ώστε να αντανακλούν τη διάθεσή της. Προσπαθώ να καθυστερώ το γράψιμο στίχων όσο μπορώ περισσότερο, ακόμα κι ένα τέταρτο πριν την ηχογράφηση!

Αυτοί είναι οι απλοί και ειλικρινείς Kitchens Of Distinction, που δύο άλμπουμ μετά, παραμένουν σχετικά άγνωστοι. Κι αυτό γιατί δεν θέλησαν να κάνουν το ανευ ουσίας ευκολομνημόνευτο τραγουδάκι. Ούτε καν χρειάστηκαν το αδικαιολόγητο ορισμένες φορές υπερ του βρετανικού Τύπου, ούτε θυσίασαν τον κυνισμό τους για χάρη κάποιας θέσης στα charts.

Κατα την ταπεινότατη γνώμη μου, το τελευταίο άλμπουμ τους συγκαταλέγεται ανάμεσα στα καλύτερα της χρονιάς. Και παραβλέποντας τους αλλα Stone Roses αστέρες που εναλάσσονται στο θρόνο της ρορ κάθε εβδομάδα ανάλογα με τις διαθέσεις των βρετανών κριτικών, οι Kitchens Of Distinction αποτελούν την ουσιαστικότερη παρουσία της ρορ από την εποχή των Smiths.

Δε πρόκειται για αδικαιολόγητο εκθειασμό. Προτιμήστε τους μιά φορά και θα στρογγυλοκάτσουν και στη συνείδηση, αλλά και στα πικ απ σας.

ΑΠΛΟΙ ΚΑΙ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΣ

survival KIT

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΜΠΑΜΠΟΥΡΗ

Ah, welcome, welcome! Πιστοί στο ραντεβού μας, έ; Μα τι βλέπω; Κάποιοι λείπουν! Είναι αυτοί που δεν είχαν το σθένος να βγουν από τη γραμμή τους. Αυτοί που φοβήθηκαν τις συνέπειες! Ας είναι... Εμείς σίγουρα μπορούμε να κάνουμε χωρίς αυτούς. Βλέπω όμως και κάποια καινούργια πρόσωπα. Πολύ ωραία! Ολοι μαζί τώρα, κλείστε τα μάτια και απαντήστε ειλικρινά, πόσες φορές δε σκύψατε κατώ απ' το κρεβάτι σας και δε ρίξατε μιά διστακτική ματιά σε εκείνο το κουτί που τόσο καιρό κρατάτε προσεκτικά φυλαγμένο; Πόσες φορές δεν απλώσατε ένα τρεμάμενο χέρι και δε θλήσατε να το ανοίξετε και να μάθετε τι έχει μέσα; Και πόσες φορές δε φοβήθηκατε να σηκώσετε το καπάκι και δεν αποτραβηχτήκατε στο σκοτάδι της άγνοιας; Πόσες φορές δεν αποζητήσατε τη γνώση και δε σας στερήθηκε με ανυπόστατες προφάσεις και μοραλιστικές κινδυνολογίες, με κατάρες και απειλές; Πόσες φορές δεν ανταλλάξατε μιά ανύπαρκτη θέση σε έναν ανύπαρκτο παράδεισο, με το δικαίωμα να γνωρίζετε και να σκέφτεστε και να λέτε ό, τι θέλετε;

Πολλές, πάρα πολλές... Δεν είναι έτσι; Βλέπεις, είναι οι συνέπειες. "Θα πέσει ο ουρανός στο κεφάλι μας", που έλεγε ο Asterix. "Θα πέσει φωτιά να σε κάψει", που έλεγε η γιαγιά σας. "Θα καεί η ψυχή σας στην Κόλαση", που έλεγε ο παππάς, όταν σας τράβαγαν από τ' αυτί και σας πήγαιναν στην εκκλησία οι γονείς σας και οι καθηγητές σας.

Αυτή η σειρά άρθρων, φιλοδοξεί να γίνει ένα κλειδί στα χέρια κάθε Πανδώρας, που θα θελήσει ν' ανοίξει το κλειδωμένο με φόβους κουτί της, να σας πάρει στα κάτασπρα φτερά της και να σας πάει ένα ταξίδι πέρα από κάθε σύνορο, να σας δώσει τα εφόδια για να επιβιώσετε σ' αυτήν την απάνθρωπη ζούγκλα της υπέρτατης προσυλλητιστικής αποχαύνωσης και του ανελέγου του παιχνιδιού της υπακοής. Παραμερίστε λοιπόν κάθε φοβία, γραψάστε το κουτί με τα δύο σας χέρια και - τολμήστε - ανοίχτε, σπάστε το καπάκι, κάντε το χίλια κομμάτια και πάρτε το περιεχόμενο και κρύψτε το βαθειά μέσα στην ψυχή σας, εκεί όπου δε μπορεί να φτάσει το παγερό βλέμμα όσων ζουν για να καταδικάζουν τους άλλους σε μιά ζωή αιώνιου σκότους. Και μη

"SATAN" : Εργο του H. R. Giger

σας νοιάζει για τις συνέπειες. Το σύνθημα αυτού του άρθρου είναι: "ΧΕΣΤΕ ΤΙΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ!" Και κάντε το τώρα, τώρα που μπορείτε, τώρα που θέλετε, τώρα που το πνεύμα σας πασχίζει ακόμα να ελευθερωθεί από τα κάθε είδους δεσμά του. Βιαστείτε. Δεν έχουμε χρόνο. Ο νέος Μεσαίωνας έχει ήδη παλιώσει...

Οπως λοιπόν, υποσχεθήκαμε στο προηγούμενο τεύχος, αυτό το Survival Kit είναι αφιερωμένο στον Σατανά. Τι είναι ο Σατανάς. Το λεξικό της δημοτικής γλώσσης, δίνει την κάτωθι ερμηνεία:

ΣΑΤΑΝΑΣ: (o), -ά, πληθ. -άδες (εβρ. Satan) = διάβολος/μτφ. άνθρωπος κακός, καταχθόνιος.

Χμ, όχι και τίποτα το σημαντικό, ε; Το "A Dictionary Of Devils And Demons" των Tondria και Villeneuve (1) μας λέει ότι η λέξη έχει σημαντική ρίζα και στα εβραικά σημαίνει: "Αυτός που εμποδίζει ή που αντιτίθεται ή που κατηγορεί. Η ελληνική του αντίστοιχη, είναι διάβολος, η λατινική του diabolus, η γερμανική του teufel και η αγγλική του devil (2).

Τι αντιπροσωπεύει όμως ο Σατανάς; Για να λύσουμε μιά πανάρχαια παρεξήγηση, Διάβολος και

Σατανάς, είναι δύο εντελώς διαφορετικά πράγματα. Ναι, καλά διαβάσατε. Ο πρώτος είναι το οντολογικό αντίστοιχο του Θεού (3) στο αρχέγονο δίπτυχο καλό - κακό. Και ο δεύτερος Εδώ υπάρχουν αναρίθμητες απόψεις, η κάθε μιά με τους δικούς της πολέμιους και υποστηρικτές. Οι μπερδεμένοι θεοφοβούμενοι θρησκόληπτοι, είναι τα κλασικά θύματα της προαναφερθείσας παρεξήγησης. Γι' αυτούς, Διάβολος και Σατανάς είναι το ίδιο και το αυτό και από κει και πέρα αρχίζει ένας κυκεώνας φαιδροτήτων, όπως αφορισμόι, ξόρκια και προσευχές, αλλά και "σατανιστικές" τελετές και ανάλογες εξίσου θρησκευτικές πρακτικές. Η μήπως τα πράγματα είναι πράγματι έτσι; Το αφιέρωμα θα αποπειραθεί να σας βγάλει απ' τη μιά πλευρά του μάλλον ύποπτου λαβυρίνθου στην άλλη, εξετάζοντας, όσο υποκειμενικά μας επιτρέπει η νοημοσύνη μας και η αξιοπρέπειά μας, όλες τις πλευρές, αυτού του θέματος. Ε, και ποιός ξέρει, ίσως στο τέλος μπορέσουμε να βγάλουμε μαζί, κάποια συμπεράσματα...

Κι ας αρχίσουμε απ' το "The Devil: Perseptions Of Evil From Antiquity To Primitive Christianity" του Jeffrey Burton Russell, ίσως το πιό σημαντικό βιβλίο του άρθρου. Ο Russell, που είναι καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια κι έχει περισσότερα master και PhD απ' όσα δάχτυλα έχετε εσείς στα χέρια σας, αναλύει το θέμα του με ξεχωριστή μαστρία και παστρικότητα, αποφεύγοντας τις μεγαλόσχημες υποθέσεις που αρέσουν τόσο πολύ σ' όσους καταπιάνονται με τέτοια θέματα. Το ιο κεφάλαιο είναι μάλλον φιλοσοφικό, αφού προσπαθεί να αναλύσει την έννοια του **κακού**. Εκεί ο Russell αφήνει να φανεί η θρησκευτική του κοσμοθεωρία, μέσα από έντεχνα ανοιγμένες τρύπες στο πέπελο της αντικειμενικότητας, που καλύπτει όλο το φάσμα της δουλειάς του. Πιστεύει κι αυτός - όπως και πολλοί άλλοι μελετητές - πως οι έννοιες καλό - κακό, είναι πρωταρχικά στοιχεία του πολιτισμού κάθε λαού και πως όταν μιλάμε για χριστιανισμό, βουδισμό, μωαμεθανισμό κτλ., αναφερόμαστε, στην ουσία, στην ίδια και την αυτή μοναδική θρησκεία, που τρίφτηκε με τους άμμους του χρόνου και πλάστηκε με διαφορετική μορφή από κάθε λαό. Γ' αυτό άλλωστε, και θεωρεί τον Σατανά σαν την εβραϊκή εκδοχή του Διαβόλου, χωρίς όμως να πιστεύει πως η αντιπροσώπευση του πρώτου από τον δεύτερο είναι πλήρης και χωρίς να ξεκαθαρίζει κατά πόσο ο Σατανάς περιέχει το θεικό στοιχείο.

Κατόπιν, στο κεφάλαιο "Ο Διάβολος Στη Δύση Και Στην Ανατολή", συνοψίζει μεστά και σφαιρικά τις διαφορετικές αντιλήψεις του κακού σε διάφορες μυθολογίες (4), όπως η Περσική, η Ινδική, η Θιβετιανή, η Ασσυριακή και η Σουμεριακή. Οσον αφορά την τελευταία, τα στοιχεία που παραθέτονται, σίγουρα θα ενδιαφέρουν κάθε οπαδό του H.P. Lovecraft (5), καθώς εκεί βρίσκεται και η μήτρα της μυθολογίας Κθούλου. Ακολουθεί η εποχή της αρχαίας Ελλάδας και της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και κατόπιν μπαίνουμε στο πλέον ενδιαφέρον κεφάλαιο του βιβλίου, που αφορά την εβραϊκή αντίληψη περί κακού που - όπως είπαμε στην αρχή - είναι ο Σατανάς (6). Ο Russell εξετάζει τις τέσσερεις

σημαντικότερες ερμηνείες της καταγωγής του Σατανά. Οι δηλαδή:

a) Ο Σατανάς ήταν κι αυτός "δαίμων εν μέσω δαιμόνων" και με τον καιρό ανέλαβε ηγετικά καθήκοντα.
b) Είναι η προσωποποίηση της παρόμητης για κακό, που υπάρχει μέσα στον άνθρωπο.

γ) Ήταν ένας από "τα δειά χέρια" (7) του Θεού, αλλά με τον καιρό η ηθική του πήρε την κάτω βόλτα (για ακαθόριστο λόγο) και

δ) Είναι η προσωποποίηση της σκοτεινής πλευράς του Θεού, αυτής που ορισμένες φορές τον εμποδίζει απ' το να κάνει το καλό.

Σύμφωνα με τον Russell η τελευταία ερμηνεία αποδίσει καλύτερα απ' τις άλλες, τον ιστορικό μεταβολισμό της έννοιας του Σατανά. Είναι δε και η πιο πιστευτή. Γιατί, ας μην το ξεχνάμε, η φύση λειτουργεί με ισορροπίες και ισότητες και όχι με αστάθμιστες δυνάμεις και ένα σωρό άλλες μπούρδες που σας μάθαιναν στα θρησκευτικά.

Το βιβλίο τελειώνει με μιά ανφορά στην Καινή Διαθήκη,

όπου και εξετάζεται η σκόπιμη δραματοποίηση του Σατανά (8) και γίνεται λόγος για τις τρομερές συνέπειες που μπορεί να έχει η λατρεία του (πάλι στον λόγω θρησκευτική κέιμενο).

Καλογραμμένο, ασύλληπτα περιεκτικό σε πληροφορίες και με δεκάδες καταπληκτικές φωτογραφίες το "The Devil..." είναι το πρώτο βιβλίο μιας εκπληκτικής σειράς, που εξετάζει περισσούσαστα και πλουραλιστικά την εξέλιξη της έννοιας του κακού ως τις μέρες μας. Για την ιστορία, τα άλλα τρία βιβλία είναι τα: "Satan: The Early Christian Tradition", "Mephistopheles: The Devil In The Modern World", και "Lucifer: The Devil In The Middle Ages". Και αν αποφασίσετε να ασχοληθείτε σοβαρά με τον Russell, καλό θα ήταν να βρείτε και το "The Prince Of Darkness: Radical Evil & The Power Of Good In History".

Αν είναι έτοι λοιπόν τα πράγματα, τι συμβαίνει κάθε φορά που ο Σατανάς αφήνει το ερυθροπυρώμένο, αχνιστό βασίλειό του, για να επισκεφτεί τον άχαρο και ταλαιπωρημένο κόσμο των θνητών.

Χαμός, θα μου πείτε. Οχι πάντα, είναι η απάντησή μου. Ο Gustave Flaubert, στο μικρό του διήγημα "Εφιαλτικό Ονειρο", μας εξιστορεί μία απ' αυτές τις φορές που ο Σατανάς καλύτερα να καθόταν σπίτι του. Ο Αρχων του Ψεύδους λοιπόν, κατεθλιμμένος απ' την άυλη υπόστασή του, κατεβαίνει - ή μάλλον ανεβαίνει - στη γη και προσπαθεί να κλέψει το σώμα ενός θνητού, ξεγελώντας την ψυχή του με υλικές απολαύσεις. Ελα όμως που ο Δούκας Αρθούρος του Αλμαρός, ξακουστός αλχημιστής και ο ονειρεμένος σύντροφος κάθε χωριατούλας του Μεσαίωνα, είναι εντελώς απογοητευμένος απ' τη ζωή, μη μπορώντας να βρει την ευτυχία ούτε στην αγάπη, ούτε στα πλούτη, ούτε πουθενά. Μετά την πρώτη τους γνωριμία που ξαφνιάζει μάλλον το Σατανά, παρά τον Αρθούρο, ο πρώτος καταστρώνει ένα μάλλον κλασσικό σχέδιο, που δεν έχει όμως την έκβαση που θα ήθελε.

Μέσα από τις γεμάτες λυρισμό εικόνες και τους φιλοσοφημένους διαλόγους, ξεδιπλώνεται μία πλευρά του Κακού, που πολλοί από εμάς δεν έχουν φανταστεί - αυτό που λέμε "it's lonely at the top" - αλλά και μιά νομοτελειακή, όσο και αρχέτυπη ιδιότητα του: Χάσει - κερδίσει, τις συνέπειες τις υφίστανται πάντα οι άνθρωποι. Η τουλάχιστον, έτσι θέλουν πολλοί να μας κάνουν να πιστέψουμε...

Ασε που μερικές φορές, αυτή η ηθελημένη όσο και πεισματάρικη, αδιάκριτη όσο και προσβλητική επέμβαση στα μύχια του νου μας, παίρνει διαστάσεις είτε μικρόνοις μικροσαστικής κατινιάς, είτε απροκάλυπτης, ηθικοπλαστικής πλύσης εγκεφάλου, κρυμμένη και στις δύο περιπτώσεις, πίσω από ένα πυκνό σύννεφο άγνοιας, αλλά και αγνής, πεντακάθαρης βλακείας. Τα παραδείγματα προς αποφυγήν θα σας πείσουν.

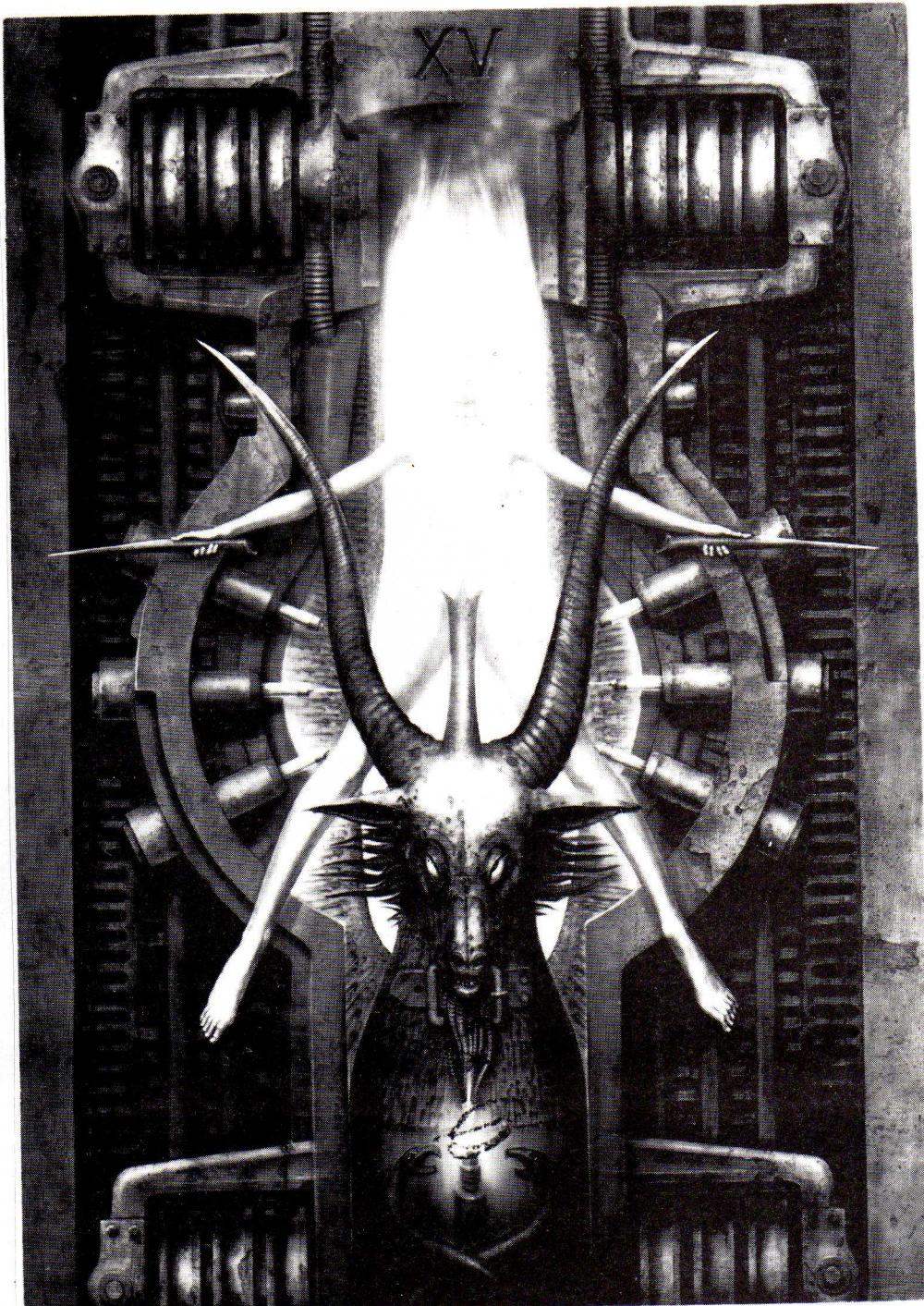
Η πλέον τρανταχτή περίπτωση - και λόγω της δημοσιότητας που έχει λάβει κατά καιρούς και λόγω της παρανοϊκής, σχεδόν αρρωστημένης χαζομάρας που τη διακρίνει - είναι τα φυλλάδια και βιβλία που εκδίδουν διάφορες παραθρησκευτικές οργανώσεις (9) με τίτλους όπως "Ροκ και Σατανάς", "Ροκ και Υποσυνείδητα Μηνύματα". κτλ. Ελάτε

τώρα, μη μου πείτε ότι δεν έρετε τη γνωστή ιστορία, που παίρνεις λέει ένα δίσκο και χαλάς το μοτέρ του πικ απ σου, παίζοντάς τον ανάποδα και ακούς τάχα σημεία και τέρατα και σατανιστικές δοξασίες και της Παναγιάς τα μάτια; Θα μου πεις, ποιός κάθεται τώρα να παίζει τους δίσκους ανάποδα, όταν υπάρχουν συγκροτήματα που υμούν το Σατανά κανονικά; Οχι, αυτούς το ανάποδα τους πείραξε!!! Σύμφωνα με τα λόγια τους "Η rock με τις ανάποδες εγγραφές της κάνει τους νέους σεξομανείς, ναρκωμανείς, δολοφόνους, διαρρήκτες, αρριβίστες (10) και καταστροφείς ό, τι ωραίου εγέννησε ο ανθρώπινος εγκέφαλος..."

Το κακό ξεκίνησε με το heavy metal, επεκτάθηκε στο ροκ, στη ντίσκο και, όπως μας πληροφορούν αυτές οι "νεανικές καρδιές που αγωνίζονται για να μη γίνει η Ελλάδα σκουπιδοντενεκές και χάος", μηνύματα ανακαλύφτηκαν και σε δίσκους καλλιτεχνών, όπως ο Χατζής και η Μαρινέλλα (12). Πώς στοίχημα πως ο επόμενος σατανιστής θα είναι ο Χριστοδουλόπουλος (Nai, ακόμα και με τέτοιο επώνυμο μπορείς να την πάθεις). Για να σοβαρευτούμε τώρα, όπως εξηγεί ο William Poundstone στο βιβλίο του "Big Secrets" (13), η ανάποδη εγγραφή μηνυμάτων είναι, αν όχι αδύνατη, απίστευτα δύσκολη, μιά και οι φωνητικές ίδιοτροπίες μιάς τέτοιας απόπειρας, είναι αδιανόητες και απρόβλεπτες. Για παράδειγμα, μιά λέξη με τρεις συλλαβές, μπορεί ν' αντιστραφεί σε λέξη με μιά, με δύο, ή με πέντε συλλαβές. Φανταστείτε λοιπόν, πόσο πιό δύσκολο είναι να έχει νόημα μιά φράση και όταν παίζεται κανονικά αλλά και όταν παίζεται ανάποδα. Αυτό που συμβαίνει εδώ, είναι μιά κλασική περίπτωση αυθυποβολής. Μέσα στο κουβάρι των άναρθρων, ανεστραμμένων ήχων, ο καθένας μπορεί ν' ακούσει ό, τι θέλει ν' ακούσει, ή ό, τι περιμένει ν' ακούσει. Ο Poundstone εξετάζει καμπιά 20αριά επίμαχα τραγούδια των Queen, των Beatles, των E.L.O. και άλλων και γκρεμίζει τους ισχυρισμούς των σατανόπληκτων χριστιανοφαστών, παραθέτοντας δε και μιά πρακτική μέθοδο αντιστροφής μιάς κασέτας για τους άπιστους Θωμάδες. Το επιτελείο του Merlin's, μόνο

"SATAN" : Έργο του H. R. Giger

ένα πράγμα μπορεί να βροντοφωνάξει σ' όλους αυτούς τους ανεγκέφαλους καραγκούζηδες "Μη μου το rock 'n' roll τάρατε!"

Βέβαια, η κατινιά και η ηλιθιότητα, έχουν και τη sic πλευρά τους, μιά εξίσου μικροαστική και επιφανειακή προσέγγιση με επίχρυσμα σοβαροφάνειας και γαρνιτούρα το πάντα - στη - μόδα γιάπικο στυλ. Και βέβαια, μιλάμε για τον γνωστό κατάλογο διαφημήσεων (άλλοι το λένε και

περιοδικό) KLIK, που σε πρόσφατο τεύχος (14), είχε κι αυτό το δικό του αφιέρωμα στο Σατανά και τους λάτρεις του. Ενα αφιέρωμα πραγματική συλλογή μαργαριταρών, αφού οι κοτσάνες δίνουν και παίρνουν, με αποκορύφωμα μιά στήλη με διάφορα σύμβολα και περισπούδαστες εξηγήσεις. Αναφέρουμε χαρακτηριστικά το "A" σε κύκλο: "Σύμβολο της Αναρχίας. Σήμα που χρησιμοποιούν οι λάτρεις της punk και οι χεβιμεταλάδες...",

έτοι για να πάρετε μία ιδέα του επιπέδου του άρθρου. Τα πάντα βρωμάνε εκμετάλλευση, απ' την ολοσέλιδη φωτογραφία του Anton S. La Vey (γι' αυτόν θα τα πούμε αργότερα), ως τις εντολές (15) της Σατανικής Βίβλου (!) και από τις περιγραφές σατανιστικών τελετών, ως τις μεγα-kitsch φωτογραφίες καλλίγραμμου φωτομοντέλους με (sic) see through εσώρουχα, ξαπλωμένου σαν αβοήθητη παρθένα, εν μέσω δήθεν αποκρυφιστι-

κών συμβόλων και κεριών.

Για να μη δώσουμε λάθος εντύπωση, τέτοιου είδους τελετές γίνονται. Θα θυμάστε το σάλο που είχε δημιουργηθεί απ' την ανακάλυψη των απανθρακωμένων απομειναριών θυσιών στο New Mexico (16) και μερικές άλλες παρόμοιες περιπτώσεις. Αυτό όμως δε σημαίνει, ότι τέτοιου είδους πρακτικές, δεν είναι εξίσου γελοίες, όσο και οι πρακτικές μιάς οποιασδήποτε άλλης θρησκείας. Ηλίθιοι υπάρχουν κι απ' τις δύο πλευρές...

Μιλήσαμε πριν από λίγο για τον Anton S. La Vey, τον Πολωνό πάπα, που (δύσε την Εκκλησία του Σατανά (Church Of Satan), ίσως την πιό γνωστή σατανιστική σέκτα ως τις μέρες μας. Ο La Vey ήταν απ' αυτούς τους ανθρώπους που δε στεριώνουν σ' ένα επάγγελμα. Προτού γίνει αρχιερέας της Εκκλησίας του, ήταν χασάπης, φωτογράφος, οργανίστας σε χριστιανική εκκλησία κτλ. Στο απώγειο της δημοτικότητάς του, έγραψε τη μοναδική Βίβλο του Σατανισμού που υπάρχει. Το "The Satanic Bible", είναι ένα μοναδικό μείγμα των θεωριών του Alistair Crowley (17), του Frederick Nietzsche και του Wilhelm Reich, με προσθήκη σάλτσας από τον ίδιο τον Μαύρο Πάπα. Αν και περιέχει αρκετές ανακρίβειες (για παράδειγμα σε κάποιο σημείο αναφέρει πως οι τέσσερις πρίγκηπες της Κόλασης είναι ο Σατανάς, ο Βελιάλ, ο Λεβιάθαν και ο Λούσιφερ και πως αυτοί αντιπροσωπεύουν τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και τα τέσσερα στοιχεία - φωτιά, αέρας, νερό και γη), η Σατανική Βίβλος είναι μάλλον μιά καλή εισαγωγή, στο τι αντιπροσωπεύει ο Σατανάς. Την απόδειμευση δηλαδή του ανθρώπου από κάθε δεσμό που συνεπάγεται η πίστη του σ' ένα θεό που αγνοεί απερίσκεπτα την αρχή του δυαλισμού και την κυριαρχία της ζωής του καθενός μας από τον ίδιο μας τον εαυτό και μόνο, χωρίς τις συμφεροντολογικές παρεμβάσεις και τις αναστολές των οποιωνδήποτε μεσιτών της "σωτηρίας". Ισως η φράση που περιγράφει όλα αυτά καλύτερα, είναι το γνωστό ρήτορ: "Do what thou wilt, shalt be the whole of the law". Κάνε δηλαδή, αυτό που θέλεις κι αυτό θα είναι ο νόμος όλος. Οταν είσαι εσύ ο πραγματικός κύριος του εαυτού σου, δεν έχεις

να δώσεις αναφορά σε κανένα για τις σκέψεις σου και τις πράξεις σου. Οι Ερινύες δεν πετούν πιά πάνω απ' το κεφάλι σου και η Κόλαση δε φαντάζει πλέον σαν δαμάκλειος σπάθη. Όλα αυτά όμως, είναι πολύ εύκολο να παρεξηγηθούν, ή να παρερμηνευτούν κατά ένα σωρό τρόπους. (Εξους και οι σατανιστικές τελετές, που στις πιό εξτρεμιστικές τους περιπτώσεις περιλαμβάνουν ακόμα και θυσίες). Ο La Vey, βλέποντας τα μέλη της οργάνωσής του να πληρθαίνουν με τον καιρό, αποφάσισε να εκμεταλλευτεί οικονομικά την όλη φάση και έφτασε

πραν οι συνδρομές μελών και τα εκδοτικά δικαιώματα της Σατανικής Βίβλου. Πάντως, για να μην αδικήσουμε εντελώς το βιβλίο, διαβάζεται ευχάριστα και θα αρέσει ιδιαίτερα στους θαυμαστές του Nietzsche.

Μια άλλη μεγάλη σατανιστική οργάνωση, είναι η **Αρχαία Αδελφότητα του Σατανά** (Ancient Brotherhood of Satan), κατά πολύ μεταγένεστερη αυτής του La Vey, αλλά πολύ πιό προσγειωμένη στις απόψεις της. Ιδρύθηκε στις αρχές της δεκαετίας του '80 και δεν τα πάει και ιδιαίτερα να είμαστε ακόμα στον περιοδικό χώρο, θα ήθελα να αναφέραμε και το πολύ καλό αφιέρωμα στο Σατανά και τη λατρεία του, που έκανε το αγγλικό περιοδικό "Fear".(20) Ενα μηνιαίο, προσεγμένο έντυπο, που έγινε γρήγορα το ευρωπαϊκό αντίστοιχο του "Fangoria" (αν και είναι πολύ πιό σοβαρό απ' αυτό). Επιδεικνύοντας ένα ιδιαίτερα ευρύ φάσμα άρθρων, γραμμένα από αναγνωρισμένους δημοσιογράφους και γνώστες του θέματος, όπως ο John Gilbert και ο Kim Newman (21), το αφιέρωμα καλύπτει τις περιπτώσεις σατανιστικών τελετών στην Αγγλία, τη σχέση του σατανισμού με το σεξ, το new age και την αναβίωση του παγανισμού, το Μονοπάτι της Αριστερής Χειρός (Left Hand Path), καθώς και τις καλύτερες απεικονίσεις του Σατανά στον κινηματογράφο και τα κόμικς. Εμβόλιμα παραθέτονται μικρά άρθρα για τον Alistair Crowley, τον Carlos Castaneda, τον Algernon Blackwood και τον Dennis Wheatley, καθώς και διευθύνσεις μαγαζίων για μάγους, προτεινόμενη (μυθιστορηματική) βιβλιογραφία και μιά συνέντευξη με τον Andrew Collins (βλ. σημ. 16). Ο χείμαρος των πληροφοριών που ποτίζει τις σελίδες, θα προκαλέσει σε πολλούς data panic, αλλά θα διαλύσει και μερικούς μύθους που ευθύνονται για ένα μεγάλο ποσοστό της παραπληροφόρησης που βασιλεύει περίτρανα σε κάτια τέτοια θέματα. Ισως το μόνο μειονέκτημα, είναι το ανακάτεμα των άρθρων που είναι συχνά διαφορετικού επιπέδου το ένα με τ' άλλο. Κάποια είναι βατά και για τον αρχάριο που θέλει απλά να μάθει κάποια πράγματα, αλλά τα υπόλοιπα απαιτούν μυημένους αναγνώστες με αρκετές γνώσεις. Το κλου πάντως, είναι μιά συνέντευξη με τον ίδιο το Σατανά, η οποία είναι τρομερά αστεία και ταυτόχρονα πολύ έξυπνα γραμμένη. Ο Σατανάς τα λέει όλα - τηλεφωνικώς - έξω απ' τα

στο σημείο να κάνει λειτουργίες με γυμνόστηθες χορεύτριες, φίδια κ.α. που είχαν κάποιες αποχρώσεις & την και νεκροφιλίας (μαστιγώματα, σεξ σε φέρετρα κι ένα σωρό άλλα καθημερινά πράγματα). Το 1969, όταν η εποχή της ψυχεδέλειας, της σεξουαλικής απελευθέρωσης και των ναρκωτικών, βρισκόταν στο ζενίθ της, γυρίστηκε και ένα ντοκυμαντέρ (18) με τίτλο "Satanis - The Devil's Mass", που κατέγραψε όλα τα παραπάνω. Στις καλές μέρες της, η Εκκλησία του Σατανά αριθμούσε χιλιάδες μέλη, ανάμεσά τους και πολλές διασημότητες της μουσικής, όπως ο μακαρίτης ο Sammy Davis Jr., οι Eagles κ.α. Αργότερα βέβαια, το αστείο πάλιωσε, η σέκτα του La Vey διαλύθηκε, αλλά ο ίδιος έμεινε με το cult status που τον αποθανάτισε και τα λεφτά που του απέφε-

τερα καλά με τον La Vey και την παρέα του. Δύο μέλη της, ο James Taylor (19) και ο John Dewey Allee, εκδίδουν και το "Brimstone", επίσημο έντυπο της Αδελφότητας, που είχε παρουσιαστεί στο άρθρο "Paranoia In Print" του 8ου τεύχους. Στο "Brimstone" και στα άρθρα του, φαίνεται πόσο πιό ευρείς είναι οι προβληματισμοί των εκατοντάδων μελών της A.B.O.S. αφού γίνονται συχνές αναφορές στην αποπινικοπίηση των ναρκωτικών και στην προστασία της φύσης (ειδωμένης μάλιστα μέσα από μία σχεδόν παγανιστική άποψη) Το "Brimstone" πάντως, σταμάτησε να βγαίνει εδώ και τρείς - τέσσερις μήνες.

Αντιθέτως, συνεχίζει ακάθετο το "The Blak Flame", που έχει βγάλει τρία τεύχη στη δεύτερη περίοδο του και εξετάζει τη σχέση των σατα-

νιστών με άλλες θρησκευτικές ομάδες, καθώς και τη σχέση φυσικής και μυστικισμού. Εκδίδεται από μέλη της παρηκμασμένης Εκκλησίας του Σατανά και διακηρύσσει πως "υπάρχει ένας Θεός μέσα στον καθένα μας", δόγμα που τελικά φαίνεται να είναι το μόνο κοινό σημείο σε όλες τις σατανιστικές ομάδες.

Μιά και είμαστε ακόμα στον περιοδικό χώρο, θα ήθελα να αναφέραμε και το πολύ καλό αφιέρωμα στο Σατανά και τη λατρεία του, που έκανε το αγγλικό περιοδικό "Fear".(20) Ενα μηνιαίο, προσεγμένο έντυπο, που έγινε γρήγορα το ευρωπαϊκό αντίστοιχο του "Fangoria" (αν και είναι πολύ πιό σοβαρό απ' αυτό). Επιδεικνύοντας ένα ιδιαίτερα ευρύ φάσμα άρθρων, γραμμένα από αναγνωρισμένους δημοσιογράφους και γνώστες του θέματος, όπως ο John Gilbert και ο Kim Newman (21), το αφιέρωμα καλύπτει τις περιπτώσεις σατανιστικών τελετών στην Αγγλία, τη σχέση του σατανισμού με το σεξ, το new age και την αναβίωση του παγανισμού, το Μονοπάτι της Αριστερής Χειρός (Left Hand Path), καθώς και τις καλύτερες απεικονίσεις του Σατανά στον κινηματογράφο και τα κόμικς. Εμβόλιμα παραθέτονται μικρά άρθρα για τον Alistair Crowley, τον Carlos Castaneda, τον Algernon Blackwood και τον Dennis Wheatley, καθώς και διευθύνσεις μαγαζίων για μάγους, προτεινόμενη (μυθιστορηματική) βιβλιογραφία και μιά συνέντευξη με τον Andrew Collins (βλ. σημ. 16). Ο χείμαρος των πληροφοριών που ποτίζει τις σελίδες, θα προκαλέσει σε πολλούς data panic, αλλά θα διαλύσει και μερικούς μύθους που ευθύνονται για ένα μεγάλο ποσοστό της παραπληροφόρησης που βασιλεύει περίτρανα σε κάτια τέτοια θέματα. Ισως το μόνο μειονέκτημα, είναι το ανακάτεμα των άρθρων που είναι συχνά διαφορετικού επιπέδου το ένα με τ' άλλο. Κάποια είναι βατά και για τον αρχάριο που θέλει απλά να μάθει κάποια πράγματα, αλλά τα υπόλοιπα απαιτούν μυημένους αναγνώστες με αρκετές γνώσεις. Το κλου πάντως, είναι μιά συνέντευξη με τον ίδιο το Σατανά, η οποία είναι τρομερά αστεία και ταυτόχρονα πολύ έξυπνα γραμμένη. Ο Σατανάς τα λέει όλα - τηλεφωνικώς - έξω απ' τα

δόντια, για τους πρωτόπλαστους, για τους χριστιανούς, για το heavy metal, για το new age, ως και για το μέλλον που επιφυλάσσει στην ανθρωπότητα: "Καταραμένες ψυχές, το πυρ το εξώτερον και ατέλειωτα βασανιστήρια. Δεν είναι και πολύ πρωτότυπο, αλλά μη ξεχνάτε ότι είμαι απλά ένας εργαζόμενος δαίμονας"

Και μιάς και μιλήσαμε πριν από λίγο για κόμικς, η πιό σωστή απεικόνιση του Σατανά, γίνεται στα τεύχη της σειράς "The Son Of Satan", της πασίγνωστης Marvel Comics Group. Κάποια στιγμή λοιπόν, ο Σατανάς παίρνει ανθρώπινη μορφή, ανεβαίνει στη γη και παντρεύεται μιά γυναίκα και κάνει μιά κόρη κι ένα γιό. Η κόρη μεγαλώνει σύμφωνα με τις προσδοκίες του πατέρα της (22), αλλά με το γιό τα πράγματα δεν πάνε ρόδινα, επειδή τα χρωματοσώματα αποφασίζουν να πάιξουν άσχημο παιχνίδι στο Σατανά. Ετσι, ο Daimon Hellstorm, όπως λένε το γιό, βλέποντας την πνευματική κατάπτωση της μητέρας του (που τρελαίνεται όταν ανακαλύπτει ποιόν παντρεύτηκε - άντε μετά να πάρεις διαζύγιο από τέτοιο γάμο!), συνειδητοποιεί τον δυαλισμό της φύσης του και αφιερώνει την ανθρώπινη υπόστασή του στον πόλεμο ενάντια στο κακό: Γίνεται παπάς. Με την ανάποδη πεντάλφα αποτυπωμένη ανεξίτηλα στο στήθος για να του θυμίζει την σκοτεινή καταγωγή του, ο Daimon μπορεί - όταν έρχεται αντιμέτωπος με δυνάμεις που μπορούν να βλάψουν τη θνητή του μορφή - ν' απελευθερώσει την κρυμμένη πλευρά του εαυτού του, μιά πλευρά αθάνατη και απίστευτα μοχθηρή, άσπλαχνη και... το μαντέψατε, σατανική.

Πρωτοεμφανίστηκε στο περιοδικό "Marvel Spotlight", όπου η Marvel ντεμπούταριζε τους νέους της ήρωες, για να δει αν θα ήταν συμφέρον για αυτήν να τους δώσει το δικό τους περιοδικό. Οι περιπέτειες του Daimon άρχισαν το Μάρτη του 1974, γραμμένες από τον Steve Gerber και σχεδιασμένες από τον Sal Buscema και απέκτησαν αστραπαία εκατοντάδες φίλους κι άλλους τόσους εχθρούς. Η στήλη των γραμμάτων είναι ενδεικτική, μιάς και εκεί παρελαύνουν ένα σωρό απόψεις, μεταξύ των οποίων βρίσκεις και μαργαριτάρια πορωμένων Χριστιανών

όπως "Αξιότιμες κύριε Steve, δεν ξέρω αν το γνωρίζετε, αλλά χρησιμοποιείσθε ως εργαλείο του Σατανά...", όλοι όμως παίρνουν την απάντηση που τους αξίζει απ' το εκδοτικό team, που επιδεικνύει μιά αξιοθαύμαστη ωριμότητα (για να μη μιλήσουμε για την ψυχραμία τους). Η παρουσία του Daimon στο "Marvel Spotlight" κράτησε 23 τεύχη, τα περισσότερα από τα οποία ήταν ένα ταξίδι μέσα στην ψυχή του γιού του Σατανά, διαβρωμένο σαν ερμηνεία τράπουλας ταρώ. Υστερά, ο Daimon απέκτησε το δικό του περιοδικό, το "Son Of Satan", που έβγαλε μόνο 8 τεύχη (πιθανότατα λόγω τίτλου). Τελικά οι περιπέτειες του Daimon συνεχίστηκαν στο "The Defenders" (εκεί συμμετείχε σαν μέλος της ομάδας) με αποκορύφωμα τα τεύχη 94 - 100, όπου εξιστορείται η κατάκτηση της γης απ' το Σατανά και η τελική αναμέτρηση με το δαιμονικό του φύτρο. Τα τεύχη αυτά είναι γραμμένα από τον Jim De Maitis, που κατά τη γνώμη του γράφοντος είναι ένας από τους καλύτερους συγγραφείς της σχολής που έβγαλε η Marvel και η DC Comics. Παραδόξως, κάποιες από τις μωατικιστικές αναζητήσεις του Daimon Hellstorm, κυκλοφόρησαν και στα ελληνικά από την "Kabanas Hellas" την περίοδο 78 - 79 σ' ένα περιοδικό με τίτλο "Τκραν Γκινιόλ" (από πρωτοτυπία σκίουμε πάντως). Το "Son Of Satan", σπάνια ξεφεύγει απ' τα ελαφρώς συντηρητικά όρια της Marvel (23), αλλά ίσως τελικά αυτό να είναι προς όφελός του. Το μεγάλο του ατου, είναι αυτή η αναγκαστική συνύπαρξη των δύο εαυτών του Daimon στο ίδιο σώμα, που γεννά και τους περισσότερους φιλοσοφικούς προβληματισμούς της σειράς. Σίγουρα αξίζει την προσοχή σας.

Και για όσους έχουν γεμάτες τα τσέπες, τα "Necronomicon" Vol 1 & Vol 2, του H.R. Giger, θα αποδειχθούν αναμφίβολα μιά ανεκτίμητη αγορά. Πρόκειται για δύο πολυτελέστατα άλμπουμ του Ελβετού ζωγράφου (που είναι γνωστός άλλωστε και για το Oscar που πήρε για το σχεδιασμό των σκηνικών και του εξωγήινου στην ταινία "Alien"), που περιέχουν και αρκετές βλάσφημες απεικονίσεις του ίδιου του Πρίγκηπα του

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ

- "The Devil Perceptions Of Evil From Antiquity To Primitive Christianity" \$ 13 από το: Amok Bookstore, P.O.Box 861 867, Terminal Annex, Los Angeles CA -90086 - 1867, USA. Ενδεικτικά οι τιμές των υπολοίπων βιβλίων της σειράς είναι: "Lucifer" \$ 15, "Satan" \$ 13 και "Mephitis-topheles" \$ 19.
 - "Εφιαλτικό Ονειρο" 200 δρχ. από τις εκδόσεις "Αιγακέρωα". Υπάρχει σε αρκετά κεντρικά βιβλιοπωλεία.
 - Είστε μόνοι; Εχετε κατάθλιψη; Θέλετε να γελάσετε με την καρδιά σας; Τηλεφωνήστε στα παρακάτω νούμερα (6658551 & 6658426) και ζητείστε να σας στείλουν τα τρομερά τους βιβλία "Μεσάνυχτα στη Νίσικο", "Μουσική Rock" και άλλα.
 - "The Satanic Bible" 5 λίρες από: Forbidden Planet, Mail Order Dept, 71 New Oxford st. London WC1A, 1DG, England.
 - "Brimstone". Για τα τεύχη της δεύτερης περιόδου, στείλετε \$ 6 για το καθένα στη διεύθυνση: 231 Kennedy Drive No 130, Malden, MA 02148, USA.
 - "The Black Flame" \$ 5: P.O.Box 499, Radio City Sta. New York, NY 10101 - 0499, USA.
 - "Fear" No 27, 1,95 λίρες και μία ακόμα για ταχυδρομικά από: Fear Back Numbers, Newsfield, Ludlow, Shropshire, SY8 1JW, England.
 - "Son Of Satan" No 1 - 8 "Marvel Spotlight" No 12 - 34, "Defenders" No 94 - 100. Για τις τιμές όλων των παραπάνω στείλτε \$ 2, ή 3 απαντητικά κουθόπονια στη: Mile Hiig Comics, 2151 W. 56th Ave. Denver, CO 80221, USA. Ο Daimon εμφανίζεται και σε άλλα τεύχη των "Defenders", καθώς και σε μερικούς άλλους τίτλους ως guest star. Ο κατάλογος που θα λάβετε θα είναι διαφωτιστικός.
 - "H.R. Giger's Necronomicon" Vol. 1 και Vol. 2. Εκαστο 40 λίρες και 20% για ταχυδρομικά από το Forbidden Planet. Η έκδοση έχει μεγάλες διαστάσεις, βαρύ ιλουστρασιόν χαρτί και τρομερή αναπαραγωγή χρωμάτων.
 - Βίβλος. Για μία δωρεάν Βίβλο γράψτε στην Πανελλήνια Ιεραποστολή Συμπαράστασης, Τ.Θ. 25009 Αθήνα. Μόλις την λάβετε, στείλτε την στα:
 - "Survival Research Laboratories", 1458 - C, San Bruno Ave. San Francisco, CA 94110, USA.
- (όπου δεν αναφέρονται ταχυδρομικά τέλη, συμπεριλαμβάνονται στην τιμή).

Σκότους, δοσμένες με το αμίμητο, νοσηρό στυλ του Giger. Τα χρώματα που κυριαρχούν είναι το μαύρο, το γκρι, το

μωβ της μελανιασμένης σάρκας, το ξεθωριασμένο άσπρο των οστών και το πράσινο της σαπίλας. Οι δε εικόνες του

κατσικόμορφου (24) Σατανά που κάθεται στο θρόνο του, με πανέμορφες γυμνές υπάρξεις πεσμένες λάγυνα στα πόδια του και δεκάδες φλυκτανώδη έμβρια να ξεπηδούν μέσα απ' το μέταλο των τοίχων, θα σας σφραγίσουν το μυαλό, με ένα καταχθόνιο σημάδι που θα κάνει καιρό να φύγει. Ακριβό, αλλά αξίζει ως και την τελευταία δραχμή του.

Οσο για τις κινηματογραφικές παρουσίες του Σατανά, τι να πρωτοπεί κανείς Το θέμα είναι μάλλον μεγάλο για να αναλυθεί εδώ, όποτε ας αρκεστούμε στο TOP - 3 των καλύτερων σατανικών ταινιών της στήλης.

1. "The Devil And Daniel Webster" 1941 του William Dieterle βασισμένο πάνω σε μιά ιστορία του Stephen V. Benet.

2. "Rosemary's Baby" του Roman Polanski βασισμένο στο ομώνυμο βιβλίο του Ira Levin.

3. "The Exorcist" του William Friedkin από το διήγημα του William P. Blatty.

Αυτά λοιπόν και γι' αυτό το τεύχος. Ισως πολλοί να αισθάνθηκαν πως το αφιέρωμα, επικεντρώθηκε τελικά στο Διάβολο και πως τελικά Διάβολος και Σατανάς είναι το ίδιο πράγμα. Ισως να είναι έτσι τα πράγματα. Ισως όμως και να μην είναι. Μην ξεχνάτε αυτό που είχε πει ο Nietzsche: "Δεν υπάρχουν δεδομένα - μονάχα ερμηνείες."

Οποιοι ψάχνουν για έτοιμες απαντήσεις μάλλον διαβάζουν λάθος άρθρο. Στο επόμενο τεύχος θα σας έχουμε Colin Wilson, Clive Barker, David Cronenberg, Jorg Buttgerett κι ένα σωρό άλλα χρυσά παιδιά. Ως τότε, συνεχίστε να στέλνετε τα γράμματα με παρατηρήσεις/ερωτήσεις στη διεύθυνση του περιοδικού, με την ένδειξη "Survival Kit". Θα σας αφήσω με ένα παλιό ινδουστικό χαιρετισμό: "Namaste". "Ο Θεός είναι μέσα σου" Ο Νόνω, νοείτω. Chiao!

Υ.Γ. Και μάς και το αφέρωμα είναι γενικώς "κακό" και επειδή γουστάρουμε και ριζοσπαστικές καλλιτεχνικές εκδηλώσεις και τα συναφή, τα "Survival Research Laboratories", μιά εξτρεμιστική - καλλιτεχνικά εννοείται - ομάδα βιομηχανικού performance, οργανώνει το μεγαλύτερο κάψιμο βιβλίων του αιώνα. Οσοι πιστοί, ή μάλλον

άπιστοι, στείλτε τους μά Bίβλο και θα λάβετε ένα αναμνηστικό πόστερ της εκδήλωσης. Τώρα θα μου πείτε που

θα τη βρείτε τη Βίβλο, α, πολύ απλό, απλούστατο, γράψτε να σας στείλουν μιά δωρεάν σε μιά απ' αυτές τις

παραθρησκευτικές οργανώσεις. Οπως λένε και οι Αγγλοι: "Simple As Hell!"

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Παρουσιάστηκε στο Survival Kit του περασμένου τεύχους.
2. Εδώ οι λέξεις παρατίθενται προς χάριν λεκτικής και σε καμμία περίπτωση εννοιολογικής αντιστοιχίας.
3. Αρα είναι και ο ίδιος, Θεός
4. Που στην ουσία, είναι θρησκείες. Ομολογουμένως γιατί έχει επικρατήσει να τις ονομάζουμε μυθολογίες, δεν το ζέρω. Σε κάθε περίπτωση έχουμε ένα πάνθεον θεοτήτων που λατρεύονταν από τους εκάστοτε λαούς. Μήπως αυτό δεν είναι και οι σημερινές θρησκείες; Δεν έχει κάθε θρησκεία έναν ή πολλούς θεούς, τους οποίους και λατρεύουν οι άνθρωποι; Που είναι η διαφορά λοιπόν; Οι συνκρετιστές θα απαντούσαν ότι συμφέρει τις υπάρχουσες θρησκείες αυτός ο διαχωρισμός, μά και ο συσχετισμός των θρησκευτικών πρωτύπων και η αναδυση, μέσω αυτού, των πολλαπλών ομοιοτήτων μεταξύ τους, θα μπορούσε να αλλιώσει την πολιτιστική τους ταυτότητα και να θίξει την αξιοπιστία τους.
5. Howard Phillips Lovecraft (1890 - 1937): Ο βασιλιάς του Γοτθικού Τρόμου. Να αναμένετε εκτενές (το μισό Merlin's δηλαδή) αφιέρωμα μέσα στο '92.
6. Άλλα λιγότερο γνωστά ονόματά του είναι Belial, Mastema, Azazel, Semyaza, Sammael και Satanail. Άλλη μια κλασική παρανόση που υπάρχει εδώ, είναι η άποψη ότι τα ονόματα αυτά ήταν άγγελοι, που μαζί με τον Σατανά εξορίστηκαν απ' τον Παράδεισο του Yahweh (το εβραϊκό όνομα του Θεού). Στην πραγματικότητα πρόκειται απλά για διαφορετικά ονόματα του ίδιου πράγματος. Το Satan ήταν αυτό που τελικά επικράτησε.
7. Πως λέμε και "Παλαιοκρασάς", κάτι τέτοιο!
8. Ο Σατανάς εμφανίζεται σαν Αρχων της Κόλασης, ενός μέρους όπου το πυρ λιώνει τη σάρκα των αμαρτωλών που υποβάλλονται σε σωρεία αναγουλιαστικών βασανιστρίων και γενικώς για να μην τα πολυλογύμες, δεν περνάνε και πολύ καλά. Μα είμαστε καλά!!! Προς Θεού (σχήμα λόγου ήταν, εντάξει;) ρε γαμώτο, τι λόγο θα είχε ο Σατανάς να βασανίσει αυτούς που αμάρτησαν; Σύμφωνα με τη χριστιανική λογική, ο αμαρτωλός είναι αυτός που ακολούθησε το δρόμο του Σατανά. Είναι πιό σωστό να φαντάζεται την Κόλαση κανείς σαν ένα ατελείωτο όργιο, μιά ασταμάτητη κραιπάλη, όπου θα γλεντοκοπάνε μέχρι τελικής πτώσεως όλοι οι καταραμένοι.
9. Που στο διάβ... ε, συγγνώμη... Που στο καλό τα βρίσκουν τα λεφτά όλοι αυτοί οι τραγικοί τσαρλατάνοι και πουλάνε τα βιβλία τους σε τιμές όπως 100 και 200 δραχμές
10. Η ορθογραφία είναι δικιά τους.
11. Ας είναι καλά η P.M.R.C. της Tipper Gore - τι δηλαδή, νομίζατα πως η Ελλάδα με τύπους σαν το Φρανς Τσαγκάρη έχει το μονοπάλειο στη μαλακία;
12. Αναφέρουν δε ως πηγή της σοβαρότατης αυτής πληροφορίας το αναγνωρισμένο παγκοσμίως επιστημονικό έντυπο "Θησαυρός" (12/1/90). Ναι αυτό με την Πωλίνα και τον Χαροτοδιπλωμένο στο εξώφυλλο.
13. Θα παρουσιστεί εκτενώς σε προσεχές τεύχος.
14. Τεύχος Νο 54, Οκτώβριος '91.
15. "Statements" ρε κρετίνοι, δε σημαίνει εντολές
16. Για περισσότερες πληροφορίες, διαβάστε τα: "Across The Border - The True Story Of The Satanic Cult Killings In Matamoros" του Gary Provost και "Cults That Kill" του Larry Kahaner. Αν δε σας αρέσει η αμερικανική τρομολαγνεία που διακατέχει τα δύο παραπάνω, δοκιμάστε το αγγλικό "The Black Alchemist" του Andrew Collins.
17. Αμφιλεγόμενος αποκρυφιστής και μάγος, που μάλλον δεν αξίζει όλο το θόρυβο που έγινε γύρω απ' τ' όνομά του.
18. Παραγωγός και σκηνοθέτης ο Ray Laurent.
19. Που άλλαξε επίσημα το όνομά του σε Lucifer Taylor το 1988.
20. Τεύχος Νο 27, Μάιος 1991.
21. Συγγραφέας, μεταξύ πολλών άλλων και του τρομερού βιβλίου "Nightmare Movies", που αποτελεί μιά εξαιρετικά καλογραμμένη εγκυκλοπαίδεια των τελευταίων δύο δεκαετιών του Φανταστικού κινηματογράφου.
22. Είναι η γνωστή Satana που φιλοξενήθηκε στις σελίδες άλλων τίτλων της Marvel και που παίρνει τις ψυχές των αντρών, φιλώντας τους στόμα.
23. Οσον αφορά στη γραφική (graphic) βία και το λεξιλόγιο των περιοδικών.
24. Και για να μην αναφερόμαστε στις παγανιστικές ρίζες μόνο των θεοτήτων του "καλού", μήπως αυτό το "κατσικόμορφο", σας

ΔΙΣΚΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

VARIOUS ARTISTS

- "Bobs Vol. 1"
*(Wide, P.O. Box 309,
56100 Pisa, Italy, 7", 1991)*

Μιά συλλογή σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων, με τραγούδια - έξι τον αριθμό - από Καναδικές μπάντες, της Βικτώρια. Είσι ιπάρχουν οι No Means No, που στην περίπτωση αυτή χρησιμοποιούν το όνομα "Hanson Brothers", γεγονός που δεν αλλάζει καθόλου τη "συμπεριφορά" τους όπως την ξέρετε, οι Show Business Giants, με τον Andy των No Means No στο μπάσσο και μερικά μέλη των Shovlhead, οι οποίοι σαν σύνολο παρουσιάζουν με δύο κομμάτια στη Β πλευρά, ενώ άλλα δύο έχουν και οι Vinaigrettes, που ασχολούνται με την πρωτοποριακή folk. Περίεργη έκδοση, που σ' όλη της τη διάρκεια, κρατάει το ενδιαφέρον του ακροατή. Και όσοι γνωρίζετε τους NMN, ξέρετε ότι δε θα μπορούσαν να σας απογοητεύσουν. Ε, κάπως έτσι γίνεται και με τις άλλες τρεις μπάντες. Σε διαφανές βινύλιο, έτσι για να μπερδεύεστε. Παραγγείτε το επί τόπου!

BAD RELIGION

- "How Could Hell Be Any Worse" (LP, 1981)
- "Suffer" (LP, 1988)
- "No Control" (LP, 1989)
- "Against The Grain" (L, 1990)
- "1980 - 1985" (CD, 1991)
(Epitaph/Hitch Hike)

Οτι και να γράψουμε, μπορεί να είναι λίγο, ίσως όμως να είναι και πολύ. Ο καθένας εξάλλου καλύτερα να κρίνει

από μόνος, όταν μάλιστα πρόκειται για μπάντες σαν κι αυτήν των Bad Religion, που με πάνω από δέκα χρόνια διάρκεια, κατάφεραν να φέρουν - και συνεχίζουν να το κάνουν - σε πέρας μιά αποστολή πολύ σημαντική: να περάσουν το μήνυμα της ανυπακοής σε όσο το δυνατόν περισσότερο κόσμο. Πρωτοπόροι του hardcore κινήματος στο LA - γρήγορα anti-system τραγούδια, ικανά να μπαίνουν στις ψυχές κάθε εξεγερμένου, με ένα πολιτικό νότιμα σαφές για τα δεδομένα της σκηνής, σκληρό, αλλά με μελωδικές εξάρσεις και γρήγορο rock είναι τα στοιχεία που συντελούν στην ολοκλήρωσή τους από δίσκο σε δίσκο. Οι παραπάνω τίτλοι, αποτελούν ολόκληρη τη δισκογραφία σε μεγάλα μεγέθη των Bad Religion, ενώ το "1980 - 1985" δείχνει το ξεκίνημά τους, από το πρώτο τους EP και το πρώτο τους άλμπουμ, μέχρι και κομμάτια της περιόδου εκείνης, που για διάφορους λόγους έμειναν έξω από δίσκο (σημειώστε και την χρονική απόσταση του πρώτου από τους ρέστους). Οι Bad Religion έχουν πραγματικά τον τρόπο τους να φέρουν τα πάνω κάτω, αλλά η επιλογή είναι καθαρά δική σας υπόθεση. (για περισσότερα δες και MMB No 5).

MONSTERMAGNET

- "Spine Of God"
(Glitterhouse/Hitch Hike, LP, 1991)

Δημιουργήθηκαν το 1989 κοντά στη Νέα Υόρκη και αυτό είναι το πρώτο τους ολοκληρωμένο LP, με τά το περσινό μίνι ομώνυμο άλμπουμ τους.

Bad Religion - not religius !

Είχε προηγηθεί ακόμα ένα σύνγκλη, αλλά τώρα οι Monster Magnet έχουν πλέον βρει το δρόμο τους. Περνώντας τα τραγούδια τους μέσα από μιά ψυχεδελική κατάσταση που φέρνει στο νου τις ανάλογες απόπειρες του Jimi Hendrix, μπαίνουν στα βαθειά νερά και καταφέρουν να επιπλεύσουν μιά χαρά. Ανακατέυονται και το σκληρό ήχο, που φαίνεται αρχικά να καταλαμβάνει την πρώτη θέση στον ήχο του γκρουπ, αλλά αμέσως μετά καταλαβαίνεις πως τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά. Ηλεκτρικά περάσματα σε αργό τέμπο, εναλλαγές μέσα στα κομμάτια και το "Spine Of God" μας προετοιμάζει κατάλληλα για τα μελλοντικά ταξίδια αυτών των noisese ψυχεδελομανών.

VARIOUS ARTISTS

- "The Sound Of The Suburbs"
(Columbia, LP, 1991)

Μιά συλλογή που στους κάπως παλιότερους θα φέρει αναμνήσεις μάλλον ευχάριστες. Μουσική βρετανική, από το 1977 μέχρι το 1980, την εποχή που το punk έδινε τη θέση του σ' αυτό που ονομάστηκε "new wave". Η μάζανη αυτή 18 συγκροτημάτων με κομμάτια που τα περισσότερα χαράχτηκαν στη μνήμη μας θέλοντας και μη, συγκεντρώνει μιά πλήρη εικόνα του τι γινόταν στην Αγγλία, πριν ακόμα εμφανιστούν οι "νεορομαντικές" μαλακίες και η μουσική ακόμα παιζόταν με "καθαρά" όργανα. Και τι δε συναντάμε εδώ: Eddie & The Hot Rods, Ian Dury, Jam, Costello, Only Ones, Teradrop Explodes, Buzzcocks, Tom Robinson, Psychedelic Furs, Stranglers, Blondie και άλλους που έγραψαν οι καθένας με τον τρόπο του, ιστορία στο κίνημα της pop. Και μη μου πείτε, πως τώρα, αν και έχουν περάσει πάνω από 10 χρόνια, βαρεθήκατε να ακούτε το "No More Heroes", ή το "Another Girl, Another Planet", ή το "Hit Me With Your Rhythm Stick"; Να μαθαίνουν κι οι νεώτεροι, όχι τίποτε άλλο.

WALLMEN

- "Last Of The Broken Mexicans" (Tape)
- "International House Of Ju

Ju/Tochax" (7")
*(Wallmen, 7711 Lisa Lane,
North Syracuse, NY 13212,
USA, 1991)*

Υπάρχουν κοντά στα 10 χρόνια και θεωρούνται από τα καλύτερα συγκροτήματα στο χώρο της πειραματικής εναλλακτικής ψυχεδελίας στην περιοχή της Νέας Υόρκης. Η τελευταία τους δημιουργία (9η στη σειρά), είναι μιά πραγματική πρόκληση. 15 κομμάτια, ανακατωμένα με μπόλικα "space cakes" και αρκετές δόσεις αδρεναλίνης, που έχουν φτιαχτεί με σκοπό να "χαλάσουν" το μυαλό. Οι Wallmen κάνουν την πλάκα τους στα πλαίσια της πειραματικής έκφρασης, πράγμα που τους επιτρέπει να δημιουργούν εικόνες με τους ήχους τους, ορατές μόνο σε άτομα που βρίσκονται υπό την επήρρεια ειδικών καταστάσεων. Το πνεύμα των "Toichan-Thrōpaw" είναι "εμείς διασκεδάζουμε με τον τρόπο μας. Εσείς κάντε ό, τι θέλετε!" Και είμαστε μαζί τους (:). Τώρα, μιλώντας για το 7ιντσο, περιέχει δύο κομμάτια που ήδη υπάρχουν στην κασέτα και ισχύουν και πάλι τα παραπάνω, συν το βινύλιο.

CLAWHAMMER

- "Q: Are We Not Men? A: We Are Not Devo!"
(Sympathy For The Record/Hitch Hike, LP, 1991)

To 1977, οι Devo (εκ του "devolution"), μιά μπάντα από το Ακρον του Οχάιο, ασελγούσε με το δικό της τρόπο στα αμερικάνικα στοιχεία, παρουσιάζοντας ένα ντεμπούτο που σήμερα έχει μείνει κλασικό. Το "Q: Are We Not Men? A: We Are Devo!" γνώρισε μεγάλη επιτυχία για την εποχή του και οι Devo συνέχισαν να προσπαθούν, έως ότου οι ιδέες στέρεψαν, ή ο κόσμος ζητούσε άλλα. Φέτος, οι Clawhammer, αποφάσισαν να σπάσουν πλάκα, διασκεύαζοντας ολόκληρο αυτό το LP, κάνοντας το κέφι τους, σε μιά στιγμή στουντιλακής δημιουργικότητας. Και παρ' όλο που δεν τα καταφέρουν κι άσχημα, η προσωπική μου προτίμηση αγγίζει ακόμα κι έπειτα από 14 χρόνια, το original δημιουργημά. Άλλα είπαμε: Οι Clawhammer κάνουν την πλάκα τους και τους τιμά - πέρα από τις

"προσωπικές" δουλειές τους - το γεγονός ότι διάλεξαν ένα τέτοιο basic δίσκο, για να διασκεδάσουν.

ALGAE AFTERBIRTH & PLAYPEN

- "Baby Rasta EP"
(*Black & Blue, Suite 152, 400-D Punam Pike, Smithfield RI 02917, USA EP, 1991*)

Εχοντας ακούσει το 7ιντσο EP "Sloppy Seconds" (1988) αυτού του θεοπάλαβου Αμερικανού που ακούει στο όνομα Algae, έμεινα έκπληκτος ακούγοντας το αποτέλεσμα του "Baby Rasta". Ο ενθουσιασμός μου δεν μειώθηκε καθόλου και αντίθετα ο θαυμασμός παρένεινε αναλογίωτος. Ο Algae, από ένας punk καταστροφέας, μεταβλήθηκε σε καθαρόaimo rasta (με μεγάλη ειρωνική διάθεση εννοείται) και το ομότιτλο κομμάτι που υπάρχει σε δύο εκτελέσεις (η μία dub), μπορεί να σε κάνει να σκάσεις στα γέλια με τις ατάκες και τα σκέρτσα του. Όμως το χαιλάιτ αυτού του δίσκου, είναι το "Medical Waste" ένας καταπληκτικός rock ύμνος, από αυτούς που σπάνια συναντάμε. Ενα τραγικό κομμάτι, που καρφώνεται σαν τρίαινα σε δίκαιους και άδικους. "Don't open that bottle, it's infected with AIDS ! I hope it's not too late for enforcement raids." Καλό, έ;

THE FLAMING LIPS

- "In A Priest Driven Ambulance"
(*City Slang/Hitch Hyke, LP, 1990*)

Με το άκουσμα της διασκευής του "Wonderful World" του Louis Armstrong, αμέσως καταλαβαίνεις την κατάνυξη που κρύβεται στους Flaming Lips όταν βρίσκονται στο στούντιο (οι φήμες για τα live, τους αποδίδουν έτσι κι αλλιώς θεικές ικανότητες) και δεδομένου πως αυτή η περισηνή δουλειά τους είναι η τελευταία τους κυκλοφορία (για φέτος, μάλλον μας ξέχασαν), ένα γερό χειροκρότημα, ίσως και να είναι ό, τι ακριβώς χρειάζεται για την περίπτωση του "In A Priest...". Κατάνυξη λοιπόν, αλλά και σεβασμός, μυστήριο, αλλά και αποφασιστικότητα, πως τελικά τα πράγματα δεν είναι και τόσο άσχημα σε τελική, ψύχραιμη ανάλυση. Τραγούδια που αποδίδονται με θρησκευτική ευλάβεια, ένα rock 'n' roll που τσακίζει κόκκαλα στο πέρασμά του και ισοπεδώνει τις άσχημες εμπει-

HITCH HYKE VS. SYMPATHY FOR THE RECORD INDUSTRY

Οι δίσκοι 45 στροφών στην Ελλάδα πλέον τυπώνονται πολύ δύσκολα και ακόμα πιο σπάνια. Ωστόσω, μέσω της Hitch Hyke έφτασε κι εδώ η σειρά - θρύλος της αμερικάνικης *Sympathy For The Record*, γεμάτη από 7ιντσα, που το καθένα τυπώνεται σε περιορισμένα αριθμό αντιτύπων, με αποτέλεσμα να ωραρίθηκε σε λίγο καιρό συλλεκτικά κομμάτια. Η συμμετοχή άσημων (που μέλλεται ν' ακουστούν πολύ αργότερα) και διάσημων ονομάτων του ανεξάρτητου rock 'n' roll δικτύου, είναι μάλιστα και τα διασκάκια (τα περισσότερα σε διαφόρων χρωμάτων βινύλιο) συμβολίζουν μιά εποχή που θα εκλείψει, εκτός κι αν όλοι δώσουμε ένα χεράκι βοήθειας, ώστε αυτοί οι μικροί "άγιοι" να διατηρήσουν τον πηγαίο αυθορμητισμό τους.

ρίες, σαν ένα σωτήριο τρακτέρ, πέρα από τα σύνορα της φαντασίας και της λογικής. Ναι, είναι τελικά ένδειξη - ίσως και απόδειξη - ότι το αγνό rock, δεν έχει ανάγκη κανένα για ν' αποδείξει τις δυνατότητές του. Και οι Flaming Lips δίνουν το λαμπρό παράδειγμα. Ετσι, για να μην έχεχναν μερικοί...

BREED

- "Grin"
(*Nightshift/Penguin, LP, 1991*)

Αυτοί οι Εγγλέζοι γενικά είναι ξενέρωτοι. Από καιρού εις καιρόν όμως, εμφανίζουν κάτι διαμαντάκια, που λαμποκόπαν μέσα στη νύχτα και δε σ' αφήνουν να κλείσεις μάτι. Στην κατηγορία αυτή ανήκουν και οι Breed, που στο ντεμπούτο άλμπουμ τους, κατέφρενουν όλα όσα δεν μπορούν να προσφέρουν όλες οι μπάντες του Μάντσεστερ μαζί, με ελάχιστες εξαιρέσεις. Ισως επειδή οι Breed είναι από το Λίβερπουλ... Σκοτεινή διάθεση. Ιχνη από Smiths και Band Of Holly Joy, σπαρμένα πάντοι πάνω στο βινύλιο. Ενας εξαιρετικός ποιητής, ο Simon Breed. Μερικές ακατέργαστες μελωδίες, τηχογραφημένες με μιά προσεκτική ψυχεδελική ανεμελιά κι έχετε στα χέρια σας ένα δίσκο που θα κλέψει την ψυχή σας.

LIQUID JESUS

- "Pour In The Sky"
(*Triple X, LP, 1991*)

Κι άλλοι "βρωμιάρηδες" ενέσκειψαν κι ακούγοντας το "Pour In The Sky" αναρωτιέσαι, τελικά που βρίσκεται η ουσία του rock 'n' roll, αν όχι σε τέτοιες μπάντες. Τρομεροί κλέφτες των 70' s, οι Liquid Jesus κάνουν τη μέρα νύχτα μέσα από τις δώδεκα συνθέσεις αυτού του νέου τους άλ-

μπουμ. Βάζουν στις πρίζες τα όργανά τους και μετά άντε να βρεις χαράκωμα να κρυφτείς. Εχουν πάθος, έχουν ένταση, έχουν αυτόν τον heavy ρυθμό που σκοτώνει, έχουν και πνευστά, έχουν κι αυτό το καπληκτικό slow "Better Or Worse" ή εκείνο το soul-ίζον "Sacrifice"... και τι δεν έχουν αυτά τα κωλόπαιδα! Μόνο το Θέο τους δεν έχουν κι αυτό περισσότερο τους βοηθά, παρά τους καθηλώνει. Οι Liquid Jesus θα γράψουν ιστορία και να μου το θυμηθείτε. Τώρα, όσο η μόδα της επανόδου των ήχων που δίδαξαν οι Zeppelin διαρκεί, ανακαλύψτε τους, μαζί με όλους τους άλλους ήχωρες της αμερικάνικης σκηνής. Η μορία για το rock 'n' roll είναι πολύ σκληρή και γι' αυτό μην αφήσετε τέτοια ονόματα να σβήσουν απ' το χάρτη.

H.P. ZINKER

- "Hovering"
(*Roughneck/Penguin, LP, 1991*)

Αυτοί εδώ είναι πραγματικά περίεργοι. Κι όχι επιδή είναι Αυστριακοί με Αμερικανό ντράμερ, αλλά γιατί το στυλ που παίζουν το καθαρόaimo rock τους, δε χωράει πουθενά. Πάνω που πας να τους κατατάξεις στους grunge, η τέλος πάντων κατα κει μεριά, στο γυρίζουν σε βασικές ποπ φόρμες και πάνω που αράζεις στον καναπέ, σου πλασσάρουν κι ένα πασπάλισμα από King Crimson της παλιάς καλής τους εποχής... Το γεγονός εί-

ναι ότι το "Hovering" είναι ένας καλός δίσκος και μάλιστα αρκετά θα έλεγα, γιατί ακριβώς, αν τον "κυττάεις κατάματα", έχει πολλά να σου πει. Ο Hans Platzgumer που ηγείται του τρίο, έχει μιά φωνή μέτρια, αλλά η κιθάρα του is killing! Δοκιμάστε με επιφύλαξη κι μπορεί να βρείτε έναν τόπο ξεχωριστό.

SACRED MIRACLE CAVE

- "Sacred Miracle Cave"
(*Bomp/Hitch Hyke, LP, 1991*)

Κι εδώ βλέπουμε, ή μάλλον ακούμε τα αποτελέσματα σε long play ενός underground σούπεργκρουπ από το LA. Η καλύτερα το τι συμβαίνει όταν μπλέκουν μαζί μέλη των Lazy Cowgirls, των Clawhammer και παίρνουν για τραγουδίστρια την Betsy Palmer των Raunchettes. Εκεί που το σκληρό rock, μπλέκει με την ψυχεδέλεια, εκεί που οι ήχοι μπερδεύονται μέσα σε σατανικούς ρυθμούς και απρόσμενες συνθέσεις, εκεί συντελείται και η απόλαυση. Οι S.M.C. μπορεί να έχουν αρκετό δρόμο μπροστά τους να τραβήξουν και σίγουρα δεν πρόκειται για μπάντα που "φεύγει" με ένα μονάχα LP (υπάρχουν δύο σίγκλς κι ένα EP). Και αν κρίνουμε από το ντεμπούτο τους, τα πράγματα στο μέλλον θα είναι ακόμα καλύτερα. Δοκιμάστε τους και η γεύση θα μείνει για καιρό στα πικ από σας.

THE AINTS

- "Ascension"
(*UFO, LP, 1991*)

Πέρσι ήταν ο Today Wonder. Ακόμα πιο παλιά ήταν οι Saints και προϊστορικά οι Laughing Clowns. Και σε όλους αυτούς, ο Ed Kuepper, αυτός ο Αυστραλός κιθαρωδός και τραγουδοποιός, έβαλε τη δική του σφραγίδα, πριμαριτάζομενος με κάθε τι που σχετιζόταν με μιά καλή, ποιοτική εμπειρία. Το νέο του σχήμα είναι οι Aints και με το "Ascension" παρουσιάζουν έναν από τους καλύτερους δίσκους της χρονιάς με το χέρι στην καρδιά. Διότι, κύριοι, τι άλλο μπορεί να σας προσφέρει τόσο μεγάλη ευχαρίστηση, από ένα δίσκο που έγινε μέσα από τα βιώματα ενός ατόμου, που σε κάποια στιγμή θα μπορούσατε να είστε και σεις Ο Ed τα κατάφερε και φέτος. Αγνωστος και χίλιες φορές άδικα αγνοημένος από τα MME, ο Kuepper ορκίζεται στο rock και

μαζεύει τις στάχτες που άφησαν πίσω τους οι "θρύλοι" του, για να τις συγκεντρώσει πάνω στην κιθάρα του και να παίξει την μεγαλύτερη τρυφερή ιστορία του κόσμου. Αριστούργημα.

MELVINS

- "8 Songs"
(C/Z/Hitch Hyke, LP, 1991)

Matt Lukin, Dale Crover, Buzz Osborne... Τρία ονόματα που κανονικά θα έπρεπε να προκαλούν τρόμο στον κόσμο της συμβατικής ροκ, αλλά ας όψονται τα μεγαλοπάσματα της. Οι Melvins, το συγκρότημα από το Seattle που ευθύνεται μάλλον, όσο κανένα άλλο για την grunge κατάσταση στον κόσμο (:), σε μιά φετεινή κυκλοφορία τηχογραφήσεων του 1986 σε δικάναλο στούντιο σις 8 Φλεβάρη εκείνης της χρονιάς. Δεν υπάρχουν λόγια να περιγράψουν αυτή την ωμή rock πραγματικότητα. Και αν υπάρχουν, σίγουρα θα είναι πολύ λίγα και πιθανόν ανόητα. Οι Melvins ισορροπούν μεταξύ τρέλας και λογικής, παίζοντας αυτό ακριβώς που τους κάνει ξεχωριστούς και δημιουργούς ενός στυλ που σήμερα, μετά από έξι σχεδόν χρόνια, κερδίζει ολοένα και περισσότερο την αναγνώριση των κριτικών και των φανατισμό των οπαδών. Κι εσείς θα μείνετε έξω;

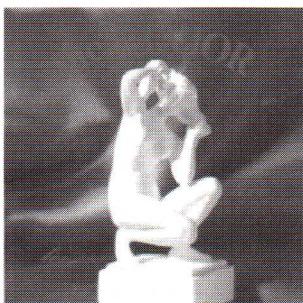
HEINRICH BEATS THE DRUM

- "Forever In Dust"
(BSC, CD, 1991)

Με τούτους εδώ, τα πράγματα σίγουρα πάνε προς το καλύτερο απ' ό, τι με τους Lustfinger. Οι H.B.T.D. (ωραίο όνομα, έτσι;) σχηματίστηκαν στο Μόναχο κι αυτοί, μόνο που εμπέδωσαν γρήγορα και καλά, ολόκληρο το φάσμα της βρετανικής ποπ, τα τελευταία 30 χρόνια. Από beat μέχρι ποδ επιρροές, ακόμα και σύγχρονες ιδέες του στυλ Μάντσεστερ, αλλά δεν τα μπουρδουκλώνουν καθόλου. Βάζουν μπροστά το μίξερ κι έτσι σ' αυτή τη δεύτερη LP δουλειά τους παρουσιάζουν ένα μίγμα που θα μπορεσει να τους ανεβάσει ψηλά, τουλάχιστον στην πατρίδα τους που ο κόσμος γουστάρει και τέτοια ακούσματα. Δύσκολο ακριβώς να κατατάξεις τη δουλειά τους, αλλά σίγουρα βαίνουν προς το mainstream. Απλά ο τρόπος που το κάνουν δεν είναι καθόλου επιτηδευμένος.

THE MAJOR

- "Love, Love, Love"
(BSC, CD, 1991)

Ενα μηνύμα αγάπης. Καπως έτσι χαρακτηρίζεται το άλμπουμ των Major που κι αυτοί είναι από το Μόναχο (τρεις μπάντες από το Μόναχο, σαν πολλές δεν είναι). Αγονται από τον Fredrik Forsblad που έχει μαζέψει γύρω του μουσικούς διαφόρων εθνικοτήτων (Ρώσους, Γιουκοσλαβούς, Φινλανδούς, Σουηδούς) και ο Paul Weller μπορεί να είναι περήφανος για τα παιδιά του. Ενας ευχάριστος, μελωδικός δίσκος, που αναλύει την αγάπη σ' όλη της την αγνότητα, μόνο που δεν ξέρω αν αυτά τα πράγματα έχουν πέραση στην ψυχρή εποχή μας. Κάπου ανακατεύουν τους Beatles, κάπου αγιρεύουν, κάπου τέλος πάντων χρειάζονται περισσότερη δύναμη για να αποκτήσει η μουσική τους μεγαλύτερη σημασία. Πάντως για ένα διάλειμμα, είναι μάλλον πολύ καλοί.

PLAN 9

- "Frustration"
(Voxx/Hitch Hyke, LP, 1982)

Ηχογραφημένο στα 1981, αυτό το πρώτο "ταξίδι" των βετεράνων πιά ψυχεδελογκαραζέρηδων Plan 9, δίνει την αρχή μιάς εικόνας, που πολύ γρήγορα θα εξελισσόταν, κυριεύοντας το μεγαλύτερο μέρος της παγκόσμιας rock κοντότητας στην περασμένη δεκαετία. Ιδιαίτερα "εγκεφαλικοί", αυτοί οι τέσσερεις αμερικανοί εραστές των 60' ζ (8 παρακαλώ άτομα στον εν λόγω δίσκο) σχεδάζουν το μέλλον, περνώντας από το παρελθόν. Επτά διασκευές, παρουσιασμένες με ένα τρόπο που πολύ δύσκολα βρίσκει μιμητές και μέσα σ' όλες κι ένα τρομερό "Frustration" που καλύπτει σε δώδεκα σχεδόν λεπτά, το σύνολο της δεύτερης πλευράς. Καταπληκτικός δίσκος. Πάρτε τώρα που γυρίζει. Μην αφήνετε τέτοιες ευκαιρίες να πηγαίνουν χαμένες. Ρωτήστε και τ' αυτιά σας

ICKY JOEY

- "Pooh"
(C/Z/Hitch Hyke, LP, 1991)

Ακόμα ένα σπουδαίο φρούτο που σκάει σαν νεαρός κομήτης στο γαλαξία που ήδη έχει σχηματιστεί πάνω απ' τον ουρανό του Σηάτλ. Με μηχανικό ήχου τον Jack Endino και μέλη από τους Skin Yard τους U Men και τους Thrown Ups, οι Icky Joe φέρνουν το φως με το ντεμπούτο τους άλμπουμ "Pooh" που έχει όλα εκείνα τα στοιχεία που κανουν τις μπάντες του grunge τόσο απαραίτητες στον κόσμο του rock 'n' roll, συν τον Dave Lipe του οποίου η φωνή είναι ότι χρειάζεται για την περίπτωση. Αν γουστάρετε αυτή τη φοβερή ιστορία που τείνει να μιθοποιηθεί πριν ακόμα καλά καλά μπει σε ολοκληρωμένη φάση, αρχίστε από τώρα να μετράτε τα λεφτά σας.

MARBLE ORCHARD

- "Savage Sleep"
(Esrtus/Hitch Hyke, CD, 1991)

Ο δίσκος υπάρχει και διατίθεται μονάχα σε CD, οπότε προσέξτε πως θα τον ζητήσετε. Οι Marble Orchard είναι σχετικά νέο γκρούπ από το Ορεγκον, με ένα μόνο σίνγκλ στο ενεργητικό τους πριν από μερικούς μήνες, αλλά οι περγαμηνές των Pete Weinberger και Ron Klein πάνε αρκετά πίσω, στους Surf Trio και αυτό δε μας έκανε εξ αρχής ν' ανησυχούμε. Κι αν βρίσκατε τον ήχο των Surf Trio, λίγο, μα πολύ λίγο pop, το "Savage Sleep" έχει σαφέστατα γκαράζ κατεύθυνση στα ίχνη των Fuzztones και των Νεουορκέζικων συγκροτημάτων που διέπρεψαν μέχρι τα μέσα της περασμένης δεκαετίας. Δυνατή μουσική, ένα πολύ καλό πότ πουρί (εμείς έτσι το λέμε κι άμα σας αρέσει) του "Lucifer Sam" και του "Interstellar Overdrive" των Floyd (να δείτε που κι αυτοί θα ξανάρθουν στη μόδα σε λίγο) και οι σωστές ψυχεδελικές δόσεις.

THE STATE

- "Control"
(Sound Sound, 92 Lilford Rd, London SE5 9HR, TP, 1991)

Εχοντας δουλέψει σαν μέλος των Bourbonese Qualk, των Muslimgauze και των Nocturnal Emissions, καταλαβαίνετε βέβαια, τα πειραματικά πλάσια στα οποία δημιουργεί ο Stanza που είναι και το μοναδικό μέλος των State. Παρουσιάζει πειραματικά βίντεο, έχει κυκλοφορήσει ένα LP, δύο κασέτες (το "Control" είναι η τρίτη και σύντομα θα υπάρχει και σαν CD) και γενικά ψάχνεται χαμένος στο διάστημα ηχητικά, αλλά αρκετά προσγειωμένος, όσον αφορά τα κοινωνικά ζητήματα. Δεν είναι του γούστου μου αυτή η μουσική, αλλά αρκετά προσγειωμένη, σε ακραία μερικές φορές, επίπεδα.

JELLYFISH KISS

- "Animal Rites"
(Shimmy Disc/Hitch Hyke, LP, 1991)

Δεύτερο άλμπουμ για τους σχιζοφρενείς αυτούς θορυβώδεις ψυχεδελικούς και πρέπει να είσαι αρκετά εξασκημένος για να εντρυφήσεις στο στυλ που παρουσιάζουν. Εγώ δε μπορώ να πω ποτέ είμαι, αλλά παράλληλα οφείλω να ομολογήσω ότι μερικές στιγμές με άφησαν άναυδο για τον τρόπο που παρουσιάζουν τη δουλειά τους. Κυριαρχεί η παράνοια, αλλά ας μη λέμε ξανά το όνομα του τύπου που βγάζει το δίσκο γιατί στο τέλος θα μας γίνει μόνιμος κάτοικος της στήλης. Καλά, ο Kramer είναι.

TELEVISION PERSONALITIES

- "... And Don't The Kids Just Love It"
 - "Mummy Your Not Watching Me"
 - "They Could Have Been Bigger Than The Beatles"
 - "The Painted Word"
- (Fire/Penguin, Lps, 1990)

Είναι ίσως πολύ νωρίς για να μάθουμε αν η ιστορία της "μοντέρνας" μουσικής θα γράψει με χροσά γράμματα τους TV Personalities στα κατάστιχά της. Συνήθως η ιστορία γράφει αρλαύμπες, όπότε μην παραξενευτείτε αν μελλοντικά δεν συμπεριλάβει το γκρούπ που, ναι, θα μπορούσαν να είναι σπουδαιότεροι από τους Beatles (καλά, τα παραλέων λιγάκι, αλλά και αυτά τα παιδιά απ' το Λονδίνο, την πλάκα τους έκαναν. Οι TV Personalities λοιπόν, ξεκίνησαν το 1977, τη στιγμή που το πανκ βρισκόταν στο φόρτε του και προτού, τον Γενάρη του 1981 κυκλοφορήσουν το πρώτο τους άλμπουμ, είχαν βγάλει μερικά σίνγκλς, που τους καθέρωσαν σε μάμερίδα κοινού, που ζητούσε κάτι άλλο πέρα απ' την τραχύτητα του πανκ.

Οι τέσσερεις αυτοί δίσκοι, αποτελούν τα πρώτα LP του γκρούπ και η Fire φροντίζει να προλάβει την ιστορία... Ο λυρισμός και η ποπ ψυχεδέλεια που υπάρχουν σ' αυτές τις δουλειές και ο τρόπος με τον οποίο ο Daniel Treacy κατασκευάζει τις μουσικές του εικόνες, είναι πράγματα που χαρακτηρίζουν την υφή του κάθε δίσκου, δίνοντας στον καθένα έξωριστή προσωπικότητα. Δείτε απλά και μόνο το εξώφυλλο του "... And Don't The Kids" και θα καταλάβετε από που αντλείται αυτή άλη η ακατάσχετη ποπ φιλολογία. Ο κύριος Στιντ, της γνωστής τηλεοπτικής σειράς των 67's "The Avengers", προστατεύει το μανεκέν - στέκα Twiggy απ' τους... κακούς δάιμονες. Και ο δίσκος είναι μιά νευρωτική ποπ κίνηση με χάιλαίτ το "I Know Where Syd Barrett Lives" και το εξαίσιο "Geoffrey In-gram".

Ο δεύτερος δίσκος των TVP κυκλοφόρησε το Γενάρη του 1982 και η ποπ έδινε τη θέση της σε μιά πιό τριπαρισμένη ψυχεδελική άποψη, παρ' όλο που μερικά κομμάτια είχαν μείνει έξω απ' το πρώτο τους άλμπουμ. Το acid rock παίρνει νέες διαστάσεις στα χέρια των TVP και είναι φανερό ότι ο Syd Barrett έχει προξενήσει ένα δύσκολα ίασμό "κακό" μέσα στο μυαλό του Daniel Treacy. Ισως αυτός ο δίσκος ν' αποτελεί την "χειρότερη" περίπτωση ανάμεσα στα άλμπουμ του γκρούπ που παρουσιάζουμε εδώ.

Οσο για τον τίτλο του επόμενου έργου τους, καλά δεν χρειάζονται και πολλές εξηγήσεις. Ενας κιθαριστικός δυναμίτης - μη φανταστείτε κανένα μεταλλουργικό κατασκευασμα, εδώ μιλάμε για

τέχνη με όλη τη σημασία της λέξης - που δίνει άλλη εμφάνιση σε κομμάτια που πιθανόν να ήταν λιγότερο εμπνευσμένα, ας μας επιτραπεί η έκφραση, χωρίς τη χρήση της κιθάρας. 16 τραγούδια μελωδικά μεν, αλλά αρκετά πιο "πατημένα" στην εποχή τους.

Το "The Painted Word" είναι η επιστροφή των TVP στις rock επιλογές και μάλιστα πρωτότυπουν, θα μπορούσα να πω, γιατί έχουν βάλει στον ήχο τους εκείνο το στυλ που λίγο καιρό μετά θα κατακτήσει τη Βρετανία. Οι Velvet Underground στοιχειώνουν αυτή τη φορά το λονδρέζικο σχήμα και μάλλον αυτό είναι και το ομορφότερο, ανάμεσα στα όμορφα, βήμα του γκρούπ.

Αν πάντως θελήσετε να πλησιάσετε τους TVP, μη διστάσετε να συμπληρώσετε τη δισκογραφία τους προσθέτοντας και το "Privilege" στη συλλογή σας, που κυκλοφόρησε σε ελληνική έκδοση από τη Hitch Hike. Οι Television Personalities διέγραψαν μιά τροχιά που μπορεί και να ήταν σημαδιακή για το μέλλον, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι σώνει και καλά επιπρέασαν άλλες μπάντες. Λειτουργούμεν με δική τους προσωπικότητα και δεν δίνουν δεκάρα, όπως θα καταλάβατε, για μόδες και άλλα συναφή.

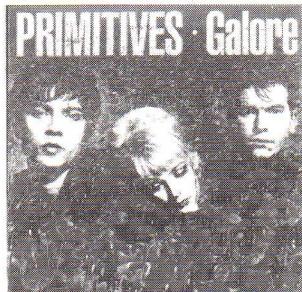
LUCKY 7

- "Feed The Snake"
(B.O.R./Hitch Hike, LP, 1990)

Σκασίλα μου αν τα μέλη των Lucky 7 έχουν περγαμηνές σαν σέσιον ή δεν έρω κι εγώ τι άλλο μουσικοί. Σημασία έχει το ότι εδώ παίζουν μουσική για καουμόποδες που ούτε κι αυτοί μπορούν να την ακούσουν. Δεν έχει τίποτε απολύτως αυτό το LP, πέρα από ακορντέον και μαρίμπα και μερικές κιθάρες και κρουστά που δεν προσφέρουν τίποτε.

PRIMITIVES

- "Galore"
(BMG, LP, 1991)

Νάτοι και πάλι, αυτοί οι τύποι με την περίεργη τύπισσα, ένα

βρετανικό σχήμα που σε κάνει να εχνιέσαι και να κοιτάζεις γύρω σου με απορία. Pop, αλλά προσέχτε καλά την έννοια και μην αφήνετε τον φανατισμό να σας κυριεύει. Μέσα από αυτήν την πολύ παρειγημένη έννοια, αναδύονται ενίστε φυντάνια σαν τους Primitives και κολακεύουν τις αισθήσεις μας. Οι Primitives είναι αυτό που ονομάζεται "βαζάκι με σπάνιο μέλι", που έτσι και το δοκιμάσεις για πρώτη φορά, μπορεί και να μη σου προκαλέσει εντύπωση, αλλά η επόμενη δοκιμή σε πειθεί αιμέσως πως πρόκειται για κάτι εξαιρετικό". Το "Galore", ήδη δρέπει δάφνες και οι υψηλές θέσεις των τσαρτς, αποκτούν ένα γκρούπ που αξίζει να βρίσκεται εκεί.

COFFIN BREAK

- "Crawl"
(Epitaph/Hitch Hike, LP, 1991)

Περιμένοντας το λεωφορείο. Δαιμονικές στιγμές μέσα στη βροχή, οι Coffin Break έχουν γίνει ήδη βαμπίρ και χυμάν να πιούν το αίμα σου. Τρεις βρυκόλακες ποτισμένοι με speed και ένας θεός έρεις τι άλλο ακόμα, προσπαθούν να τρυπώσουν στο μυαλό σου. Ουρλιαχτά, σπασμένα γιαλιά, κάτι διαφορετικό, μερικές φορές, απ' τις άλλες μπάντες του Seattle, υπάρχουν ιδέες εδώ μέσα και ποικιλά αυθόρμητων αλλαγών. Οι καιροί αλλάζουν γρήγορα, ο κόσμος τρέχει με ταχύτητα, οι Coffin Break εκπροσωπούν αυτό το υπέροχο decadance. Μεταλλαγμένες προσωπικότητες, που με μιά κιθάρα, έναν τραμές κι ένα μάσσο, νομίζουν πως τα πλήθη είναι στα πόδια τους. Κυρίες και κύριοι: Οι νέοι Μεσσίες έφτασαν στην πόρτα σας. Θα τους απαρνηθείτε ξανά;

BETTY GOES GREEN

- "Hell Of A Show"
(Boom, Bergensesteenweg 19, 1500 Halle, Belgium, CD, 1991)

Το γκαράζ στο Βέλγιο φαίνεται να διατηρεί μιά αρκετά μεγάλη σκηνή, παρ' όλο που ελάχιστα γνωρίζουμε γι' αυτήν. Οι Betty Goes Green ανήκουν στο είδος που ενώ στην Αμερική έχει χάσει σοβαρό έδαφος, στη Βόρεια Ευρώπη αντέχει αρκετά και μάλιστα με αξιόλογες δουλειές, όπως το "Hell Of A Show". Συνθέσεις του Luc Crabbe, που απ' ότι φαίνεται είναι η "μορφή" της μπάντας, έξυπνη ρορ, διανθι-

σμένη με μπόλικες μπαλάντες και "αμερικάνικο" τύπου μελωδίες. Το garage έχει τη θέση του στο άλμπουμ αυτό (σημειώστε πως η Boom κυκλοφορεί μόνο CD πλέον), αλλά δεν αποτελεί την κινητήρια δύναμη. Οι B.G.G. εναλλάσσονται από τη νοσταλγία, στην "ευπρεπή" αγριάδα, αλλά προσέχουν πολύ τις συνθέσεις τους, κάτι που τους κάνει κάτι παραπάνω από συμπαθείς, όχι όμως και απαραίτητους.

THE JAPS

- "The Japs"
(Boom, CD, 1991)

Μιά από τα ίδια με τους προηγούμενους, μόνο που οι Betty Goes Green είχαν πολλά καλά στοιχεία. Οι Japs αντίθετα, χωρίς να είναι κακοί, δεν έχουν σχεδόν τίποτε να προσφέρουν. Μουσική κοινότητη, ούτε καν σε power pop επίπεδα, αν και προσπαθούν (μάταια τις περισσότερες φορές) ν' ακουστούν σκληροί. Δεν πειθουν, είναι αρκετά ανάλαφροι και ανούσιοι για μιά εποχή που το rock 'n' roll σπηντάρει για να την βγάλει καθαρή. Μερικά κομμάτια, όπως τα "Symbolic Deeds" ή "Gotta Get Away" που έχωριζουν, δεν φτάνουν για να σώσουν την κατάσταση. Μάλλον την κάνουν πιό δραματική.

MUDHONEY

- "Every Good Boy Deserves Fudge"
(Sub Pop/Hitch Hike, LP, 1991)

Ηχογραφημένος σε 8κάναλο στούντιο, ο νέος δίσκος των Mudhoney δείχνει πως θα σπάσει τα ρεκόρ πωλήσεων του συγκροτήματος αυτού, ενός από τα κορυφαία του Seattle. Και για να λέμε και του στραβού το δίκιο, το δισκογραφικό παρελθόν των Mudhoney, μας επιτρέπει να βλέπουμε τα πράγματα πιο αισιόδοξα για το rock 'n' roll κι αφήστε τους διάφορους κουλτουριάρηδες να φωνάζουν πως το rock πέθανε. Στο "Every Good Boy..." οι τέσσερις σκανδαλιόρηδες "καλλιτέχνες", που πέρ-

σι κόντεψαν να διαλύσουν επειδή ο Steve Turner ήθελε καλά και σώνει να τελειώσει το κολλέγιο, προσφέρουν ένα ύμνο στο "ακατέργαστο". Προσωπικά βέβαια, προτιμώ τους περασμένους δίσκους τους, χωρίς αυτό να σημαίνει τίποτα. Υπάρχει εδώ ένα απίθανο κομμάτι με τίτλο "Thorn", ένα άλλο δυναμιτιστικό, το "Let It Slide", μιά ψυχεδελογρunge εισαγωγή και όλα αυτά δένουν όμορφα μεταξύ τους. Οι Mudhoney θυρυβούν για μιά ακόμα φορά και όλοι νιώθουμε καλά (ή μήπως όχι;)

R.E.M.

- "The Best Of R.E.M." (MCA, CD, 1991)

Καλά τώρα! Στη βράση κολλάει το σίδερο, ένα κάρρο τραγούδια υπάρχουν εδώ, από όλες τις εποχές (προ WEA, εννοείται) του γκρούπ από την Αθήνα, που τάραξε τον πλανήτη, έσωσε ψυχές, μπήκε στο κυρίαρχο ρεύμα, έγραψε υπέροχα τραγούδια, έδωσε καταπληκτικές συναυλίες (που ως επί το πλείστον Αμερικάνικοι καρπώθηκαν), έγραψε ιστορία, αντιστάθηκε, "Ξεπουλήθηκε" και θα ζει στους αιώνες των αιώνων, ούτε κι αυτό έρει πως. Εντάξει ρε παιδιά, αλλά καλύτερα να πάρετε άπαντες τους δίσκους τους (και εν WEA). Cool!

ΕΡΕΒΟΣ

- "Επόμενη Μέρα" (Wipe Out, LP, 1991)

Τελικά έβγαλαν κι αυτοί δίσκο και αν και απ' όσο ξέρω "Ζωντανοί" τα δίνουν όλα στην ευθεία, στο "Επόμενη Μέρα" δεν τα πήγαν και πούλ καλά. Και για να ξηγιόμαστε: Τα παιδιά αυτά (Λάμπρος Σφυρής, Γιώργος Γαλαίος, Μιχαήλ Γαλαίος, Μάρκος Διαμαντόπουλος), έκαναν μιά καλή προσπάθεια να δείξουν ότι κατέχουν το οργανικό μέρος της μουσικής τους και εκεί τα πράγματα είναι όντως καλά. Ας μου επιτρέψουν οι ίδιοι να πω τη γνώμη μου, έτσι όπως είδα εγώ τη δουλειά αυτή. Ειδικά στους στίχους, ενώ μπορούν να τους δέσουν κατάλληλα με τη μουσική - γιατί και ερεθίσματα μπορούν να βρουν και θέματα να αναπτύξουν - φαίνονται μάλλον βιαστικοί. Υπάρχει ένα ανακάτεμα που δεν αφήνει ελεύθερη την έκφραση να ξεπάσει μα αν προσπαθήσουν περισσότερο, σίγουρα η "Επόμενη Κίνηση" θα είναι ανάλογη των δυνατοτήτων τους. Περιμένοντας, στο αυτή κολλάει το

"Επόμενη Μέρα", που κατά την ταπεινή μου γνώμη, είναι και σημείο αναφορά των Ερεβος.

ALABAMA KIDS

- "Earthman Supersmell" (Schemer/Hitch Hyke, 1991)

Δεύτερο άλμπουμ μετά το "What Goes Down", γι' αυτούς τους πέντε Ολλανδούς από το Αιντχόβεν (που μάλλον δεν έχει τίποτε να παρουσιάσει σαν πόλη, πέρα από το γκρούπ αυτό και την ποδοσφαιρική ομάδα). Η "αμερικάνικη" παράδοση και ο "νότιος" ήχος (μη φανταστείτε τίποτε καυμπόδες σαν τους... ονόματα δε λέμε!), δεν έχει καμμία σχέση με τα υπόλοιπα ολλανδικά συγκροτήματα που έχουμε συνηθίσει. Πολύ καλά δουλεμένες συνθέσεις, προσεγμένη παραγωγή και αν ανατρέξουμε στο συνοδευτικό φυλλάδιο, οι Alabama Kids αράζουν κάπου μεταξύ του Neil Young και των Dinosaur Jr., αλλά έχουν να επιδείξουν μιά ευαισθησία ξεχωριστή, θλιψμένη μερικές στιγμές, αλλά τρυφερή και κοφτερή.

THE RUN

- "Out Of Balanx" (BSC, CD, 1991)

Σ' αυτό το άλμπουμ των Γερμανών Run, υπάρχει αρκετή ποιητική διάθεση, κάτι που επηρεάζει θετικά τον ακροατή. Η μουσική θα μπορούσε να καταταχτεί στο "σκοτεινό" εμπορικό πεδίο, αλλά έχει μερικά προσόντα που την κάνουν συμπαθητική. Δεν είναι και τίποτα το ίδιατερο, ωστόσο έχεις μόνιμα την αίσθηση της εξερεύνησης. Δηλαδή οι Run έχουν δύο κιθάρες που γλυκαίνουν τον ήχο τους και η φωνή της Michaela Voigt είναι σαν μιά καραμέλλα που καταπίνεται εύκολα, αλλά αφήνει τη γεύση της ν' απλωθεί σ' ολόκληρο το κορμί. Οι Run κάνουν live που μένουν αέραχα: στα στοιχείο μέσα στα ονειρά μας, για να μας ξεσηκώσει και να μας δώσει μοναδικά ανταλλάγματα για την ενόχληση που μας φέραν. Ενα γκρούπ που υποστηρίζει πως για να ζεις, πρέπει να δέρεις και άλλους κόσμους, παλιούς και μακρινούς, μια μαγική άποψη ιστοριών χωρίς τέλος, αυτοί είναι οι DCD. Στο "A Passage In Time", υφίστανται δύο ακυκλοφόρητα τραγούδια, ενώ οι Dead Can Dance οργανώνουν ένα παράξενο ταξίδι αναμνήσεων.

DEAD MOON

- "Stranded In The Mystery Zone" (Tombstone/Hitch Hyke, LP, 1991)

And The Stry Goes On... Ο Fred Cole είναι ο φοίνικας που ξαναγεννιέται από τις στάχτες του. Και τούτος εδώ μάλιστα,

Dead Moon Rising

• "Land"

(Elfish, LP, 1991)

Τρίτη κυκλοφορία γι' αυτην την καινούργια ανεξάρτητη εταιρία που μετά τους Spider's Web και τους Data Data, έρχεται να δώσει στο φως τους Raw, ήτοι τον Γιάννη Παπιαννου και τον Μάκη Φάρο, που φτιάχνουν το "Land" παρέα με κάμποσους φίλους, κυρίως από τη μουσική σκηνή που εκπροσωπούν. Το "Land" κατ' αρχήν είναι ένας πολύ καλός δίσκος, μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν soundtrack, αλλά και να ακουστεί κάποιες ώρες που το κεφάλι λειτουργεί περίεργα. Υπάρχουν 16 κομμάτια, μικρής ως επί το πλείστον διάρκειας που, περνώντας, πολλές φορές, μέσα από ethnic προδιαγραφές, καταλήγουν να δώσουν μιά απολαυστική αίσθηση. Κατά δεύτερο λόγο, η προσπάθεια ίσως να ξενίσει αρκετούς ακροατές, ιδιαίτερα όσους αρκούνται σε "πρώτα" ακούσματα. Ας προσέξουν μιά απόλαυστη αίσθηση. Κατά δεύτερο λόγο, η προσπάθεια ίσως να ξενίσει αρκετούς ακροατές, ιδιαίτερα όσους αρκούνται σε "πρώτα" ακούσματα. Ας προσέξουν μιά απόλαυστη αίσθηση.

DEAD CAN DANCE

- "A Passage In Time" (4AD, LP, 1991)

Μιά συλλογή που περίμενε πολύς κόσμος. Οι Dead Can Dance αποτελούν μουσικό ορόσημο ανάμεσα στους αιώνες και βγάζουν πάντοτε δουλειές που λίγοι φανατικοί παρακολουθούσαν και ρουφούσαν μέχρι το μεδούλι. Ο "dark" κόσμος των Brendan Perry και Lisa Gerrard, ερχόταν πάντα σαν στοιχείο μέσα στα ονειρά μας, για να μας ξεσηκώσει και να μας δώσει μοναδικά ανταλλάγματα για την ενόχληση που μας φέραν. Ενα γκρούπ που μένουν αέραχα: στα στοιχείο μέσα στα ονειρά μας, για να μας ξεσηκώσει και να μας δώσει μοναδικά ανταλλάγματα για την ενόχληση που μας φέραν. Ενα γκρούπ που υποστηρίζει πως για να ζεις, πρέπει να δέρεις και άλλους κόσμους, παλιούς και μακρινούς, μια μαγική άποψη ιστοριών χωρίς τέλος, αυτοί είναι οι DCD. Στο "A Passage In Time", υφίστανται δύο ακυκλοφόρητα τραγούδια, ενώ οι Dead Can Dance οργανώνουν ένα παράξενο ταξίδι αναμνήσεων.

RAW

HULLABALOO

- "Lubritorium" (C/Z / Hitch Hyke, LP, 1991)

Καλά αυτοί εδώ εχουν ξεφύγει σίγουρα από σοβαρή ιατρική επιτήρηση, από κάποιο ψυχιατρικό παράρτημα της Βοστώνης. Δεν εξηγείται διαφορετικά η λύσσα και η ορμή με την οποία χυμάνει τα φάνε τον κόσμο. Κι όμως υπάρχουν εταιρίες που τους βάζουν σε στούντιος για να γράψουν την αφηνιασμένη μουσική τους. Και καλά κάνουν (εδώ που τα λέμε). Οι Hullabaloo, μετά από ένα EP κι ένα άλμπουμ στην Toxic Shock, μεταπήδουν στην C/Z και το "Lubritorium" είναι ένας εφιαλτικός fun ύμνος που απ' το πρώτο μέχρι το τελευταίο κομμάτι, σ' αφήνει ν' αναρωτιέσαι, "μα πως είναι

δυνατόν;" Ελα όμως που είναι και παραείναι. Τα παιδιά αυτά έχουν απίθανο κέφι, αλλά μην διανοηθείτε να τους βάλετε στο πάρτι σας! Εχουν κάτι πνευστά που διαλύουν το νευρικό σύστημα, παίζουν ένα rock αδιανότο και ανάμεσα στα τραγούδια περνάει ολόκληρη η ιστορία της σύγχρονης μουσικής. Κι όλα αυτά, με μια τεράστια παραφροσύνη. Μητέρες όλου του κόσμου, προσέξτε!

JESUS & MARY CHAIN

- "The Peel Sessions"
(*Strange Fruits, EP, 1991*)

Τους ξέρετε καλά. Δεν υπάρχουν περιθώρια διαφυγής από την γοητεία τους, αλλά μόνο σταν εκείνοι το θέλουν. Οι Jesus & Mary Chain παίζουν εκείνο το είδος μουσικής, που μπορεί να μην ξυπνά πεθαμένους, αλλά σίγουρα ξεπερνά τις δυνατότητες πολλών άλλων διάσημων ονομάτων. Στη προκειμένη περίπτωση, έξη τραγούδια, την ηχογραφημένα για την εκπομπή του John Peel, μεταξύ των οποίων τα "Psycho Candy", "Just Like Honey" και "Living End". Δεν είναι στο δικό μου χέρι να προτείνω αυτό το δίσκο. Από το δικό σας περνάει καλύτερα η απόφαση.

ROBYN HITCHCOCK & THE EGYPTIANS

- "Perspex Island"
(*Go! Discs, LP, 1991*)

Από τότε που ο συμπαθέστατος Hitchcock, πάλαι ποτέ δημιουργός των εκπληκτικών Breathtanών Swell Maps, μετακόμισε στις ΕΠΑ, τα πράγματα πάνε μάλλον καλύτερα γι' αυτόν. Εμπλεξες μάλιστα στον κύκλο των REM, οπότε πρέπει να ελπίζει σε πολλά. Και μάλλον δίκαια, γιατί παρ' ότι έχει αρκετούς δίσκους στο ενεργητικό του, ποτέ δεν κατάφερε, στην Ευρώπη τουλάχιστον, να κερδίσει πολλούς φανατικούς οπαδούς. Η μουσική του, βλέπετε, είχε μπόλικες δόσεις "κουλτούρας" και οι στίχοι του περιέπλεκαν τα πράγματα. Μελαδικός εκεί που χρειάζεται, αλλά και άγριος, ο Robyn Hitchcock - που πάντα συμπαθούσα - τραβάει μόνος το δρόμο του, έχοντας μοναδικούς συνοδοπόρους του, δύσους ρομαντικούς έχουν απομείνει στον πλανήτη. Το "Perspex Island" είναι ένας καταπληκτικός δίσκος και στο χέρι σας είναι να τον βάλετε στη σωστή θέση ανάμεσα στα ράφια σας.

BIG SLEEP

- "Everything Falls Into Place"
(*Music Maniac/Hitch Hike, LP, 1991*)

Ετσι ακριβώς όπως όλα πέφτουν στη θέση τους, έτσι μούρθε την κατάλληλη στιγμή κι αυτός ο δίσκος. Από τότε τον ακούω για μάτι βδομάδα συνέχεια. Είναι πάνω στο πικ απ' κι όποτε θέλω να νιώσω την ύπαρξή μου αυτόνομη και αυτάρκη στο χώρο, υπάρχει εκεί μέσα κάτι, για κάθε στιγμή της μέρας. Μιλώντας λιγότερο προσωπικά, υπάρχει εμπνευσμένη σύνθεση, που πηγάζει από ακούσματα rock και των δύο ηπείρων και παράλληλα εκφραστική ικανότητα και άποψη ενορχηστρωτική. Οπλο της ατμοσφαιρικότητάς του, η ακουστική κιθάρα και τα παιδικά "riffs" στο πιάνο. Το όνομα που κρύβεται από πίσω, Stefan Scherdfeger... πως λέμε Σκελετιστής ή κάτι τέτοιο. Τρέχα γύρευε. Δε μ' ενδιαφέρει αυτό. Μ' αρέσει όταν ξυρίζομαι ν' ακούω για τα "μάτια της, σαν θαλασσινά κοκκύλια" και "τα χέρια της πάνω στο δέρμα κάποιου άλλου". Ισως το ξυράφι που χαρακώνει τον αφρό, νά' χει κάτι από το τεθλιμμένο χαμόγελο που υπογραμμίζει τις ανάλογες αναμνήσεις. Καλά, μη μιλήσουμε γι' άπλυτα ρούχα... Looking or A Girl With A Washing Machine... καρφί... και... σπυριά ο Καστανάρας, ως εκ πεποιθήσεως φαλλοκράταρος. Σωστά γίγαντα! Και κάτι πολύ σημαντικό. Στο δίσκο αυτό, αξίζουν όλα τα κομμάτια. Αν ο δίσκος πουλήσει μάτι μέρα πολλά αντίτυπα, θα πει πως πολύς κόσμος τραβάει το λούκι από το παρελθόν του, στ' ανομολόγητα και ανυποψίαστα για τους τριγύρου του. Τα λοιπά περί εμπορικότητας θα είναι... πίπες πιγκουίνοι.

BAUTHKOYROS SKELATISIΣΗΣ

VOIVOD

- "Angel Rat"
(*MCA/BMG, LP, 1991*)

Έχοντας ξερκίσει το thrash, αυτή η σπουδαία γαλλοκανα-

δέζικη μπάντα απ' το Κεμπέκ επανέρχεται δριμύτερη για φέτος και το "Angel Rat" είναι σίγουρα ένας από τους πιο έξυπνους (με την καλή έννοια) δίσκους της χρονιάς και για την ακρίβεια ο έκτος του γκρούπ. Στην φωτογραφία του οπισθόφυλλο, εικονίζονται οι τρείς μόνο γιατί ο μπασσίστας, αν και συμμετέχει στην ηχογράφηση, δεν ανήκει πλέον στο συγκρότημα. Έχοντας λοιπόν, όλο τον κόσμο με το μέρος τους, οι Voivod ρίχνουν το δίχτυ τους στα βαθειά, για να ψαρέψουν μιά συνθετική ωριμότητα που ελάχιστα τους συνδέει με το παρελθόν τους. Είναι ίσως η ολοκλήρωσή τους από άλμπουμ σε άλμπουμ. Αποφέυγουν τους βαρείς τόνους, είναι λακωνικοί και σωστοί, ουσιαστικοποιούν την έννοια του rock και ξεφέγγουν από τα κλισέ, δημιουργώντας ήχους με πολλές αποχρώσεις. Το "Angel Rat" περιέχει τρία υπέροχα κομμάτια (*Twin Dummy, Clouds In My House, Freedom*), ενώ όλα τα άλλα στέκονται στο σωστό ύψος που απαιτούν οι περιστάσεις.

DRANCE

- "Hermetically Sealed"
(*Doctor Dream, 841 W. Collins Ave., Orange CA 92667, USA, CD, 1991*)

Τόπος καταγωγής το LA, αλλά μακριά από την πλειοψηφία των συντοπιτών τους, ο Brandy Dalton και ο Robert Woods, δηλαδή ο Drance, βαράνε το δικό τους ταμπούρο και στηκώντων την παντιέρα του πειραματισμού, δημιουργώντας χορευτικούς εφιάλτες. Είναι μαζί από το 1984, αλλά ο εν λόγω δίσκος είναι το ντεμπούτο τους. Οι Drance στην Αμερική είναι περισσότερο γνωστοί στο underground κύκλωμα, σαν μουσικοί επενδυτές των τανιών του ανεξάρτητου σκηνοθέτη Jeff Lawrence. Το "Hermetically Sealed" είναι σίγουρα μιά τολμηρή μουσική σκηνοθεσία που χρειάζεται φανατικούς, για να μπουν στα κλίμα και τους ρυθμούς της. Αν δε, χρησιμοποιήσουμε τον όρο που οι ίδιοι προσυπογράφουν για τους ήχους τους, πιστεύω ότι το "industrial dance" είναι ό, τι πρέπει.

BARBARIAN LOVERS

- "Faith In A Desperate Place"
(*Blue City, Box 1060, Massapequa, NY 11758, USA, CD, 1991*)

Ενα από τα πολλά CD που σκάνε τελευταία στο περιόδο σαν κομήτες. Για παράδειγμα οι Barbarian Lovers, αν κάποιος άκουγε απλά και μόνο το όνομά τους, θα πίστευε ότι πρόκειται για πλακατήδες μεταλάδες. Ομως αυτοί οι δύο (;) άντρας - γυναίκα (;) που υπογράφουν το "Faith In A..." δεν έχουν καμία σχέση με το "βάρβαρο" rock ιδίωμα. Γράφουν αυτό που λέμε rock μπαλλάντες, αλλά τις περισσότερες φορές, αντί να σου δημιουργούν συναισθήματα, μάλλον σε "ρίχνουν", με αποτέλεσμα να θάβονται και οι ελάχιστες καλές στιγμές τους. Και για να τελειώνουμε, καλύτερα να πάρετε εδώ και τώρα το άλμπουμ των Nirvana.

NICK CAVE & THE BAD SEEDS

- "Stranger Than Kindness"
(*Wild Angels, CD, 1991*)

Ενα μάλλον bootleg, αλλά σε άψογη ποιότητα CD, την ηχογραφημένο σε κάποιες συναυλίες του μεγάλου Cave και της μοναδικής μπάντας του. Εκτελέσεις τραγουδιών από το 1984 μέχρι το 1990, που μας δίνουν "Ζωντανό" ένα θρύλο πλέον του rock 'n' roll, που είτε το θέλουν κάποιοι, είτε όχι, η ιστορία του γράφεται με χρυσά γράμματα. Κομμάτια απ' όλες τις σόλο περιόδους του Cave περιέχει αυτό το άλμπουμ, έντεκα τον αριθμό, από το "Well Of Misey" και το "St. Huck", το "Your Funeral My Trial", και το "The Carny", το "The Singer", και που φτάνουν μέχρι τα περσινά "Foi Na Cruz" και "City Of Refugee". Ντοκουμέντο που μπορείτε άφοβα να απολαύσετε, αφού ο "Μεγάλος", έχει αρκετό καιρό να δώσει καινούργιο δείγμα τέχνης.

THE BLACK WATCH

- "Flowering"
(*Doctor Dream, CD, 1991*)

Καλά, εδώ μιλάμε για εξαιρετική πιστότητα. Rock μουσική σε επίπεδα απόλυτης ποιότητας και σεβασμού προς τον

ακροατή. Ενας απολυμένος λέκτορας του Πανεπιστημίου της Σάντα Μπάρμπαρα της Καλιφόρνια, ο John A. Fredrick που τραγουδάει, παίζει κιθάρα και συνθέτει, μιά απίστευτη βιολίστρια, η J'Anna Jacoby και μιά σωστότατη rhythm section, ενώνονται στο "Flowering" και προξενούν αισθητική και αισθησιακή αναστάτωση. Υπέροχες μελωδικές στιγμές, επιρροές από Αγγλία, αλλά με έναν προσωπικό όχο που είναι αναμφισβήτητος, μπαλάντες ανατριχίλας, κάπως έτσι μοιάζει το δεύτερο άλμπουμ των Black Watch (έχουν ένα EP κι ένα σίνγκλ ακόμα). Είναι φορές που θέλεις να μείνεις μόνος, να κλειστείς στον εσωτόνού σου και ξαφνικά να ξανοιχτείς, να χαθείς μέσα στον κόσμο, να γίνεις ένα με τους ανθρώπους. Η προσφορά του γκρούπτ σ' όλα αυτά τα συναθήματα αποβαίνει μοιραία κι ανεκτίμητη. Αν σας δοθεί, μη χάσετε την ευκαιρία. (Μόνο σε CD και κασέτα).

LSD REXXX

- "The Cosmic Forces Of Creation"
(Ever Rat, P.O.Box 99284, Seattle, WA 98199, TP, 1991)

Αυτό το σχήμα είναι το πρωτοπικό όχημα του Ulysses Portnow, του αφεντικού της Ever Rat (γιά τους Action Buddy θα διαβάσατε στο περασμένο τεύχος, φαντάζομαι) και πρόκειται για μιά σχεδόν παρανοϊκή δημιουργία, που απ' τη μά σε κάνει να γελάς κι απ' την άλλη να φρικάρεις. Η κασέτα αυτή, θα μπορούσε να έχει φτιαχτεί από εξωγήινους που επιθυμούν την άμεση παράδοση του ταλαίπωρου πλανήτη μας στα θεράποντα χέρια τους. Ο ίδιος ο Ulysses D. REXXX πιστεύει ότι η δουλειά αυτή θα οδηγήσει στην καταστροφή όλης της διανοητικής ζωής. Και μπορεί μεν να υπερβάλλει, αλλά πιστέψετε με, δεν απέχουν οι δηλώσεις του και πολύ απ' την πραγματικότητα. Τα πάντα εδώ είναι γοητευτικά ψεύτικα: ψευδομέταλ, ψευδοφανκ, ψευδορασε, κανένας συντρητισμός και πολλά καντάρια τρέλα! Τελικά η εταιρία αυτή απ' το Seattle κρύβει διάφορα διαμαντάκια. Το ζήτημα είναι ποιός θα δεχτεί να τα κόψει...

VARIOUS ARTISTS

- "Paraifornia, The Sound Of The Airport Suburbs"
(4 Real, 14 Artillery Terrace, Guildford, Surrey, GU1 4NL, England, TP,

1991)

Μιά συλογή σε κασέτα της πρόσφατα δημιουργημένης εταιρίας 4 Real, που συγκεντρώνει μερικά αγγλικά και δύο Ισλανδικά (Daisy Hill Puppy Farm και Open City) συγκροτήματα, που ανήκουν σε όλα τα μεγέθη της σύγχρονης ποπ μουσικής. Τα περισσότερα είναι αρκετά καλά, αλλά παντελώς άγνωστα (εκτός από τους Hate Syndicate και τους Foam, ίσως). Οσο για τους Astralasia, αποτελούνται από τέως μέλη των Magic Mushroom Band, που στρέφονται σε περισσότερο house εκδοχές. Γενικά τέτοιες κασέτες κυκλοφορούν εκατομμύρια ανά τον κόσμο, αλλά η αεία του ότι περιέχουν ήχογραφήσεις που σπάνια θα παρουσιαστούν αλλού, τις κάνει συμπαθητικές, όχι όμως πάντα απαραίτητες. Η περίπτωση του "Paraifornia" εξετάζεται εκτενέστερα, αν και το μικρόβιο των Smiths σε μερικές μπάντες, είναι υπέρ του δέοντος εμφανές.

SPLODGENESSA-BOUNDS

- "Nightmare On Rude Street"
(Receiver, CD, 1991)

Καθώς και το δεύτερο κύμα του βρετανικού punk χανόταν στις αρχές της περασμένης δεκαετίας, οι Spodgenes-sabounds κάναν το δικό τους παιχνίδι. Αγνωστο αν το κέρδισαν ή αν το έχασαν. Στη δίνη της ιστορίας, πολλά παιχτηκαν και χάθηκαν και, στο άκουσμα του "Nightmare..." δεν νομίζω πως ο κόσμος ρισκάρει και πολλά αν δεν τους ακούσει. Αποτελείται από νέες ηχογραφήσεις του επανασχηματισμένου γκρούπτ και μην έχοντας ακούσει παλιές δουλειές τους, μου φαίνεται πως απλά και μόνο είναι κακότεχνοι και χωρίς ιδιαίτερες μουσικές προτάσεις. Εις το επανειδείν (;

SOUNDGARDEN

- "Badmotorfinger"
(A&M, LP, 1991)

Ιδού κύριο! Ενας ακόμα εφιάλτης τριγυρίζει στην αυλή σας εδώ και κάμποσα χρόνια. Και το όνομα αυτού: Soundgarden. Ενας εφιάλτης μέσα στο περιβόλι σας και αν μπορείτε να ξεφύγετε, κάντε το τώρα γιατί σε λίγο θα είναι πολύ αργά. Δεύτερο άλμπουμ σε πολυεθνική γι' αυτούς τους τριχωτούς αληταράδες από το Seattle και ομολογώ πως

ήταν ακριβώς αυτό που περίμενα. Ήχογραφημένο στο Σοσαλίτο της Καλιφόρνια, το "Badmotorfinger" αναπνέει τον αέρα της πόλης που ξεκίνησε η καρριέρα των Soundgarden. Κιθάρες, πολλές κιθάρες, ένας ήχος δυνατός, αλλά και δυναμικός, με τον Chris "Θέλω Να Γίνω Robert Plant, ή έστω Ozzy" Cornell να καταστρέψει μικρόφωνα και τους άλλους τρείς να δημιουργούν ένα υπέροχο προπέτασμα grunge μόνωσης. Κάποια πνευστά που μπαίνουν στη σωστή θέση, δίνουν καίριες λύσεις σε μιά καινούργια κατεύθυνση και πειραματισμούς, που ακολουθεί το γκρούπτ, χωρίς να χάσει ίχνος από την φρεσκάδα του πρώτου τους mini στα 1987. Ακροαστικές προτάσεις για εισαγωγή τα "Face Pollution", "Jesus Christ Pose" και "Mind Riot". Από τα must της χρονιάς.

ΠΙΑΝΗΣ ΛΑΔΙΑΣ

ROSTOK VAMPIRES

- "Torment Of Transformation"
(Nuclear Blast, LP, 1991)

του Christian Schwieghusen. Τα τραγούδια έχουν ταχύτητα και πανέξυπνες διακοπές, θα ξετρελάνουν τους οπαδούς του είδους, και οπωσδήποτε θα κάνουν κάθε rock fan, να τρίβει τα χέρια του με την ανακάλυψη. Οι Rostok Vampires έρχονται όχι για να πιούν αίμα, αλλά για να δώσουν ζωή στις κοιμισμένες υπάρξεις των ανθρώπων.

THE CRAMPS

- "Look Mom, No Head"
(Big Beat, LP, 1991)

Και οι Θεοί επιστρέφουν. Μετά τις αμφιλεγόμενες, κατά τη γνώμη μου και όχι μόνον, συναυλίες των Cramps στην Αθήνα τα γεγονότα είναι λιγάκι πειρεργα γι' αυτούς τους μάγγες που ξεκίνησαν από τη Νέα Υόρκη πριν αιώνες και τάραξαν το rock κοινό με τα παλαβάτα κονσέρτα τους και την psychobilly μουσική σκουπιδοαισθητική τους. Το περασμένο άλμπουμ με εκνεύρισε άγρια κι ευτυχώς που στο "Look Mom, No Head" ο Lux και η Poison φαίνονται να ξαναβρίσκουν τα κέφια τους. Το "

Rostok Vampires

Ακούγοντας το τρίτο άλμπουμ αυτών των εξυμηντών του metal core από το Σβέρτ της Γερμανίας, έμεινα πραγματικά έκπληκτος. Και ομολογώ πως ήταν κάτι που δεν το περίμενα. Είναι η πρώτη δουλειά των Rostok Vampires που ακροάζομαι και χαίρομαι ιδιαίτερα για τη γνωριμία. Ενα γκρούπτ καταπληκτικών δυνατοτήτων, που παίρνει σιβάρνα όλα τα σταθερά σημεία αναφοράς του κάθε ...core και τα ανάγει σε επίπεδα σπάνιας καλλιτεχνικής δημιουργίας. Τραχιά φωνητικά (προσσχή, "τραχιά" έγραψα) που δεν επαναπαύονται σε απλές μορφές και δοσολογίες, αλλά εξαπλώνονται σε τέτοιο σημείο που να αποδέχεται αμέσως ο ακροατής το ταλέντο

"Wanna Get In Your Pants", το "Miniskirt Blues" και το "Bend Over, I'll Drive", είναι αρκούντως απολαυστικά και τα άλλα δεν πάνε πίσω. Αυτή η εικόνα που χρόνια βιώσαμε μέσα από τους δίσκους των Cramps, ζωντανεύει για άλλη μιά φορά, αλλά δεν ξέρω πιά, κατά πόσο μπορεί να πείσει. Οι συναυλίες έδειξαν πως το κόλπο λειτούργησε. Μέχρι πότε όμως

ANASTASIA SCREAMED

- "Moontime"

Δύο δίσκοι, δύο πρόσωπα για τους Anastasia Scream. Το "Laughing Down The Limehouse" ήταν ο γνωστός βοστωνέζικος όχος. Το "Moontime", ένας πει-

ραματισμός που δικαίωσε. Το συγκρότημα αφήνει άθικτη τη βάση του και προσθέτει νέους τρόπους έκφρασης στις γραμμές που κινείται. Περάσματα μαντολίνου και πνευστών, σχεδόν ανεπαίσθητα, διατηρούν τον ακροατή σε ετοιμότητα για ότι ιδιαίτερο προκύψει. Πρέπει κάποιος να ακούσει και τα δύο άλμπουμ του γκρούπ, για να καταλάβει την εσωτερική αλλαγή που έκανε. Άλλαγή που έγινε από τους Anastasia Screamed για τους Anastasia Screamed και για κανέναν άλλο. "Tornado", "One Deep Breath", "Dead In The Grass", ορισμένα από τα τραγούδια που ξεχωρίζουν. Ακόμα το instrumental "Dead Ants" που κλείνει το δίσκο, είναι καταλυτικό. Και καθώς ακούς τα κουδουνάκια στο τέλος, αισθάνεσαι μιά φοβερή ικανοποίηση και σιγουριά. Οι συγκινήσεις έρχονται από τη Βοστώνη, χωρίς την καθοδήγηση κανενός και με την παντελή έλλειψη παρωπίδων.

ΠΕΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ

TAR

- "Jackson"

(A. Reptile/Hitch Hyke, LP, 1991)

Οι Tar εξορμούν ξανά από το Σικάγο με ένα δίσκο μάλλον πιο βαρύ σε σχέση με τις περασμένες δουλειές τους. Σκληρό rock, ένας ορισμός όμως που η μπάντα αυτή πετάει στα σκουπίδια, ακριβώς επειδή οι διαθέσεις των Tar έχουν φανεί από τον καιρό που ακόμα έκαναν τα πρώτα τους βήματα. Εχοντας συμμετάσχει στην "American Overkill" τουρνέ που επισκέφτηκε πρόσφατα (σχετικά) και την Ευρώπη, φέρνουν στο φως το "Jackson" μιά κυκλοφορία που με "μαεστρία" τους τοποθετεί ολοκληρωτικά μέσα στο grunge rock. Το "Short Trades" που ανοίγει το άλμπουμ, εισάγει κατ' ευθύνα στην καρδιά του θηρίου, μέρος του οποίου αποτελούν πλέον και οι Tar (για όσους τουλάχιστον είχαν αμφιβολίες).

DON T MEAN MAYBE

- "Real Good Life"

(Doctor Dream, CD, 1991)

Επτηρεασμένοι από το post punk κουφέτο, αυτοί οι τρείς Καλιφορνέζοι ετοίμασαν για φέτος μιά δουλειά που πρέπει να χαρακτηρίσει "μοναδική", αν σκεφτούμε πως το rock πλέον έχει άλλες κατευθύνσεις. Δημιουργήθηκαν στο Orange County στα 1987 και μετά από ένα EP κι ένα CD,

βγάζουν στη φόρα νέα παρτίδα τραγουδιών. Υπάρχουν καλά στοιχεία που σε μερικούς θα φέρουν στο μυαλό τους Minutemen, αν και το προσωπικό στυλ στέκεται πολύ καλά στη θέση του. Ροκάρουν καλά οι D.M.M. αν θέλετε σώνει και καλά κάποια έκφραση για τον χαρακτήρα των τραγουδιών του. Ναι, ροκάρουν καλά και δένουν άριστα με τις χειμωνιάτικες μέρες, ακριβώς επειδή θυμίζουν ξένοιαστες καλοκαιρινές βραδιές και βόλτες στην παραλία με το αυτοκίνητο. Ομορφού υλικό και παραγωγή Jack Endino.

VARIOUS ARTISTS

- "Psychedelic Psalms"

(Delerium/Hitch Hyke, 2LP, 1991)

Η συλλογή που όλοι περιμένα-

με εδώ και καιρό, μιάς κι ο φίλος μας ο Richard που είναι μαζί με τον Ivor υπέυθυνο τόσο της Delerium, όσο και για το περίφημο αγγλικό, ψυχεδελικότερου των ψυχεδελικών φανζίν "Freakbeat", μας είχαν εδώ και μήνες στην αγωνία. Και η προσπάθειά τους, επικεντρωμένη σ' αυτό το ίσωντας μοναδικό διπλό άλμπουμ, είναι κάτι περισσότερο από αισιόδοξη, πλημμυρισμένη από μηνύματα που απευθύνονται στη Γενιά της Ουτοπίας κι ελπίζουμε με όλο μας το είναι να έχει και συνέχεια. Θα ζαλιστείτε και μόνο, ακούγοντας σειρές ολόκληρες από έντεχνα ή άτεχνα κιθαριστικά σόλο και διαβάζοντας τα ονόματα που κυριαρχούν στο δίσκο: Τα περισσότερα απ' αυτά αποτελούν την κρούστα του νεοψυχεδλικού οράματος, που η εξάπλωσή του, όσο αόρατη κι αν είναι, προξενεί "πληγές", που δύσκολα επουλώνται. Και έχουμε και λέμε: Bevis Frond, Ozric Tentacles, Dimentia 13, Marshmallow Overcoat, Magic Mushroom Band, Tygnaround, Dr. Brown, Mandragora κι άλλοι πολλοί προσκεκλημένοι σ' ένα ατέλειωτο πάρτυ, γεμάτο μοναδικές παρασθήσεις.

FUGAZI

- "Steady Diet Of Nothing"

(Discord, LP, 1991)

Ο τρόπος του να χειρίζεσαι το rock σαν απάντηση στα διάφορα υποκείμενα που θέλουν να το παίξουν μέντορες και πρωτοστάτες. Ο τρόπος για να διαλύσεις κάθε υποψία σε σχέση με "ξεπούλημα" και άλλες παρόμοιες εκφράσεις. Ο τρόπος για να κατασκευάσεις μιά do it yourself κατάσταση και να την αφήσεις να τρέχει, παρασέρνοντας μαζί της χιλιάδες ανθρώπους που διατηρούν ακέραια τα όμορφα συναισθήματά τους. Ο τρόπος του να γίνεσαι επιθετικός, απέναντι σε μιά κοινωνία που ζητά να σε εξορίσει, αλλά εσύ σηκώνεις το κεφάλι και την τυφλώνεις με το φτύσιμό σου. Ο τρόπος να πάς στην Κόλαση και να γυρίσεις ζωντανός. Ο τρόπος των Fugazi, είναι ο αισιοπρέπεστερος στη σημερινή μουσική βιομηχανία.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΑΔΙΑΣ

STRESS

- "Ηχος Της Ανασφάλειας"

(Wipe Out, LP, 1992)

Μιά κυκλοφορία που πολύς κόσμος αναζητούσε εδώ και χρόνια και μάλιστα μερικοί, με ξεχωριστή αγωνία. Οι Stress είχαν βγάλει αρχικά από μόνο τους αυτό το δίσκο, στη συνέχεια τον ανέλαβε η Wipe Out, οι κόπιες και στις δύο εκδόσεις εξαντλήθηκαν και με την αρχή του δίσκου, η εταιρία αναλαμβάνει εκ νέου την αναδομημένη έκδοση του άλμουμ με νέα κομμάτια και στοιχεία για το γκρούπ που έχει διαλύσει εδώ και χρόνια. Οι Stress ήταν πρωτόποροι του punk/Hardcore στην Ελλάδα, έκαναν εκπληκτικά live - και όποιος τους είδε μιά φορά, σίγουρα θα τους θυμάται - και ο δίσκος αυτός έρχεται σαν ένα πολύ όμορφο δώρο για μιά χρονιά που ίσως να είναι πολύ δύσκολη.

ADOLESCENTS

- "Adolescents"

(Overground/Hitch Hyke, LP, 1991)

Βρετανική επανέκδοση του πρώτου άλμουμ των Californian hardcorers Adolescents των οποίων οι "ηγέτες" Rikk Agnew και Tony Cadena στην ουσία δημιουργήσαν κίνημα χάρις στο δυναμικό στυλ τους. Η προσφορά τους ενδέχεται να εκιμηθεί δεόντως από τους μουσικοκριτικούς του μέλλοντος και το πρώτο τους αυτό βήμα, δείχνει ένα ήδη ωριμό συγκρότημα οπότε οι επόμενες εκπληκτικές δημιουργίες τους δεν εκπλήσσουν κανένα. Καυστικοί στίχοι, άγρια riffs από τους αδερφούς Agnew (Rikk και Frank) και ο Tony τραγουδάει με αυτό το παρανοϊκό ύφος που τον χαρακτηρίζει σήμερα, σα μιά από τις καλύτερες φωνές στο hardcore. Ιστορικό ντεμπούτο.

THE SOFT BOYS

• "Raw Cuts"

(Overground/Hitch Hyke, MLP, 1990)

Σχηματίστηκαν το 1977 στο Καντέρμπουρι. Καθοδηγούμενοι από τον πολύ γνωστό σήμερα τραγουδοποιό Robyn Hitchcock, έδωσαν τη δική τους άποψη στην μουσική, που στην ουσία θα μπορούσε να χαρακτηρίστει σαν metal pop. Ο Hitchcock, ένα παλατζάρισμα ανάμεσα στον John Lennon και τον Syd Barrett με μιά φωνή που ακούγοντάς την με τους Soft Boys και συγκρίνοντάς την με τη σημερινή του ανακαλύπτεις πως οι διαφορές είναι ελάχιστες. Το "Raw Cuts" περιέχει έξι κομμάτια του γκρούπ από τις ηχογραφήσεις τους στη Raw το 1977, λίγο μετά το ξεκίνημα του γκρούπ.

MYSTERY

• "Mystery"

(Wipe Out, LP, 1991)

Αυτό πρέπει να είναι το συγκρότημα του Αγγελού Perlepes, μάις κι ο τίτλος του γκρούπ είς το όλον είναι Angelo Perlepes Mystery. Τώρα τι μυστήριο τραίνο είναι αυτά τα παλληκάρια δεν έρω και σίγουρα δεν είμαι ο κατάλληλος για να κρίνω. Το άλμπουμ βγήκε ενώ το Merlin's πήγαινε

• VIDEO •

Οσοι ενδιαφέρεστε γιά μιά πολύ καλή συλλογή από τα καλύτερα συγκροτήματα της Sub Pop, υπάρχει μιά άκρως ενδιαφέρουσα οπτική πρόταση: Το "Sub Pop Video Network, Program 1" καλύπτει κάμποσες μπάντες που σίγουρα καλύπτει ένα χώρο που μπαίνει όλο και πιο συχνά στη ζωή μας, τα τελευταία δύο τουλάχιστον χρόνια. Κλίπς, live ή όχι από τους Parham-Benious, ήρωες Ted, Nirvana, Mudhoney, Seaweed, Beat Happening, Headcoats, Dwarves, Mark Lanegan, Fluid, Walkabouts, και Afghan Whigs, συγκυρωμένα σε μιά βιντεοκασέτα διαρκείας πάνω από μιάς ώρας. Ευκαιρία να δείτε αυτά που όλοι ελπίζουμε να δούμε κάποτε (εννοώ σύντομα) κι από κοντά (Εισαγωγή της Hitch Hyke, παραγωγή 1991).

στο τυπογραφείο κι έτσι με το χέρι στην καρδιά λέω ότι δεν πρόλαβα να τον ακροαστώ καλά. Άλλα και το λίγο που άκουσα, μάλλον με άφησε αδιάφορο. Πρόκειται για ένα progressive metal, το οποίο ουδέποτε συμπάθησα και ουδέποτε επεδίωξα να ακούσω. Μα κρίνοντας από τα γραφόμενα σε ελληνικά και ξένα metal περιοδικά, οι Mystery θα πρέπει να ικανοποιήσουν πολλούς φανς του είδους.

BLAGGERS

• "Blaggamuffin"

(Words Of Warning, P.O.Box 119, Newport, Gwent, Wales, NP9 7YD, EP, 1991)

Βρετανοί ακτιβιστές οι Blaggars μετράνε αρκετά χρόνια ζωής και κατά καιρούς διατάρασσουν με τη μουσική τους τον φιλήσυχο ρίο των βρετανών υπηκόων. Το EP τους αυτό, είναι το πρώτο που ακούω και σαν έξυπνο παιδάκι που είμαι (και χάρη στην σεπτή καθιδήγηση του Βασίλη, εννοείται που με μήσε), μπήκα αμέσως στο νότον. Σκληρό πανκ με τις γροθιές υψωμένες, κάπως έτσι μπορεί να περιγραφεί η μουσική των Blaggars αν και πιστεύω ότι δεν έχουν ανάγκη από τίτλους και τιμητικά σχόλια. Κάνουν αυτό που λίγοι σήμερα κάνουν, δηλαδή αντιστέκονται. Και η μουσική τους περιέχει τέτοια στοιχεία ώστε να τους ξεχωρίζει από τα "κλασσικά" γκρούπ του είδους.

PORN ORCHARD

• "Urges & Angers"

(C/Z/Hitch Hyke, LP, 1991)

Να και άλλοι που δεν ζουν στο Seattle, αλλά είναι τρείς και ξέρουν πολύ καλά τη συνταγή. Ερχονται από την Αθήνα, την πατρίδα των REM, αλλά η επιτυχία των διάσημων συναδέρφων τους δεν μοιάζει να τους αγγίζει καθόλου. Αντίθετα μιά μελωδική ψυχεδελική εικόνα, αλλά προσαμοσμένη έξυπνα στα όρια του grunge, κατευθύνει τη μουσική των Porn Orchard. Το "Urges & Angers" είναι ένας πολύ ενδιαφέρων απολογισμός για τη χρονιά που πέρασε και ένα καταφύγιο σίγουρο, όλων εκείνων που μπούχτισαν από την αλλεπάλληλη ηλιθιότητα των ραδιοτηλεοπτικών μέσων ενημέρωσης. Και στις μέρες που περνάμε, μόνη λύση είναι ένα πικ απ' ή ένα CD (τα κασετόφωνα ποτέ δεν τα συμπάθησα εξάλλου).

VARIOUS ARTISTS

- "Teriyaki Asthma Volumes.I-V"

(C/Z/Hitch Hyke 2LP, 1991)

Οι Sunflowers πάλι, είναι από το Νιούκαστλ και επιστημονικοποιούν τον όρο "κιθαριστική pop", δίνοντάς του καινούργιες κατευθύνσεις. Παραγώγος είναι ο Steve Mack των That Petrol Emotion που έπιασε την κατάσταση και έκαγε ό, τι καλύτερο μπορούσε για τα πέντε εγγλεζάκια. Οι δίσκοι αυτοί των Sunflowers συνιστώνται για ξενύχτια και άγριες βραδινές εξόδους.

THE PASTELS

• "Up For A Bit With...The Pastels"

(Paperhouse, LP, 1991)

Επανέκδοση της τελευταίας δουλειάς του σπουδαίου αυτού βρετανικού γκρούπ από τα 1987. Οι Pastels ξαναοργάνωθηκαν πριν μερικούς μήνες και δώσαν μερικά κονσέρτα που απ' ό, τι διάβασα, είναι αντάξια της φήμης τους. Μάλιστα ετοιμάζουν και νέα δουλειά. Πάντως το "Up For A Bit..." είναι μιά καλή αρχή για να ανακαλύψετε, όσοι ήδη δεν το ξέρετε, ένα γκρούπ, που αρκετά χρόνια πριν ξεσπάσει η νέα κιθαριστική επίθεση της Γηραιάς Αλβιώνας, ήσερε πολύ καλά τι θα πρέσβευε στο μέλλον. Ο δίσκος αυτός είναι ένα όμορφο απόκτημα και κρίμα που από την αρχή οι Pastels δεν γνώρισαν την επιτυχία που σίγουρα τους άξιζε. Κι επειδή ποτέ δεν είναι αργά (εδώ ακόμα κι o Ian Gillan βγήκε απ' τον τάφο του), ακούγοντας αυτό το άλμπουμ, ετοιμαστείτε για νέα γλυκίσματα μελωδικής pop. Οι Pastels ξέρουν τη συνταγή κι απομένει μόνο το φούρνισμα.

THE BARRACUDAS

• "Wait For Everything"

(Shake/Hitch Hyke, LP, 1991)

Yes, the Boys are back again... Και για να πω τη μαύρη αλήθεια, δεν πίστευα πως τελικά θα κατάφερναν να βγάλουν το δίσκο, άσχετα αν ο Jeremy Gluck το έλεγε καιρό πριν (δες και MMB No 7). Παρ' όλο που τον συμπαθώ, θεωρώσα τριβηγμένες (όπως πάντα), τις δηλωσεις του. Κι όμως, μαζί με τον παλιό συνεργάτη του και βασικό συνθέτη του γκρούπ, Βεθίν Wills, κατάφεραν για άλλημια φορά να μας προκαλέσουν δέος. Το ιστορικό αυτό βρετανικό γκρούπ αποδύκεται πως έχει κότσια που βαστάν γερά. Τόσο γερά μάλιστα, που να είμαι ευτυχίσμενός που το '91 τέλεωσε με την ακρόαση αυτού του άλ-

μπουμ. Το "Wait For Everything" είναι ένα παραδεισένιο κατασκεύασμα. Η ρορ των Baracudas, σε συνδυασμό με την garage προσδιόριση των πραγμάτων που διέπουν τις δημιουργίες τους, είναι αστεράτη και πάντα κάτι παραπάνω από καλόδεχτη. Το "I Thought You Sounded That Way Yesterday" (που κόπηκε και σίνγκλ), το "It Don't Matter Now", το "Outside My Door" και τα λοιπά κομμάτια προδιαθέτουν για μιά νέα αρχή και την παραγωγή του εχ Dictators, Andy Schernoff σταθερή. Από μας, καλή τύχη! και κοπιάστε και κατά δω, αν το φέρει η βόλτα σας.

CRYSANTHEMUS

- "Oddesey And Oracle" (KK/Penguin, LP, 1991)

Το "Oddesey & Oracle" αποτελεί το δεύτερο LP για τους Chrysanthemus. Στο ενεργητικό τους υπάρχουν επίσης ένα διπλό άλμπουμ και μερικά 12ιντσά. Ο τίτλος του δίσκου αυτού, ανήκει στο ομώνυμο άλμπουμ που είχαν κυκλοφόρησε οι θρυλικοί Zombies στα 1968. Μα η ιστορία δε σταμάτα εδώ, τη στιγμή που οι εν λόγω κύριοι αποφάσισαν να αναπαράγουν αυτόν ακριβώς το δίσκο. Οσο για τα κίνητρα που τους άθησαν σ' αυτή την απόφαση, παραμένουν σκοτεινά - εκείνος των Zombies είχε πουλήσει πάνω από 1.000.000 αντίτυπα τότε - κι ίσως ο καθένας θα πρέπει ν' ανατρέξει στις προηγούμενες δουλειές των Chrysanthemus. Οσο γι' αυτούς, για άλλη μά φορά φλερτάρουν με την ψυχεδέλεια και μπορεί κανείς να το αντιληφθεί από το πρώτο κιόλας άκουσμα. Ξεκινώντας από το εξώφυλλο, μπορείς άνετα να φανταστείς τους ήχους που θα ξεπηδήσουν από τα αυλάκια του βινύλιου, ο αυτοσχεδιασμός είναι παρών και οι κιθάρες κάνουν κάτι παραπάνω από αισθητή την παρουσία τους. Οσο για τη μουσική, αυτή αγγίζει τα όρια της τελειότητας του flat. Κορυφαία στιγμή το "Time Of The Season", όπως άλλωστε και το 1968. Μιά ακόμα εντυπωσιακή στιγμή για τον γράφοντα, είναι και το "I Want Her, She Wants Me". Κι όταν μιλάμε για τους Chrysanthemus, οι μόνοι που δεν πρέπει να ξεχνάμε, είναι οι Deep Freeze Mice.

ΚΩΣΤΑΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

HOLE

- "Pretty On The Inside" (City Slang/Hitch Hike, LP, 1991)

Ο θόρυβος που γίνεται γύρω από αυτό το Χολιγουντιανό κουαρτέτο που αποτελούν ένας άνδρας και τρείς γυναίκες, μπορεί τελικά και να αποδώσει καρπούς, τραβώντας στην κορυφή και άλλες ανάλογες μπάντες που μέχρι πριν λίγο καρό, ήταν παντελώς άγνωστες. Οι Hole είχαν την τύχη να αναλάβουν την παραγωγή του πρώτου τους άλμπουμ τη Kim Gordon των Sonic Youth και οι Don Flemming (Gumball). Και αν σκεφτήκατε "κακά" πράγματα, δε λαθέψατε καθόλου. Από την κορυφή ως τα νύχια, η παρθενική δουλειά τους "μυρίζει" Sonic Youth και βέβαια είναι πολύ νωρίς να πει κάποιος για το αν οι Hole θα είναι οι "νόμιμοι" διάδοχοι των Νεουρκέζων σουπερστάρς. Το σίγουρο πάντως είναι πως κατέβαλαν μεγάλες προσπάθειες να βγουν στην κορυφή και τώρα... ποιός τους πιάνει. Γιατί και ταλέντο δείχνουν να διαθέτουν και κέφια να έχουν. Απλά, ίσως οι επιρροές από Youth είναι τόσο μεγάλες, που τελικά τους καθηλώνουν μεν στα τσάρτς (και μάλιστα τα αγγλικά), αλλά από κει και πέρα, η σύγκριση σε σχέση με την ποιότητα αποβαίνει μάταια. Οπότε, δε μένει παρά να περιμένουμε νέα δουλειά, στην οποία τα πανέμορφα - κατά τα άλλα - χεράκια της Kim, να αφήνουν και κανένα άλλο να κάνει τη δουλειά του. (Σημειώστε πως κυκλοφορεί και 12ιντσό με το hit "Teenage Whore" και δύο πον LP κομμάτια).

SEX GANG CHILDREN

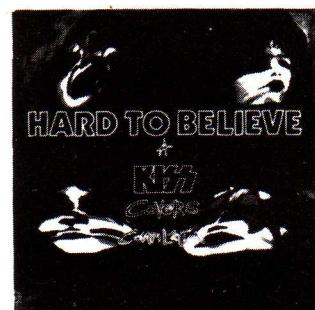
- "The Best - The Hungry Years" (Receiver, Twyman House, 31 - 39 Camden Road, London NW1 9LF, UK, CD, 1991)

Πίσω στίς όμορφες και "σκοτεινές", γεμάτες gothic επιρροές, μέρες των αρχών της δεκαετίας του '80, οι Sex Gang Children δίναν τις δικές τους ποιητικές παραστάσεις στα διάφορα κλαμπ και ταχύτατα - με τη βοήθεια της εποχής - ακολουθήθηκαν από ένα φανατικό κοινό. Τώρα πιά, έντεκα χρόνια μετά, βρίσκονται και πάλι ενωμένοι για νέες εξορμήσεις, υπό την καθοδήγηση του Andi Sexgang (πάντα). Η συλλογή αυτή, έρχεται για να μας θυμίσει μιά εποχή που από πολλούς κατηγορήθηκε, αλλά λατρεύτηκε από ακόμα περισσότερους. Και μέσα της υπάρχουν όλες οι μεγάλες στιγμές του Λονδρέζικου αυ-

τού συγκροτήματος, όπως το "Cannibal Queen", το "Sebastian", το "Children's Prayer" μέσα σε ένα σύνολο δεκαενέα τραγουδών. Δεν μπορώ να ξέρω ακόμα κατά πόσον μπορούν σήμερα να αποδώσουν εκείνο το εκθαμβωτικό image τους ο Andi και ο "μόνιμος" μπασίστας του γκρουπ Dave Roberts, μα καλά θα κάνετε να ακούσετε αυτό το άλμπουμ, για να δείτε πως τελικά λειτουργεί η μόδα, δην συνδυάζεται με τους κατάλληλους ανθρώπους.

VARIOUS ARTISTS

- "Hard To Believe - A Kiss Covers Compilation" (C/Z/Hitch Hike, LP, 1991)

Η πως να ροκάρετε ενθυμώμενοι το πιο ξέφρενα γκλαμ αμερικανικό συγκρότημα της δεκαετίας του '70. Και ευτυχώς που ο μακαρίτης ο ντράμερ των Kiss, Eric Carr, πρόλαβε σίγουρα να ακούσει αυτό το tribute πρωτού πεθάνει δυό μήνες πριν από την ανίστημα της ασθένειας. Και οι υπόλοιποι τρείς, μπορούν να είναι περήφανοι για τα "παιδιά" τους. Συλλογή λοιπόν, δυναμίτης, ένα δώρο που αξίζει να κάνε-

τε τόσο στον εαυτό σας, όσο και στους φίλους σας. Δεν είναι και λίγο πράγμα ν' ακούτε τους Bullet LaVolta να διασκευάζουν το "Detroit Rock City", τους All το "Christine", τους Hellmen το "Deuse", τους Hard Ons το "Lick It Up" και μερικούς ακόμα σαν τους Coffin Break, Melvins, Hullabaloo, Chemical People, Nirvana, Skin Yard, King Snake Roost, Smelly Tongues... Η γεύση είναι άμεση, οικεία, σαν το καλύτερο χριστουγεννιάτικο δείπνο αγκαλιά με το ποτό της ζωής σας. Ενα best των Kiss από μερικούς που σήμερα αποτίουν τον καλύτερο φόρο τιμής στην ιστορία του rock!

CHAPTERHOUSE

- Mesmerise (12", 1991 Dedicated)

Οι shoegazing ήρωες των άγγλων φοιτητών επιστρέφουν με ένα ερ που δεν έχει τίποτα να προσθέσει (ή να αποκρύψει). Το ίδιο κλίμα, οι ίδιες υπνωτικές φωνές και ένα ομότιτλο τραγούδι ("Mesmerize") ξεδιάντροπα κλεμμένο από το "Baba O' Riley" των Who. Παράδειγμα προς αποφύγην για τους υπόλοιπους θιασώτες της "χαρούμενης κοιλάδας" (και μην παρασυρθείτε από το εκπληκτικό εξώφυλλο) Μάρκος Σκουλούδης.

TEENAGE FANCLUB

- Bandwagonesque (LP, 1991 Creation/ FM Records)

Fake metal maniacs, λάτρεις του Σατανά, νεοναζί, κατάλοιπο των seventies ή το καλύτερο αγγλικό γκρουπ του

Coffin Break : Kissing the Kiss !

1991; Κανένας χαρακτηρισμός δεν μπορεί να περιγράψει τον ψευδο-περφεξιονιστικό λήθαργο του φετινού αριστουργήματος των Teenage Fanclub. Μην περιμένετε να καυχηθούν: είναι ήδη πολύ απασχολημένοι να αναρωτιούνται αν αυτό που κάνουν είναι μουσική ("Is This Music?"). Και μην προσπαθήσετε να τους ταξινομήσετε σε καμπιά "σκηνή": Μπαμπάδες τους είναι οι Velvets, οι Status Quo, ο Marc Bolan, οι Husker Du.

Το "Bandwagonesque" είναι από εκείνους τους δίσκους που σύντομα αφήνουν μια απροσδιόριστη αίσθηση του τύπου "κάπου το έχω ξανακούσει αυτό, αλλά δεν θυμάμαι που". Και αυτή η αίσθηση γίνεται όλο και πιο προσδιορισμένη καθώς ακούς τα κομμάτια ένα-ένα. Το κλείσιμο του "The Concept" είναι σα να έχει αναδεθεί από τα αυλάκια του "The Wall", ενώ το "Metal Baby" θα μπορούσε να είναι επιτυχία των (oh yes!) Status Quo και το "December" έχει βιολιά όπως τα χρησιμοποιούσαν οι Beatles στο "Sargent Pepper's". Επειτα, υπάρχουν κομμάτια σαν το "Starsign" (από τα καλύτερα single της χρονιάς), "I don't know" και "What you do to me" (η διά αμυδρή εντύπωση ότι ακούς Status Quo), "Satan" (κόλαση!), "Guiding Star" (για φιλολογικά τέια) και άλλα πολλά και καλά. MUST!

Μάρκος Σκουλούδης

PS: Το ότι κατάντησα να ακούω δίσκους που "θυμίζουν" Status Quo είναι ζήτημα ηλικίας αρτηριοσκλήρυνσις βλέπετε!

HAPPY MONDAYS

- Judge Fudge / Tokoloshe Man
(7"- 1991/ Factory)

Κάποτε, ήταν ενδιαφέροντες. Κάποτε, σόκαραν με την αυθάδια και τον τσαμπουκά τους. Κάποτε, πρωτοτυπούσαν με το rock-soul-disco-καλίγο-απ'-όλα μουσικό υβρίδιο που είχαν εφεύρει. Κάποτε, μου άρεσαν και μένα. Στο "Judge Fudge" δεν απέφυγαν την παγίδα να επαναλάβουν τη συνταγή. Και απέτυχαν. Μάρκος Σκουλούδης

SINK

- "Vega Tables"
(City Slang/Hitch Hike, LP, 1991)

Σίγουρα ικανοί ν' ακουστούν σε ευρύτερο κοινό οι Sink, μετακομίζοντας από τη Vinyl Solution στη City Slang, κουβά-

FROM DEBUTE TO ETERNITY

Σε κάθε τεύχος του MMB, ο ΠΕΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ, σκιαγραφεί κάποιο ντεμπούτο LP που τον εντυπωσίασε.

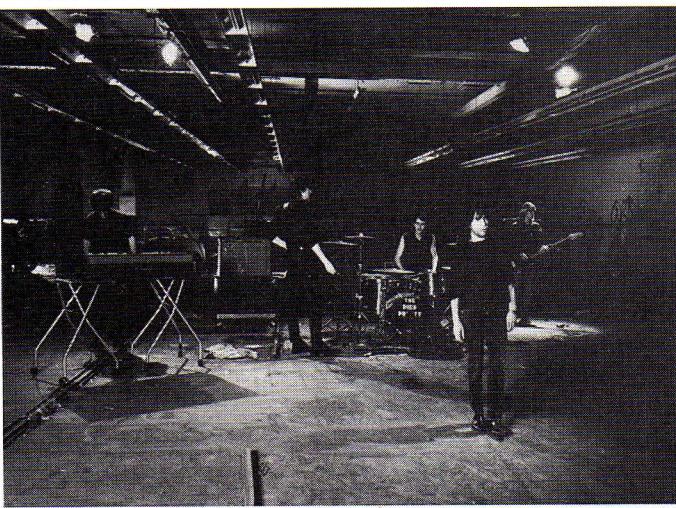
DIED PRETTY

- "Free Dirt"
(Citadel, LP, 1986)

Είναι γνωστή η επίλεκτη θέση που κατέχουν

Younger (σύμπτωση);, είχαν την αναγνώριση ήδη στο τσεπάκι τους. Και βέβαια, εκτός από αυτά, υπήρχε και η συνθετική δεινότητα των Myers - Peno. Ο ήχος των Died Pretty, έκεινάει με το πανταχού παρόν beat του πραγματικά έξοχου Welsh, συνοδεύμενο από το επιβλητικό μπάσο του Mark Lock. Από κει και πέρα, τα υπόλοιπα αναλαμβάνει η τρομερή δυάδα. Σκοτεινές (όχι απαραίτητα μαύρες) μελωδίες, διανθισμένες με αναμφισβήτητα πλούσια συναίσθήματα. Αναλόγου περιεχομένου είναι βέβαια το "Blue Sky Day", το οποίο ανοίγει το δίσκο. Το "Round and Round" στηρίζεται σε μιά πανέμορφη γραμμή από τα keyboards του Brunetti. Τον στρατιωτικό ρυθμό του "Wig - Out", διαδέχεται το τέλειο "Laughing Boy". Ο Myers στο "Through Another Door" αναλαμβάνει τα φωνητικά και τα καταφέρνει περιφήμα. Την πρώτη πλευρά κλείνει το "Stoneage Cinderella". Και φτάνουμε στο "Life To Go (Landscapes)", ίσως το καλύτερο τραγούδι που έχουν στο ενεργητικό τους οι Died Pretty στο οποίο τους συνοδεύει ο Louis Tillett (σύμπτωση);. Ο Ronald S. Peno δίνει ρεσιτάλ ερμηνείας στο "Life To Go (Landscapes)", αλλά και στο επόμενο "Just Skin", με πρωτότυπη εισαγωγή. Συνεχίζει το "The 2000 Year Old Murder" και στο δίσκος

κλείνει με το "Next To Nothing", που αφήνει τις καλύτερες εντυπώσεις στον τυχερό ακροατή. Έκεινόμα της μιά μοναδική μελωδία, για να ξεσπάσει κάπου στη μέση με ένα σύνθημα που δίνουν τα τύμπανα. Μετά από ένα έξφρενο κιθαριστικό θέμα, όλα τηρεμούν και επιστρέφουν στην αρχική μελωδία. Τότε βλέπεις το εξώφυλλο και καταλαβαίνεις. Την ήρεμη φύση, έρχεται να ταρακούνησε η καταιγίδα που προμηνύουν τα μαύρα σύννεφα. Το "Free Dirt" ήταν το έκεινόμα για την περιγραφή των απέραντων Αυστραλέζικων τοπίων...

οι Died Pretty, τώρα μάλιστα με την κυκλοφορία του φετείνου "Dogboy Hollow". Και μπορεί σ' αυτό το άλμπουμ οι πέντε Αυστραλοί να κάνουν ένα εμπορικό άνοιγμα, όσον αφορά το ντεμπούτο τους όμως "Free Dirt", οι ρίζες βρίσκονται εκεί, απείραχτες. Οι Frank Brunetti (πλήκτρα), Mark Lock (μπάσο), Brett Myers (κιθάρα, φωνητικά), Ronald S. Peno (φωνή) και Chris Welsh (ντράμς, κρουστά), το Νοέμβρη του 1985 αποτυπώνουν στο βινύλιο μερικά από τα πιό συγκλονιστικά τραγούδια της rock 'n' roll ιστορίας της Αυστραλίας. Εχοντας την υποστήριξη της κυριαρχίας εταιρίας Citadel και στην παραγωγή τον Rob

λησαν μαζί τους και μπόλικες ιδέες, που αν τις εκμεταλλεύτουν σωστά (και όλα δείχνουν πως έχουν τα προσόντα) θα πάνε μπροστά. Στηρίζονται σε ένα ήχο, που δεν θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι εγγλέζικος και ροκάρουν πολύ περισσότερο απ' ότι άλλα παρόμοια βρετανικά σχήματα. Οι Sink έχουν καταλύσει το νότημα του στυλ, ανακατεύουν τις μουσικές τους προτιμήσεις στη μαρμίτα των δικών τους επιθυμιών και καταλήγουν να συνθέσουν ένα αξιοπρόσεχτο απ' όλες τις πλευρές, δίσκο.

Μέσα στο "Vega Tables" υπάρχει η φρέσκια pop - rock αντίληψη κι ένα καταπληκτικό ψυχεδελίζον κομμάτι που ακούει στο όνομα "Misery Town", το οποίο στην αρχή μοιάζει έκκομμένο από τα υπόλοιπα, αλλά με λίγη προσοχή αποδεικνύεται μάλλον το αντίθετο. Οι Sink μιλάνε διάφορες μουσικές γλώσσες, αλλά η ουσία επικεντρώνεται στη ρυθμική τους θέληση για rock καταστάσεις.

WALKABOUTS

- "Scavenger"
(Sub Pop/Hitch Hike, LP, 1991)

Και η μελωδία της ευτυχίας, για άλλη μιά φορά παίρνει το δρόμο της. Οι φωνές της Carla Torgerson και του Chris Eckman διαφοροποιούν το όλο σύστημα που ονομάζεται "Sub Pop", παλινδρομώντας γύρω από αγαπημένα μουσικά τσιτάτα και αναπολήσεις εποχών παρελθουσών. Υπάρχει αυτή η ποιητική συμφωνία που αδειάζει όλο το μεγαλείο της μέσα σ' αυτό το άλμπουμ των

Walkabouts, που αν κι απ' το Seattle, αρνούνται (δε μπορούν εξάλλου να κάνουν διαφορετικά) να υποταχθούν στη φύση της εποχής μας, που αναζητάει συνέχεια φασαριόζικες λύσεις. Εται, από μόνοι τους, χωρίς ελπίδα να βρούν εύκολα μιμητές, σχηματίζουν την λέξη "ομορφιά", τόσο στους στίχους τους, όσο και στη μουσική τόυς. Και οι καλεσμένοι τους, μεταξύ των οποίων δύο ιερά τέρατα (Bran Eno, Natalie Merchant) κάνουν ό, τι μπορούν για να δεθούν μαζί στους σ' αυτό το απίθανο στροβίλισμα.

VARIOUS ARTISTS

- "Άντε, Και Καλή Τύχη Μάγκες" (EMI, LP, 1991)

Ο Παύλος Σιδηρόπουλος συνυπάρχει ολόζωντανος με το "φόρο τιμής" στη μνήμη του. Ήχογραφήσεις που δεν πρόλαβαν... μυθιστόρημα που έμεινε στη μέση... ποίημα που δεν τέλειωσε... γιατί η πένα σφίχτηκε απ' το κοκκαλομένο χέρι του... Δε χωράει κουβέντα από τ' απ' έξω. Ιστορία γνωστή και φορτισμένη. Και που να πάρει ο διάβολος... ήταν τούτη τη φορά, την τελευταία... που η φωνή του είχε την περισσότερη γλύκα... την περισσότερη αγγή αγάπη του... μπροστά... και στο άκουσμά της, έρχονταν τα μάτια του υγρά, κοκκινισμένα κι όμορφα... να σε κυτάξουν... Γιανώ το... Το καλύτερο που θάχαν να κάνουν οι Απροσάρμοστοι, είναι να διαλυθούν ήσυχα κι απλά, ή να μεταλλαχθούν σε συνδιασμό, ή συνδιασμούς, συνεχίζοντας την καλλιτεχνική τους πορεία (προσωπική ή ομαδική), υπό τη σκέπη άλλων ονομάτων, ευγενώς σεβόμενοι το παρελθόν τους, αλλά και τον Πλαυλάκη. Μία μικρή γεύση υποστήριξης στην άποψη αυτή εάν θέλουν, μπορούν να την έχουν, ακούγοντας τα κομμάτια... άνευ Παύλου. Δεν τάχουν ακούσει; Χμ... δεν εννοώ αυτό... Καλή τύχη, μάγκες.

ΒΑΘΥΚΟΥΡΟΣ ΣΚΕΛΕΤΙΣΤΗΣ

ERIC BURDON

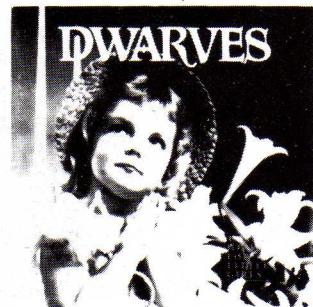
- "Wicked Man" (GNP/MBI, LP)

Στην πρόσφατη συναυλία του στην Αθήνα, η μαύρη ψυχή με το λευκό σώμα, χρησιμοποίησε τη ίδια, αξεπέραστη "αντρική φωνή". Εται, ο δίσκος αυτός, που περιέχει "live" υλικό του '88, χωρίς να ξέρουμε πότε ακριβώς ηχογραφήθηκε και που, στουντιακό υλικό (και

ίσως κονσέρβα παλαμάκια), ή ακόμη παλιές κόπιες από προηγούμενους "κανονικούς" δίσκους... (ονόματα δε λέμε, αλλά το "The Road" μας έφευγε), δεν μας εξέπληξε για την φωνητική κι εκφραστική ικανότητα του Eric. Αυτό είναι και το στοιχείο. Οσο αυτή η φωνή "λέει", τόσο και η κάθε ηχογράφηση "του ποδιού" θα έχει αειά και θα πουλάει, συμπληρωμένη με κάτι παλιό που έγινε χτι και συνοδεύουμενη από τις γελοίσες περιλήψεις σε στυλ αναδρομής στους Animals... and the other monsters. Αντε να μη χέσω! Μην τον πάρετε ρε. Να πάτε να βρείτε τους παλιούς του, έστω και σε επανέκδοση.

DWARVES

- "Thank Heaven For Little Girls" (Sub Pop/Hitch Hike, LP, 1991)

Κ-Ο-Λ-Α-Σ-Η! Αυτή είναι η καλύτερη έκφραση για να χαρακτηρίσθουν ως άκρως επικίνδυνα τα τραγούδια των όντων άκρως επικίνδυνων μανιακών Dwarves. "Satan", "Speed Demon", "Who's Fucking Who?", "Fuck Around", "Fuck 'em All" μερικοί τίτλοι κι αν δε σας αφέσουν, καλύτερα να προτιμήσετε τον... G.G. Allin! Οι Dwarves κάνουν καλό παιχνίδι με τις κιθαριστικές μπαλιές να διαδέχονται η μία την άλλη, γεμάτες σατανικά riffs και τον Blag Dhalia να ουρλιάζει στο μικρόφωνο. Μία μπάντα που τον μπασσίστα τον λένε Hewhocannotbenamed και στα τραγούδια της περιλαμβάνονται τίτλοι σαν τους παραπάνω, σίγουρα δεν τα πάει και πολύ καλά με τη... λογική. But, anyway, who gives a fuck! Η ζωή συνεχίζει αδίσταχτη, η νέα χρονιά βρίσκεται στο έλεος της Νέας Τάξης και οι Dwarves αποφασίζουν να δράσουν κατάλληλα, παρασέρνοντας στο χορό όλους τους κολασμένους του πλανήτη. Και τι εξώφυλλο!

HANS JOACHIM ROEDELIUS

- "Fruhling"

(BSC, CD, 1991)

Κλασσική παιδεία, jazz ελεύθερια, τεχνολογία στην υπηρεσία της ατμοσφαιρικότητας. Δώδεκα αποκρυφισμοί. Ρυθμικός περά ποτέ, ο H.J. Roedelius. με ουσιαστικούς διαλόγους και αντιδικές ύφους μεταξύ των οργάνων, κάνει πιο εύκολη τη χαλάρωση και την εικονοπλασία, στο άκουσμα αυτού τού έργου. Κατά τη δική μου άποψη, μιά δουλειά περισσότερο μεστή σε σχέση με το δίσκο "Bastion Der Liebe (Fortress Of Love)" του 1989, που τυχαίνει να έχω ακούσει.

ΒΑΘΥΚΟΥΡΟΣ ΣΚΕΛΕΤΙΣΤΗΣ

KATONOMA

- "Katonoma" (MBI, LP, 1991)

για το "Sources..." είχα γράψει πως (ποιός θα τον ξανακούσει (ολόκληρο); για το "Vita Brevis", τοιλών να πω, λόγω αγάπης και εκτίμησης για τη δουλειά του, πως είναι πολύ - πολύ λίγο, ακόμα και για τη μιά φορά της ακρόασης. Συνέχιζω να δέχομαι την προσωπική του εμβάθυνση, έστω κι αν για μένα έχει χαθεί ο μίτος της Αριάδνης, που με βοήθησε να τον παρακολουθώ από απόσταση θαυμασμού. Eva, δύο ή τρία fagotto (bassoon), που ψάχνουν κατά περίπτωση τον "χώρο" που καταλαμβάνει το σώμα τους, με τις ανάλογες λιτές ή ακροβατικές κινήσεις. Γυμνάσματα από έναν άλλο κόσμο. Μακρινό; Θαυμαστό; Περιττό; Δεν Ξέρω. Απόποχος στέκω.

ΒΑΘΥΚΟΥΡΟΣ ΣΚΕΛΕΤΙΣΤΗΣ

YO LA TENGO

- "That Is Yo La Tengo" (City Slang/Hitch Hike, LP, 1991)

Γερασμένα Γαλλόπουλα. Αυτοί πολύ θα ίθελαν να είναι οι Bad Seeds, αλλά κωλώσανε στο "bad". Κατά τα άλλο, ο τύπος που τραγουδάει, μιμείται περίφημα τον Cave σε πολλές και τον Allan Vega σε μία περίπτωση. Εαν ανοίξω νοσοκομείο, ο δίσκος θα πάιζει στα ηχεία της αίθουσαν αναμονής, έως απ' το χειρουργείο, αλλά και στο λουλουδάδικο - είδη δώρων, στο ισόγειο... δίπλα στην είσοδο. Προτιμώ γαλοπούλα με κάστανα!! (από το "Καστανάρας") υπό τους ήχους κλαρίνου - Καρακώστα. Γειά μας!

ΒΑΘΥΚΟΥΡΟΣ ΣΚΕΛΕΤΙΣΤΗΣ

WIM MERTENS

- "Vita Brevis" (MBI, 2LP, 1991)

Συνεχίζω να θαυμάζω την απόφαση της MBI, να κυκλοφορήσει την μεγάλη αυτή (από πλευράς όγκου) δουλειά του Mertens. Ο συμπληρωματικός τίτλος "Alle Dinghe Trilogy - Part II", το μόνο που κάνει, είναι να με μπερδεύει, μιάς και η συνέχεια του "Sources Of Sleeplessness", που θέλει να εκπροσωπήσει το διπλό αυτό άλμπουμ (κατά την εταιρία), δεν δηλώνεται πουθενά, ούτε στο περιεχόμενο, παρά μόνο με την επαναχρησιμοποίηση της φωτογραφίας του όμορφου γλυπτού, στη σύνθεση της μακέττας του εξωφύλλου (πολύ καλή δουλειά του Δημ. Πληθούρη), φωτογραφία (του γλυπτού), που ήταν και στο εξώφυλλο του προηγούμενου, ως άνω, διπλού δίσκου του Mertens. Και το περιεχόμενο, έχει φύγει εντελώς από τους εύκολους κύκλους της συνθετικής σκέψης του Mertens, ή τις βατές διαδρομές της μινιμαλιστικής του άποψης. Αν

LUSTFINGER

- "Keine Gnade Fur Jesse James" (BSC, P.O.Box 46, D-8021, Icking, Germany, LP, 1991)

Ουδέν σχόλιον! Πρόκειται για παπαρομπάντα από τη Βαυαρία που τραγουδάει στα γερμανικά punk των 70's...

VOXX 'N' BOMP 'N' CRYPT 'N' ROLL

Μερικοί δίσκοι που οπωδόήποτε έχουν ιστορική αξία κι αν κάποιοι σας φανούν πρόσφατοι, συνειδητοποιήστε πως η ιστορία του rock 'n' roll ξεκινάει κάθε νέα χρονιά. Οι παρακάτω αποτελούν εισαγωγή σ' ελληνική τιμή, μερικών άλμπουμς, τόσο από τις "κλασσικές" ιστορίες του Greg Shaw που καθοδηγεί την Voxx και την Bomp στην Καλιφόρνια, όσο και μιά ουσιαστική κυκλοφορία από τα "ξεθαμμένα" αρχεία της γερμανικής Crypt.

Αρχή γενομένης με την περιβόητη σειρά "Battle Of The Garages" της Voxx. Τρεις δίσκοι, (υπάρχει και τέταρτος με ευρωπαϊκές μπάντες, όπου συμμετέχουν κι οι Last Drive) απαραίτητοι ακριβώς επειδή την εποχή που κυκλοφόρησαν (ο πρώτος το 1981 κι υπόλοιποι το 1984), οι μπάντες που περιελαμβάνονταν, μόλις έκαναν τα πρώτα τους βήματα. Κάποιες απ' αυτές επιβίωσαν και γνώρισαν μάλιστα σχετική επιτυχία, άλλες εξαφανίστηκαν για πάντα. Οι συλλογές αυτές έρχονται για μιά ακόμα φορά στη χώρα μας, για να υπενθυμίσουν την άγρια ομορφιά που εμφάνισαν μερικά συγκροτήματα, που πέρα από το punk και τις διάφορες άλλες εξάρσεις, οδηγήθηκαν μέσα από το δικό τους μουσικό δαιδάλο, στα κανάλια που λίγο μετά δημιουργήσαν σχολές που ονομάστηκαν paisley underground, νεοψυχεδέλεια, garage αναβίωση και ένα σωρό άλλα πράγματα. Για παράδειγμα το "Return To The Psychedelic" των United States Of Existence από το 1980, που ανοίγει τη σειρά αυτή, αποτελεί από μόνο του διαμάντι, γιατί δείχνει αυτή την επιστροφή στο παρελθόν, μέσα από τους ήχους του τότε παρόντος. Και μαζί τους το χορό σέρνουν δεκάδες άλλα ονόματα: Crawdaddys, Unclaimed, Chesterfield King, Plasticland, Vipers, Miracle Workers, Yard Trauma, Mad Violets, True West, Tell Tale Hearts, Gravedigger V, Pandoras, Things, SS 20 και... έλεος. Αν θέλετε κι άλλα, πάρτε τους δίσκους και ροκάρετε σε ατέλειωτα πάρτι.

Το λόγο έχουν τώρα οι DMZ, το ιστορικό συγκρότημα του "στρυφνού" πρωτομάστορα του νεοgarage, του αξιότιμου Jeff Conally, προτού τελειώσει οριστικά μ' αυτούς, για να "ταλαιπωρήσει" με τις παραξενιές του τους Lyres. Το "1976 -1977 Demos/Live" που η Crypt κυκλοφόρησε πρόσφατα, έχει συγκεντρώσει δεκαεπτά κομμάτια του Βοστωνέζικου αυτού συγκροτήματος, δικά τους ή διασκευές, σε live εκτελέσεις, ή σε demo tapes που κατά πάσα πιθανότητα βρίσκονταν στα αζήτητα. Ο δίσκος πέρα από ιστορική αξία, είναι και ένα ακόμα ντοκουμέντο για το ποιοί ευθύνονται για την επιστροφή στα 60's που τόσο "φορέθηκε" στα 80's. Κι αν τους μετρήσουμε, είναι ζήτημα αν ξεπερνούν τα δάχτυλα των δύο χεριών. Εξάλλου, όλοι τους ξέρετε, οπότε τα πολλά λόγια είναι φτώχεια.

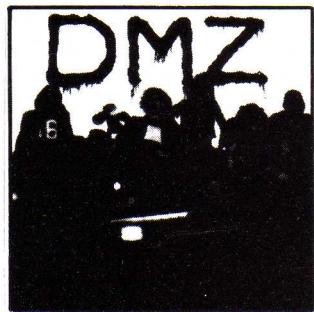
Η πραγματική βουτιά στο παρελθόν όμως, γίνεται με τους THURSDAY'S CHILDREN και το "1965 - 69" LP τους (Voxx, 1989). Καταγραφή μέρους του υλικού μιάς κλασσικής γκαραζόμπαντας της δεκαετίας του '60. Στην πρώτη πλευρά του δίσκου βρίσκουμε κομμάτια που κόπηκαν σε σίνγκλς, ενώ στη δεύτερη δεπόζουν έξι τραγούδια ηχογραφημένα "ζωντανά", σ' ένα από τα πρώτα κονσέρτα του γκρούπ το 1965. Οι πιστοί του είδους θα ενθουσιαστούν, αν και οι Thursday's Children αποτελούν μέρος χιλιάδων άλλων νεολαίων που είχαν μιά συγκεκριμένη rock αντίληψη για τη μουσική, οπότε χάνεται η μαγεία της πρωτοτυπίας, γιά όσους τουλάχιστον την αναζητούν.

Στη συνέχεια surf μες το χειμώνα. Οι SURF TRIO από το Ορεγκον στο πρώτο τους άλμπουμ του 1986 (Voxx). Η άποψή τους για το σύγχρονο surf είναι πολύ γοητευτική και πιστεύω πως το "Almost Summer", είναι κι ο καλύτερος δίσκος που έβγαλε η συνεργασία των Ron Kleim και Jeff Martin. Υπάρχουν "ειδικές" διασκευές στους Others, στους Astronauts και τον Art Guy, και μερικές καταπληκτικές καλοκαιρινές συνθέσεις των Surf Trio, ό, τι πρέπει για ξεδίφασμα. Και μπορεί το καλοκαίρι ν' αργεί ακόμα, αλλά η γεύση του μένει πάντα και εξάλλου μια ακρόαση του "Fun In The Summer" ή του "Almost Summer" είναι δέουσα. Χώρια που υπάρχουν και οι χειμερινοί κολυμβητές!

Το βαρύ πυροβολικό όμως έρχεται απ' την Bomp και το "Tapping The Source" (1987) των LAZY COWGIRLS. Η μπάντα αυτή, ξεκίνησε από τη Βινσέν της Ιντιάνα, για να καταλήξῃ γρήγορα στο Λος Αντζελες και να αποτελέσει ζωντανό μέρος της underground σκηνής της πόλης, χάρη στην φωνή και την παρουσία του τραγουδιστή Pat Todd και την κιθαριστική μανία του Doug Phillips, στηριζόμενοι σε μιά σταθερή rhythm section (Keith Telligman, Allen Clark). Garage - maniacs, με σπουδαίο στυλ και εκπληκτικές διασκευές, οι Lazy Cowgirls, ήταν ένα από τα συγκροτήματα που σίγουρα ανέβασαν τις προδιαγραφές του rock 'n' roll, χωρίς να παραβλέπεται και η παραγωγική ενίσχυση του "βετεράνου" Chris D.

(Όλοι οι δίσκοι είναι εισαγωγές της Hitch Hyke)

Ανοίξαμε και σας περιμένουμε!
Αυτό που έλειπε από την Ελλάδα!
Χιλιάδες κομμάτια μεταχειρισμένα original από την Αμερική!

MUSIC HAUS
Soul JAZZ POP Rock Heavy
OVER 20.000 Pieces

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΜΕΝΟΥ
ΔΙΣΚΟΥ

PAUL PAPANIKOLAOU
THEO SABAIDAS
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 98 - 100 ΑΘΗΝΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ

ΖΑΙΤΩΦ ΖΗΤ ΟΠΩΤΕΜ ΟΤ ΟΠΑ

Καλά! Δε θα μπορούσε να γίνει καλύτερο ξεκίνημα απ' αυτό: οι DEAD SPOT είναι Θεοί! Προκειμένου να γίνω περισσότερο κατανοητός σας παραπέμπω στο Seattle, όπου και πάλι σας μπερδεύω. Αυτοί οι τέσσερεις μανιακοί του speed - metal - thrash - hardcore κοροιδεύουν την κοινή γνώμη που αποκλείεται να τους δεχτεί στους κόλπους της. Πέρα, μακριά από την αμερικάνικη οικογενειακή νοοτροπία, οι Mike Illes, Paul Juestrich, The Kid (!) και Larry Reifheit έχουν την αντίληψη πως το να κάνεις φασαρία, είναι το υπέρατο αγαθό. Και μα την Κόλαση, είμαι μαζί τους. Αν αποκτήσετε το "Built In Pain" (C/Z/Hitch Hyke, LP, 1990), ξεκινήστε με το πρώτο κομμάτι της δεύτερης πλευράς κι αν δε σας στείλει από κει που ήρθατε (όρα στο λήμμα "Κόκκινος"), εμένα να μη με ξαναδείτε ζωντανό. Το τραγούδι "With Your Belief", είναι το σπουδαιότερο κομμάτι που γράφτηκε απ' τη σκηνή αυτή, μετά το "1000 Smiling Knuckles" των Skin Yard. Παραγωγός ο Jack Endino (αυτό δα έλειπε). Το ίδιο περίπου ισχύει και για τα ρέστα κομμάτια, καθώς και για τη διασκευή του "New Rose" των Damned, αν και το προτιμώ στην ορίτιναλ βέρσιον. ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ για κάθε μουρλαμένο κι αν παιζόταν σαν μουσική υπόκρουση σε κάποια σύγκρουση με τους μπάτσους, να είστε σίγουροι ότι οι νικητές δε θα φορούσαν στολή!

Πέρασμα άμεσο και τρομερό στους MORBID ANGEL και το "Blessed Are The Sick" (Earache, P.O.Box 144, Nottingham, NG3 4GE, Lp, 1991), το τρίτο LP των βασιλιάδων του death metal από τη Φλόριντα των ΕΠΑ. Μετά τα "Abominations Of Desolations" (1986) και "Altars Of Madness" (1989) οι Morbid Angel, αφού ευχαριστήσουν μέσα απ' την μαύρη ψυχή τους τον Μότσαρτ και ένα κάρρο άλλα "σκοτεινά" πρόσωπα και λατρείες, προσφέρουν μιά αρρώστεια πέρα από καρκίνους και AIDS. Το grindcore τους, ανακατεμένο με επικά στίγματα και ασήκωτες "μελωδίες", οραματίζεται να δημιουργήσει νηχτικούς πύργους που αποπένουν δυσωδία ανάλογη εκείνη των έργων του Γοτθικού Τρομοκράτη H.P. Lovecraft (μη λέμε και πολλά και μας ακούσει και ο Τσεβάδ). Ο Terry Azagthoth τρώει τις σάρκες του, σαν ένα ροκάς Δρ. Λέκτερ και οι υπόλοιποι της μπάντας, χύνουν κρουνούντις ιδρώτα μέχρι να φτάσουν στην υπέρτατη Τελείωση. "Yog sothoth evil one, come forth and taste the blood. Infant entrails are hung upon the twisted cross". Γκέκε;

Αλλά αν τρομάξατε λιγάκι, μην ανησυχείτε! Υπάρχουν και οι BENEDICTION. Άλλη μουρλα κι αυτά τα παιδιά. Απ' το 1988 που σχηματίστηκαν, κρατάνε καλά τα σκήπτρα του "μαύρου" μεταλικού rock, είναι κολλητοί με τους Napalm Beach και τα ρέστα ιερά grind τέρατα, αλλά το ύφος τους απέχει απ' το να χαρακτηριστεί ακριβώς grind, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν κάνουν φανερές τις επιρροές του. Αν τους λέγαμε περισσότερο "επικούς", μπορεί και να κάναμε λάθος, αλλά σημασία έχει ότι αυτοί οι τύποι απ' το Μπέρμπινγχαμ - που είναι και πρωτοπόροι στη σκηνή της πόλης τους - καταφέρνουν να δώσουν ψυχή σ' αυτή τη "μουσική" που χρησιμοποιούν για την τρομοκράτηση αθώων πολιτών (Προκήρυξή τους, δε δημοσιεύουμε, ένεκα Tsevas). Το "The Grand Leveller" είναι το δεύτερο LP τους, κυκλοφορεί κι αυτό στη Nuclear Blast και δίνει μιά εικόνα του

πλανήτη ένα δευτερόλεπτο μετά τον πυρηνικό όλεθρο. (Mittemuhlgasse 1, 7322 Donzdorf, Germany)

Τώρα πάμε να περάσουμε στους HAUNTED GARAGE. Στοιχειωμένο γκαράζ, χμμμ... Για να δούμε τι θα ακούσουμε... Μπόλικο αίμα, εντάξει, εταιρία μεταλλική, καλά, φάτσες ψυχανώμαλες, το ίδιο και τα ονόματα, περιοχή Καλιφόρνια, τίτλος "Possession Park", εξώφυλλο made by Satan, στίχοι φρίκης, ιστορίες περιθωρίου και μουσική... Εδώ Stop! Αν πιστεύετε πως οι Haunted Garage στο παρθενικό τους LP (Metal Blade, 1991) παίζουν heavy metal, είσαστε γελασμένοι. Τα παιδιά αυτά, πέρα από κάθε απόπειρα υιοθέτησης, έχουν στην κατοχή τους ένα μύλο και αλέθουν όλες τις γκαράζ πανκ τεχνοτροπίες, τις καβουρδίζουν με θόρυβο προερχόμενο από τα σαλόνια του Βελζεβούλ και καταλήγουν σε ένα δίσκο, που να μην βασκαθούν, πολλοί θα ήθελαν να έχουν ηχογραφήσει. Αν αυτά όλα δε σας φτάνουν, τότε τι να σας κάνω; Οι Haunted Garage έχουν μέλλον κι αυτό εμένα μου αρκεί. Ακούγεται πολύ, μα πάρα πολύ δυνατά κι αφήστε τους γείτονες να ουρλιάζουν!

Οι PUNGENT STENCH είναι από άλλο ανέκδοτο. Πεθαμενατζήδες του κερατά, εδώ έχουν να πουν μερικά πράγματα που χάνονται κάτω από τους ήχους της μουσικής διαβολικής μηχανής τους: Το άλμπουμ τους "Been Caught Buttering" (Nuclear Blast, 1991) τους φέρνει στην κορυφή της ακροαματικότητας, ανάμεσα στις καλύτερες μπάντες του είδους. Οι P.S. είναι Αυστριακοί και πιονιέροι του death metal στη χώρα τους. Υπάρχουν απ' το 1988 κι αυτό είναι το τρίτο κατά σειρά μεγάλο αμάρτημά τους, ενώ έχουν και δύο σίνγκλς. Είναι πολύ καλοί για να είναι αληθινοί, αλλά έχετε το νου σαφ Κυκλοφορούν με τσεκούρια στα χέρια κι ο Θεός να φυλάει όποιον βρεθεί στο δρόμο τους Άλλα κι πάλι, ακούγοντας killer songs σαν το ""Ganes Of Humiliation" ή το "Splatterday Night Fever", το αποτέλεσμα είναι το ίδιο.

Η επόμενη παράγραφος, ανήκει στους ακραιφνείς μελετητές κάθε ανθρώπινου πτώματος σε κατάσταση αποσύνθεσης, ή αμέσως μετά την ανακάλυψή του, ενώ κάποιος παρανοικός δολοφόνος το έκρυψε ανάμεσα στα σκουπίδια. Ιστορίες που τα οχτάστηλα κρύβουν, για να μην μάθουμε ποιοί ακιβώς είμαστε όλοι μας, διηγούνται οι CARCASS μέσα στο καινούργιο άλμπουμ τους. Ο τίτλος είναι σαφής "Necrotism - Descanting The Insalubrious" (Earache, 1991) και μάλλον είναι ότι καλύτερο έχει βγάλει για φέτος η grindcore σκηνή. Δεν θέλετε να μάθετε αν υπάρχει μετά το θάνατο ζωή; Οι Carcass απαντούν: Οχι, βέβαια. Γιατί ποιός Θεός ή Διάβολος θα δεχόταν τέτοιες αντιλήψεις για το ανθρώπινο κορμί; Μιά μπάντα που φτάνει στα άκρα των άκρων, αυτό είναι οι Carcass. Κι αν έχετε την παραμικρή αντίρρηση, δε μένει παρά να δοκιμάστε την γεύση τραγουδιών σαν το "Symposium Of Sickness" ή το εξαντλητικό "Carnivorous Cacophony". Θα διαρκέσει λίγο και θα είναι τόσο επώδυνη, που δε θα την ξεχάσετε για την υπόλοιπη ζωή σας. Μόνο για πολύ τολμηρούς.

Back to the States. Το Σικάγο πριν δεκαετίες ήταν γεμάτο μαφιόζους. Σήμερα στους δρόμους του αλωνίζει ο Paul Speck-

man, μέλος των Master και των Abomination, ο οποίος και θεωρείται σαν ο παπούς του death metal στην πόλη του, αλλά όχι και το πιό γρήγορο πιστόλι. Το νέο του σχήμα έχει τίτλο το όνομά του και οι SPECKMAN παρουσιάζουν το ομώνυμο LP τους για τη Nuclear Blast που κυκλοφορεί στις 20 Γενάρη του 1991. Ακούω το promo σε λευκή ετικέτα, κλείνω το πικ απ και πάω για ύπνο. Πρέπει και να κοιμόμαστε που και που. Μπορεί οι άλλες μπάντες του να λένε αρκετά πράγματα, αλλά το "Speckman" μοιάζει τόσο στείρο, σαν άδειο κάρπούζι. Χώρια που μου τη σπάει η φάτσα του...

Και η απόδειξη για το παραπάνω που διαβάσατε, έρχεται με το νέο άλμπουμ των MASTER, "On The 7th Day God Created Master" (Nuclear Blast, 1992) που κι αυτό κυκλοφορεί στις 20 Γενάρη. Σίγουρα ανώτερη δουλειά από εκείνη του Speckman και μάλιστα με τον Paul Mosuidal στη κιθάρα από τους Cynic, που βοήθησε τον Speckman και τον Aaron Nickeas στην ηχογράφηση. Οχι δηλαδή πως είναι τίποτα το ξεχωριστό, ακόμα μιά death metal μπάντα, που απλά έχει περισσότερες ιδέες από άλλες του συναφιού. Στην παραγωγή συμμετέχει ο John Tardy των Obituary, που μάλιστα κάνει και backing vocals σε τρία τραγούδια. Χρόνια στο κουρμπέτι οι Master, μπορεί να μην απογοητεύουν τους οπαδούς τους, αλλά οι ξύπνιοι οδηγούν με την όπισθεν!

Σχηματισμένοι τον Οχτώβρη του 1990, οι MONSTROSITY θα αποτελέσουν σύντομα την μεγάλη death ελπίδα της σκηνής της Φλόριντα, δίπλα σε ονόματα σαν τους Atheist και τους Malevolent Creation. Τα μέλη τους εξάλλου έχουν συμμετάσχει σ' αυτές και σε άλλες μπάντες και είναι αρκετά ψημένοι στο τηγάνι του gring. Δώσαν μάλιστα καταπληκτικά σώου παρέα με τους Morbid Angel. Το πρώτο τους άλμπουμ έχει τίτλο "Imperial Doom" (Nuclear Blast, 1992) και τα πάει καλά. Είχε προηγηθεί ένα demo, το "Horror Infinity" την άνοιξη του '91 και ήταν αρκετό για να τους φέρει στο προσκήνιο. Grind καταστάσεις, ανάλογοι στίχοι και μουσική, άστα να πάνε! Ενδιαφέρον ντεμπούτο.

Και φτάνουμε στο εξυπνώτερο thrash που έχω ακούσει εδώ και πολύ καιρό. Και τιμή μας, μιά και πρόκειται για τους BLACKHOUSE'S ένα συγκρότημα από την Αθήνα, γνωστό στους χώρους κοινωνικών αγώνων, αλλά και από συνέντευξή του, πριν από μερικά τεύχη του MMB. Ενα demo, το πρώτο του γκρούπ, με πολύ περιποιημένη και προσεγμένη εμφάνιση όσον αφορά το εξώφυλλο της κασέτας, αλλά και όσον αφορά την ηχογράφηση. Το "Blackhouse's Vol. 1" (Νίκος Παπαδάκης, 25ης Μαρτίου 49, Περιστέρι 121 32) περιλαμβάνει πέντε κομμάτια που πραγματικά σφύζουν από ζωντάνια, έχοντας ένα ρυθμό με τάσεις για ανάσταση νεκρών. Οχι πολύ μακριά από τις κλασικές φόρμες του στυλ, αλλά, πως να το κάνουμε, αυτή η δουλειά είναι άλλο πράγμα. Ιδιαίτερα τα "American Eagle" (αναφορά στον Τζών Κέννεντυ) και "New Day's Affair", είναι δύο απολύτως ικανοποιητικά τραγούδια, ενώ τα υπόλοιπα (Psycho War, After The Invasion, You Are Human) ακολουθούν από κοντά. Τελικά ο χρόνος αναμονής μέχρι την πρώτη τους ηχογράφηση, δούλεψε καλά για το γκρούπ. Μένει ο έξυπνος που θα τους βάλει στο βινύλιο. Το μόνο που με προβλημάτισε πραγματικά, ήταν τα φωνητικά...

Πίσω στα 1978 δημιουργήθηκαν οι DISCHARGE που από πολλούς θεωρήθηκαν πως επηρρέασαν μπάντες σαν τους Metallica, τους Anthrax, ακόμα και τους

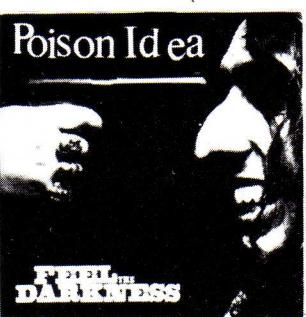
Sepultura. Μάλιστα, μάλιστα! Τέτοια και άλλα πολλά. Οι Discharge διέλυσαν το 1985, μετά από μιά αμερικανική τουρνέ. Φέτος τα "πρωτοπαλλήκαρα" Kelvin Morris και Garry Maloney, επανασχημάτισαν το γκρούπ και ξεχυμάν με το "Massacre Divine" (Clay, Unit 25, Forest Business Park, Walthamstow, London E17 8BA, U.K. CD, 1991) για νέες περιπέτειες, γεμάτες thrash και hardcore μίγματα που σου παίρνουν τα μυαλά και τα αφήνουν

να ακουμπήσουν με δύναμη στο πάτωμα. Ανατριχιαστικό μάλλον αυτό το τελευταίο, αλλά τα παιδιά αυτά κάνουν ακόμα τόσο καλή δουλειά, που ομολογώ πως με άφησαν ξερό. Μετά από κάμποσες μέρες στο νοσοκομείο, επανέλαβα την ακρόαση του CD με περισσότερο τσαμπουκά και κατάλαβα ότι οι Discharge τιμούν την ιστορία του punk με τον καλύτερο τρόπο. Τα πολιτικά θέματα εν ισχύ, οι κιθάρες διαβολεμένες πάντα και όλα θυμίζουν παλιές, καλές εποχές. Αχ!

Η επιστροφή των χιλιότονων POISON IDEA, χαιρετίζεται με μεγάλο ενθουσιασμό από τους φανας αυτής της σπουδαίας μπάντας από το Πόρτλαντ. Το LP "Feel The Darkness" με ένα από τα εξώφυλλα της χρονιάς (Vinyl Solution, 1991) βρίσκει τους πέντε αμερικανούς χαρντκοράδες σε μεγάλα κέφια και αποδόσεις εξαιρετικής διαύγειας. Ταχύτητα, αλλά και μελωδία, είναι τα βασικά χαρακτηριστικά του δισκου, ενώ η "αγριοφωνάρα" του Jerry A. αναλύεται σε βρυχηθμούς, που μόνο μιά κολασμένη ψυχή μπορεί να αποδώσει. Το άλμπουμ αυτό, μπορεί και να είναι μιά καινούργια αρχή για τους Poison Idea,

που δεν αρκούνται στην απλοποιημένη hardcore λογική. "We'll be dead, but we don't care". Αμ δε!

Και τελειώνουμε με την ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ. Το ξέρετε ότι το split τους άλμπουμ με τους Εγγλέζους Kismet H.C. που κυκλοφόρησε πριν από μερικούς μήνες, σκαρφάλωσε στο ανεξάρτητο TOP 10 του βρετανικού NME. Τώρα το μάθατε και εννοείται πως ένας τέτοιος δίσκος, είναι πραγματικό απόκτημα. Άλλα τα παιδιά συνεχίζουν (αν και φήμες μιλούν για αναδιογάνωση της μπάντας) και πρόσφατα ηχογράφησαν ένα νέο demo με 5 κομμάτια (Πτώση, Υπήκοοι Της Κίρκης, Το Κούτι Της Πανδώρας, Λόγια Σοφίας και Πειράματα - σε νέα εκτέλεση). Μέχρι να καταλήξει το γκρούπ σε κάποια απόφαση για το μέλλον τους, που κρίνεται έτσι κι αλλιώς ευοίωνο, μας χαρίζουν μερικές ακόμα στιγμές HC έκστασης στο ύφος που τους έφερε πρώτους στις προτιμήσεις των φανς του είδους. Ανταλλαγή φωνητικών από τα μέλη του γκρούπ, εκτελέσεις που διέπονται από ιδαίτερο δυναμισμό, στίχοι που "τα λένε όλα έχω από τα δόντια" και μουσική για να... χτυπάτε τα κεφάλια σας στον τόχο, που λέει κι ο Θοδωρής. Αντε, και σ' ανώτερα!

Rock Palais
LIVE MUSIC
ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ 12 ΠΕΙΡΑΙΑΣ

BΡΕΘΗΚΕ ΣΕ ΜΠΟΥΚΑΛΙ (αποσπάσματα) του ΛΑΜΠΡΟΥ ΤΣΑΜΗ

τραγούδι

Τ' αστέρι μιλούσε στο φεγγάρι
“πες μου, γιατί χρυσάφι το σπαθί,
ασήμι κλειδώνει με κλειδί”
Χρυσάφι, κρύβει ανάσα το σπαθί
καρδιάς γιοφύρι ασήμωσε την πόρτα
κι ώσπου η Πούλια να φανεί
αχ! Της αγάπης σου ή άγια ρωτά:
Τ' αστέρι λιποθύμισε
πέφτοντας, μια ευχή
“του κόσμου όλου, τη νύχτα προσκυ-
νάει
σε διαμαντιού κιβούρι
αφουγκράζεται η ψυχή”.

(...)

Η βάρκα μας έβγαλε σ' ένα νησί, όχι μεγαλύτερο απ' τη ράχη μιας γκρίζας φάλαινας. Το νερό ήταν καταπράσινο, με τα βούρλα να λογχίζουν λίγο πιο πάνω από την επιφάνεια, μιά επιφάνεια ρηχή και ακίνητη σαν γυάλινος ουρανός. Κι όπως σ' εκείνες τις παλιές τοιχογραφίες φαινόμασταν μορφές από κερί, χυνόμασταν κάτω σε άφαντα άκρα, μέσα στην ομίχλη. Η βάρκα δε λικνίζοταν πιά και τα κουπιά έγνεφαν παρατημένα από τα ταξίδι τους, διαθλόνταν κάτω στο βυθό. Η υγρασία κολλούσε πάνω στα ρούχα μαζί με τη γύρι, παράξενη επαφή, παράξενο άρωμα λησμονιάς. Το μπλαβί χορτάρι ήταν αυτό που φύτρωνε ανάμεσα στις θίνες, τρίχωμα μιάς μοναχικής κεφαλής σε αιώνια στάση προσευχής απόβραδου. Καντηλέρια πρέπει να φαίνονταν, έτσι όπως στεκόμασταν σα γερανοί, οι ψυχές μας, οι ψυχές μας στη μέση του έλους. Φάροι χωρίς σήματα, λιμάνια αερόκιστα, πειρατικά, που ο χρόνος είχε ορίσει μιά μοίρα... Δίνει διαπιστευτήρια μ' αυτήν, σε όσους ανταποκρίνονται χωρίς τη θέληση, αλλά με την ακατάσχετη φορά των λογισμών τους.

μοίρα

Βλέπω τη μοίρα, τρομερή σαν όνειρο, άγνωστη σαν την αλήθεια - παρούσα κατά την μορφήν μέσα στο κάθε τι, να μοιάζει όπως όλα εκείνα τ' άστρα που φωτίζουν μακρινά, σα μιά παραίσθηση μόνο, είναι γραμμένη στης ζωής το τίμημα. Το βάθος του ουρανού, περισσότερο γνέφει παρά φαίνεται, σαν εκείνο το φαεινό όριο προσανατολισμού αυτής της γης που έχασαν να χαιρετήσουν σαλιγγάρια, αφήνοντας τα κοχύλια τους να

γυαλίζουν στη βροχή, σημάδι ίσως μιάς παρελθούσης αναφοράς, στο τόπο που έγινε χώμα και νερό, από φωτιάς έσδι πολεμιστών, παλεύοντας με τη σκιά τους σε αιώνια Δύση - Θάνατο. Το χώμα τώρα πυρώνει και το νερό σαν να παγώνει από τη μνήμη: μαρτυρολογώντας την ίδια την πεθαμένη ρίμα. Πόσο οι ψυχές πενθούν χωρίς ανάπauση! Και όλα τα πουλιά γ' αυτές πια τραγουδούν. Κατασπαράζονται με το φάι του κάθε ξένου, να τελευτεί κάθε φορά, ασθμαίνοντας βαριά, μη συγχωρώντας το κατόπι του, τα ίχνη ακόμα και σα λαβωματιές, έδραμαν λες, πάνω σε φθινοπωρινή φορεσιά απογευματινού.

αλήθεια

Είχε πάρει εκείνο το κιτρινοπράσινο χρώμα της λήθης και δεν ήταν αυτό που πελαγοδρομίσαμε, ούτε εκείνο που μας γέλασε τόσο απατηλά και μας γλύκανε δοκιμάζοντάς το, αλλά το διαπιστευτήριο ότι είχαμε υπακούσει την αρχή του ταξιδιού, σαν υπνοβάτες πάνω στην κόψη. Και πως έλαμπαν όλοι οι γαλαξίες εκεί, σαν σπαθιά από ατόφιο ασήμι, προσκυνώντας πάνω στην απέραντη γαλάζια ράμπα! Τί κάναμε τότες, δε σπαράξαμε ούτε στον ύπνο μας το μαγικό, που όνειρα μηνούσαν για καυμούδι. Η νιότη είναι τόσο σφιχτά ντυμένη πάνω μας, η ομορφιά σαν μιά λατρεία, χάνους κόσμους φέρνει. Εικόνες σαν καθρέφτες, βλέπουμε τα πάντα γύρω μας. Ούτε ν' αγγίξουμε τίποτα μπορούμε. Αχ! Αυτή η λιπόψυχη στοργή μας... αφουγκράζομαι του γρύλους. "αλήθεια".

λίμνη

Κι όταν έπεφταν οι πρώτες διακριτικές σταγόνες βροχής, ιρίδιζαν μέσα στη θολούρα και μετά χύνονταν σαν δάκρια, θολά πρόσωπα μέσα τους, καθώς έσβηναν, μάλλον ήταν οι περιοχές των ματιών τους που καθρεφτίζονταν, χωρίς να προσέχουν, παρά νοερά να αφαιρούνται, να μοιάζουν θλιψμένοι, ταυτόχρονα αδιάφοροι μπροστά σε μιά τέτοια στιγμή ονειρική, που το μυαλό τους δε συνελάμβανε και η καρδιά τους δεν αγαλίαζε, μόνο η λιπόψυχη ματαιοδοξία ξεψυχούσε εκεί, πλάθοντας τα τρομερά χαρακτηριστικά του χαμού της, η μικρή φλόγα της αρνιότανε να πάρει λίγο λάδι από αυτή την πηγή, μιά και η πανοπλία τους φαινόταν για πρώτη φορά άχρηστη, χωρίς κανένα πόλεμο, ούτε φωτιά, μέσα σ' αυτήν την

απεραντοσύνη της μητρικής κολυμβήθρας του υγρού στοιχείου της μυστικής εκείνης αγωγού, της δημιουργίας του πρώτου φωτός μέσα στην αιώνια νύχτα.

νους

Ο νους δεν ήταν πιά, παρά ακατάλυτος, φευγαλέες εικόνες που δε παρήγαγαν παρά την ταραχή και τη δυσφορία λόγω έλλειψης του Θεού σ' αυτό το οριακό άκρο, πέρα από το όριο των δυνάμεων, εκεί που η λογική δεν είναι η δύναμη της παλίρροιας, αλλά το κάστρο χτισμένο από άμμο στην παραλία. Ρίζες αναδεύονταν από το νερό, ίδιες θαλάσσια τέρατα, ποθώντας φρέσκο χώμα σάρκας να χωθούν και να ξαναβλαστήσουν με απίσιους πράσινους χυμούς, τέτοιους σαν του μυαλού, δημιουργώντας την κάθε σκέψη. Κι αν ήταν τότε σα μικρόβιο, έπρεπε σκληρά να δοκιμαστούν για να στραγγίζει όλο το στουπί, να το ξεπλύνει ύστερα το αίμα. Το ναυάγιο τους δεν ήταν τελικά κάτι τυχαίο κι ούτε ο θησαυρός που γύρευαν βρισκόταν σ' ετούτο το νησί, μιά και τίποτα απ' όλα αυτά, δεν υπήρξε σε πράξη και σε κίνηση, μόνο κατά νου τους εξακολουθούσαν να σημαίνουν κάποιο σκοπό ή ίσως όνειρο, αυτών που δεν πίστεψαν ποτέ σαν παιδιά, δεν δόξασαν την γέννηση ενός νέου πουλαριού, δεν έκλαψαν για κάθε λαβωμένο πουλί, σημαδεύοντάς το ψηλά στον ουρανό, με μιάς σφαίρας ελπίδα.

ύλη

Ο ήλιος καίει και πυρπολεί τη γη, το φεγγάρι σκιάζει και παγώνει όλη τη νύχτα. Εκεί που πάει κάποιος να ζεσταθεί, τότε οι αισθήσεις του αντιδρούν κι επιζητά τη δροσιά κι εκεί που πάει να φυσήει ξανά, θέλει αυτό το ανυπόφορο μαρτύριο της θνητιμότητάς του να τον σύρει πάλι ως το "αδύνατο". Κι έχουμε για πάντα ηλιοβασιλέματα, τη σελήνη όλο στη χάση της, το φως να μη διαφέρει από το σκοτάδι, ο χρόνος να κλέβει τη ζωή. Κι όπως τα αεικίνητα μηρμύγκια, τα πάνοπλα σκαθάρια που οργώνουν και κάτω τη γης, χωρίς αυτιά και μάτια, παραμόνο για τροφή κι αναπαραγωγή, υπάρχουν χωρίς να το ξέρουν, πεθαίνουν χωρίς να προσπαθούν, η ανθρώπινη μορφή δείχνει όλο και πιό πένθιμη, όλο και πιό ακίνητη, μέσα στην ανυπαρξία της για ουσία, πλάθοντας μηχανικά μιά πλάνη που δε γνωρίζει ούτε μαθαίνει, αλλά συνεχώς επαναλαμβάνει, επιζητώντας ε-

ναγώνια τη θερμότητα της ξεχωριστής επιβλητικής παρουσίας της, εκπροσωπώντας το μεγάλο Νόμο, την τρομερή σκιά της παρουσίας του στον κόσμο που ανακάλυψε πως δόθηκε για κτήμα του. Και κάθε φορά που ο φόβος και ο πόνος επισκέφτονται τον καθένα, τι αδυναμία τότε και τι ματαίότητα, όταν πραγματικά αισθανθούν ότι αρχή και τέλος έχουν μόνο τα πράγματα, που από πράγματα έχει γίνει η ύλη τους, δε μένει άλλο από σκόνη και ίσως τότε μόνο βρέχει.

ÚΜΝΟΣ

Ακούσαμε τότε τις φωνές, αναφυλλητά και απειλητικά κρωξίματα, κάπου μέσα από το μελαγχολικό τοπίο, σε μιά άγνωστη γλώσσα, που μας φάνηκε πως ποτέ μας δεν είχαμε καταλάβει. Τί σήμαινε άραγε εκείνο το άγνωστο νεύμα της φύσης, σαν εξολοθρευτής άγγελος, εκατοντάδες φτερούγες κάτω από μία, στόματα μέσα από ένα να κρέμονται από πάνω μας, να διαλαλούν γύρω μας, για μας, τους βαρβάρους, παρείσακτους, που διαταράσσουν χωρίς αιτία τον Παράδεισό τους. Η βάρκα έμοιαζε κι αυτή, σαν ένα λεπτό αφυδατωμένο φύλλο, που έχασε και κλυδωνίζοταν σιγά - σιγά, κάτω από την επιφάνεια του ακίνητου νερού. Τα έντομα πιά δεν πετούσαν γύρω μας, είχαν κι αυτά κρυφτεί κι όσο το φως λιγόστευε, βρισκόμασταν πιό μόνοι κι απεγνωσμένοι, νιώθαμε όλους εκείνους τους μοιραίους κραδασμούς να κορυφώνονται σε ένα μεγάλο θυμό. Μα πιό πολύ ήταν ο δικός μας φόβος που μεταμορφώνοταν σε θυμό, καθώς χάναμε την επιβλητική δυναμή μας, μέσα σ' αυτήν την ευλογημένη αρμονία. Η γη σα να έτρεμε λίγο ζωντανεύοντας και οι θάμνοι σάλευαν, με τα κλαδιά τους απειλητικά για υποδοχή. Σύννεφα έριχναν μελανές σκιές γύρω, αποκλείοντάς μας κάθε προσδοκία, μόνο μεγαλώνοντας τον τελικό αποκλεισμό μας μέσα στο άβατο. Και τότε, καθώς τα χρώματα άρχισαν να γίνονται πιό έντονα, σαν θανατωθήκαμε, ακούσαμε να τραγουδούν εναντίον υπέροχο, χαρμόσυνο ύμνο.

ΓΙΑΛΙ

Καθρεφτίζόμασταν, αλλίωναν οι φιγούρες μας, κάτι λαμπύριζε γύρω από το περίγραμμα, ίσως να είχε μείνει λίγο ακόμα από το φυτίλι, μιά στάλα λάδι, ξανθό λάδι στην άκρη, ανάμνηση θερμότητας στα πελαγωγμένα μας μέλη. Καθώς είχε ανοίξει εκείνη η θαυμάσια βεντάλια, αποχρώσεις κι αισθήσεις, εκείνη ακριβώς τη στιγμή της μεταμόρφωσης που είχε συντελεστεί, καθώς νέοι χυμοί έθρεφαν την πρασινάδα, γονιμοποιώντας

ξανά, φέρνοντάς μας στη ζωή τόσο ανέμελα, μα τόσο επιτακτικά, είχαμε μείνει ακίνητοι, αδύνατο ν' αντιδράσουμε, να σκεφτούμε πως, ή ποιά ήταν εκείνη η στιγμή. Κι ήταν αλήθεια, σα νά' μαστε μιά παράσταση μέσα σ' ένα σφραγισμένο μπουκάλι, απ' αυτά που ρίχνουν στο νερό, στέλνοντας μηνύματα βοηθίας από μακριά. Τις πνοές μας τις συγκρατούσε ένας φελλός ασφαλισμένος στο γιαλί, ταξιδεύοντας σ' έναν ωκεανό άγνωστο και παράξενο, μα φανταστικό, με τα δικά μας μικρά μάτια, να ταράζει σαν το όνειρο που είχαμε όλοι φτιάξει με το ακόμα πιό μικρό μυαλό μας και που τελικά όλο αυτό, θύμιζε ένα παιχνίδι, ένα παραμύθι, που τίποτε κακό δε θα γινόταν στο τέλος, μιάς και τα χέρια που είχαν φτιάξει εμάς και όλη την ιστορία από αγάπη, ήταν δυνατά.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Εμείς είμαστε απλά το πλήρωμα, το σώμα μέσα στο σχήμα που εμφυσήθηκε με μιά σοφία, που ούτε η τέχνη δε μπορεί να δείξει, μόνο τα αισθήματα, χωρίς ονόματα και χαρακτηριστικά, η πίστη και η αγάπη σ' αυτόν τον ανώτερο σκοπό που πραγματώνεται και υπάρχει μέσα μας τη ζωή!

Αγιάζοντας την ατέλεια μας, την ατέλειωτη ανησυχία μας, να υπερβαίνουμε και να επεμβαίνουμε στο άφθαστο, στο εγγύς, νομίζοντας κάθε φορά, πως βρήκαμε και καταλάβαμε την πραγματικότητα ή πως νιώσαμε και εξηγήσαμε το σύμπαν, σαν μιά σφαίρα ή σαν μιά ευθεία γραμμή. Και είναι δρομολογημένο και μισθολογημένο το ταξίδι μας, εμείς να προχωρούμε έτσι θαυμάσια μαγεμένοι κι ένα γλυκό δέος να μας φανερώνει αυτόν, τον μεγαλύτερο θησαυρό: το Θεό. Αγκαλιάζουμε, ευχαριστούμε, ευχόμαστε και δυναμώνουμε, στις πιό δύσκολες κρίσεις και στις πιό μεγάλες χαρές που παίρνουμε ύστερα από τους αγώνες μας με τα στοιχεία και τις δοκιμασίες. Το ταξίδι είναι αιώνιο, έτσι καλά ασφαλισμένοι μέσα στο μπουκάλι, είμαστε το μήνυμα που μεταφέρουμε και η απόδειξη της σωτηρίας μας είναι ο προορισμός μας, με το να βρεθούμε στην ακτή, εκπλρώνοντας το σκοπό μας, αμοιβώμενοι από το θησαυρό...

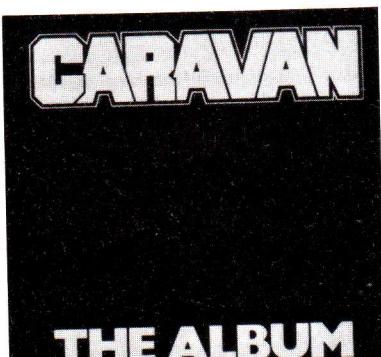
(...) να συνδεθούμε, να γίνουμε ένα με τη μεγάλη Αρχή μας...

Καρυές, Αγιον Ορος, 6 Νοε. 1991
ημέρα παρασκευής του τσίπουρου

H

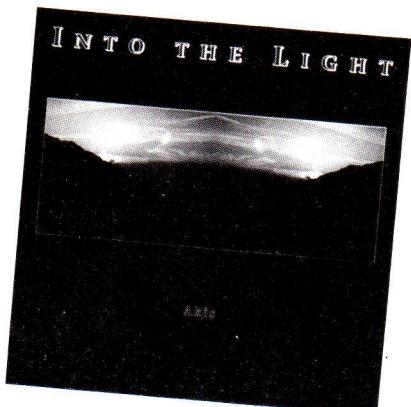

ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ:

CARAVAN :
The Album

Το θρυλικό συγκρότημα από το Καντέρμπουρ που άφησε πίσω του ιστορία, σε ένα άλμπουμ του 1980 που για πρώτη φορά κυκλοφορεί στην Ελλάδα.

AKIS : Into
The Light

Μία ελληνική εξερεύνηση του κόσμου του New Age

ΕΡΓΑ ΗΜΕΡΑΙ

(ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΓΚΑΝΤΕΜΗ)

ΥΠΟ ΔΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ζ

Θα προσπεράσω γρήγορα τα διλήμματα του τύπου υπέρ ή κατά της τρομοκρατίας, υπέρ ή κατά της βίας και τα συναφή, γιατί στην ουσία είναι ψευτοδιλλήματα: εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, κανείς απ' τους φωνασκούντες περί του αντιθέτου, δεν είναι πραγματικά κατά της βίας, απλά εννοούν πώς είναι κατά της βίας που δεν προέρχεται απ' αυτούς και προς όφελός τους. Δηλαδή είναι εναντίον της βίας που ασκούν οι άλλοι.

Ας θυμηθούμε εν τάχει, τα έργα των "υποκινούμενων" από τη Ν.Δ. αγροτών επί των τημερών του ΠΑΣΟΚ. Ας θυμηθούμε τους "υποκινούμενους" απ' το ΠΑΣΟΚ σταφιδοπαραγωγούς, που άλωσαν τη Νομαρχία Ηρακλείου προσφάτως. Ας θυμηθούμε τα πρωτοπαλλήκαρα της "φιλελεύθερης" ΟΝΝΕΔ στην Πάτρα και τους "αγανακτισμένους" πρασινοφρουρούς το '85 στο Χημείο, καθώς και τους "αγανακτισμένους" όλων των αποχρώσεων στο πρόσφατο Πολυτεχνείο. Αυτά είναι μερικά παραδείγματα.

Ολοι αυτοί λοιπόν, οικτίρουν, εξοβελίζουν και καταγγέλουν τη βία, αλλά σ' αυτήν προστρέχουν όταν νιώθουν ότι απειλούνται ή όταν θέλουν να επιβάλλουν αυτά που πιστεύουν.

Οι γνωστές κοινότυπες, πλαστικοποιημένες ανακοινώσεις Τύπου των εκάστοτε κυβερνητικών εκπροσώπων, που "καταδικάζουν τη βία απ' όπου κι αν αυτή προέρχεται", προκαλούν τον γέλωτα, γιατί όλοι τους ανεξαιρέτως αναγνώριζουν ότι υπάρχουν ορισμένα όρια που αν ξεπεραστούν, γιαία πυρί μειχθείτω! Ποιός όμως καθορίζει αυτά τα όρια και για ποιό σκοπό;

"Οι πληροφορίες που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή ανθρώπων, είναι ανάλογες με το είδος ανθρώπου που θέλει να κατασκευάσει κανείς" Ε. ΡΑΟΥΤΕΡ: "Κατασκευή Υπηκόων".

Στη παρούσα περίοδο που αρχίζει η τελική επίθεση του κράτους ενάντια στα μεσαία και κατώτερα κοινωνικά στρώματα, ο τρόμος και η αφειδής πώλησή του είναι απαραίτητα στοιχεία για να συφυρηλατηθεί η εμιστοσύνη στους ειδικούς και τους σωτήρες, στοιχεία που συνδυάζονται με τη σκόπιμη υπανάπτυξη της κριτικής σκέψης απ' τη λειτουργία των θεσμών.

"Σήμερα μια χώρα ανήκει σ' αυτόν που ελέγχει τα Μέσα Ενημέρωσης" ΟΥΜΠΕΡΤΟ ΕΚΟ: "Σημειολογία της Καθημερινής Ζωής"

Τον άχαρα αυτό ρόλο, α-

ναλαμβάνουν τούδε, τα Μέσα Μαζικής Αποβλάκωσης - με την τηλεόραση πρωτοστατούσα - που σαν μηχανισμοί ποδηγέτησης, γίνονται όλοι και πιο πολύπλοκοι και αδιαφανείς. Δεν είναι καθόλου τυχαία η αλλαγή στη δομή, τον τρόπο μετάδοσης και την επιλογή των προς μετάδοση πληροφοριών.

"Το αληθινό είναι μιά στιγμή του ψεύτικου" ΓΚΥ ΝΤΕΜΠΟΡ

Οι καιροί άλλαξαν. Η στολή του ιεροεξεταστή είναι μπανάλ και κανείς δεν πιστεύει πιά στις μάγισσες. Επρεπε να βρεθεί ένας καινούργιος κίνδυνος, που να απειλεί την έννομη τάξη της οποίας όλοι υπεραίμανται ανάλογα με τις περιστάσεις. Και βρέθηκε: Η Τρομοκρατία.

Δεν είναι της παρούσης να ψέξω ή να υπερασπιστώ την συγκεκριμένη έννοια. Σκοπός μου είναι να αποκαλύψω την υποκρίσια των κρατούντων και την ηλιθότητα των υπηκόων τους, καθώς και το ρόλο των Μ.Μ.Α. στον έλεγχο της σκέψης και του συναισθήματος.

Θα αρκεστώ σε μιά σειρά ερωτήματα και παρατηρήσεις (όσες μου επιτρέπει ο πενιχρός μισθός που παίρνω απ' τον εκδότη).

- Η Τρομοκρατία στην Ελ-

λάδα έχει κοστίσει 16 νεκρούς, μέσα σε 18 χρόνια δράσης. Δηλαδή, όσους νεκρούς έχουμε κάθε διπλάσιους στις μεγάλες εξόδους στο οδικό δίκτυο, λόγω της κατάστασής του και λόγω της αδιαφορίας, του φιλοτομαρισμού και της επιθετικότητας, που καλλιεργεί η σκατόπολη όπου ζουν.

- Τους διπλάσιους νεκρούς έχουμε κάθε χρόνο, εξαιτίας των ζηλοφθόνων ανδρών, που σκοτώνουν τις γυναίκες τους - πρακτική που βρίσκει την επιδοκιμασία μεγάλου τμήματος του ανδρικού πληθυσμού.

- Μέσα σε τρία χρόνια, 35 άτομα σκοτώθηκαν από υπηρεσιακά περίστροφα αστυνομικών, κυρίως οι γυναίκες και τα παιδιά τους.

- Πρίπου δέκα άτομα την ίδια περίοδο, έχασαν τη ζωή τους από κυνηγετικές καραμπίνες, κατά τη διάρκεια του "πολιτισμένου" σπορ του κυνηγιού.

Τα κρατικά μυαλά σκέφτηκαν ένα θαυμάσιο τρόπο πρόληψης της αιματοχυσίας από τρομοκρατικές επιθέσεις την περιστολή των ελευθεριών στον Τύπο με την απαγόρευση δημοσίευσης προκηρύξεων, απαγόρευση που βρήκε πολλούς κοπτόμενους θασώτες.

Ομοίως λοιπόν θα πρότεινα, αφού η περιστολή ελευθεριών είναι η ορθή μέθοδος για τους κρατούντες, μερικά ακόμα μέτρα για τη θεραπεία των κοινωνικών πληγών.

Απαγόρευση των εκδρομών με το αυτοκίνητο τα Σαββατοκύριακα και τις εορτές.

Απαγόρευση όλων των λαικών ασμάτων και ταινιών, που προτρέπουν στη δολοφονία γυναικών από τους άντρες τους, λόγω ζήλειας.

Αφοπλισμός των αστυνομικών.

Απαγόρευση του κυνηγιού.

4

Γιατί όλοι αυτοί οι προαναφερθέντες νεκροί, δεν προκαλούν τον οίκτο, τη λύπη, ή και την οργή του μέσου τηλεμαλάκα; Επειδή απλούστατα υπάρχουν κάποιοι που κατευθύνουν τη σκέψη και τα συναισθήματά του. Ο τηλεθεατής είναι μέρος μιάς αγέλης. Η νοημοσύνη του προσβάλλεται καθημερινά, χωρίς αυτός να αντιδρά. Πως εξηγείται ότι πείθεται ας πούμε, ότι τα μέλη των ακροδεξιών βομβιστών της ΟΝΑΚ, είναι "παιδαρέλια" που χρήζουν ιδιαίτερης μεταχείρισης, ενώ ο ίδιας ηλικίας νεαρός, που έριξε χαρτοκιβώτιο στη φωτιά, για να προστατευτεί απ' την αλόγοστη χρήση χημικών ασφυξιο-

"Σήμερα μια χώρα ανήκει σ' εκείνον που ελέγχει τα Μέσα Ενημέρωσης"
Ενημέρωσης"
(Ουμπέρτο Εκο : "Σημειολογία της Καθημερινής Ζωής")

γόνων της αστυνομίας, αντιμετωπίζεται ως αιμοσταγής Αναρχικός, παραπέμπεται για εμπρησμό, βασανίζεται και χρεώνεται με 7 χρόνια φυλακής (απ' την οποία θα βγει "σωφρονισμένος" στα 24 του);

Πως εξηγείται η θλίψη του τηλεοπληκτου, για τον τραυματισμό του άτυχου Ζητά, που έφαγε τα μούτρα του κάνοντας σούζες μέσα στο δρόμο, την ίδια στιγμή που ο θάνατος μετά από αστυνομική καταδίωξη, ενός νεαρού μηχανόβιου στην Καλαμάτα, δε συγκινεί κανένα; Οπως κανένα από δάυτους, δεν ευαισθητοποίησαν τα βασανιστήρια που υπέστησαν στην Ασφάλεια Αθηνών, 33 νέοι επειδή κολλούσαν αφίσσες. Και φτάσαμε μάλιστα, πολλοί να θεωρούν τα βασανιστήρια επιεική, δικαιολογημένα στην περίπτωση της νεαρής που ξυλοκοπήθηκε ενώ ήταν έγυνος ("καλά να πάθει, τι τις ήθελε τις αφίσσες αφού ήταν έγγυος") και ο ίδιος ο υπουργός Δημόσιας Τάξης να γίνεται πιστευτός από μία μερίδα ηλιθίων, όταν λέει ότι οι κοπέλλες που υποχρεώθηκαν να γδυθούν και να υποστούν εξευτελισμούς απ' τα αστυνομικά όργανα, "το έκαναν οι κιοθελώς, επειδή ήταν Αναρ-

χικές".

Γιατί, τέλος, ο εμπρησμός ενός νεανικού ραδιοσταθμού της Θεσσαλονίκης από παρακρατικούς τραμπούκους και το επικείμενο κλείσιμο άλλων δύο (ΡΑΔΙΟ ΚΙΒΩΤΟΣ & ΡΑΔΙΟ ΟΥΤΟΠΙΑ) με κατάπυστα επιχειρήματα, περνάει στα "ψι-

λά" μιάς εφημερίδας και αγνοείται από την τηλεόραση, ενώ το σπάσιμο ενός φαρμακείου από ένα πρεζάκι για τη δόση του, παρουσιάζεται ως η μεγαλύτερη τραγωδία που βρήκε τον Τέρενς Κουίκ τα τελευταία χρόνια;

Δε θα απαντήσω σ' αυτά

τα ερωτήματα. Οι έχοντες μυαλό, ας βγάλουν τα συμπεράσματά τους. Οι υπόλοιποι, μακάριοι οι πτωχοί των πνεύματι, αν και δεν καταλαβαίνω τι γυρεύετε στο παρόν έντυπο. Ισως ο "Τηλεθεατής", να σας ταΐριαζε καλύτερα.

TE 7" ! VOTE 7" ! VOTE 7"

SYMPATHY FOR THE RECORD IDUSTRY

CLAWFIST

SUB POP

ESTRUS

C/Z

OVERGROUND

ΟΙ CULT ΕΤΙΚΕΤΕΣ / 45 ΣΤΡΟΦΕΣ /

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟ ΒΙΝΥΛΙΟ /

ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ /

100 % FUN !

HITCH - HYKE RECORDS
tel. (01) 9233472, fax. 7249370

ΤΟΜ ΚΑΡΣΟΝ

ΚΑΚΕΣ ΠΑΡΕΕΣ

ΧΑΡΛΑΝ ΕΛΛΙΣΟΝ

ΔΕΝ
ΕΧΩ
ΣΤΟΜΑ
ΚΑΙ
ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ
ΟΥΡΛΙΑΞΩ

ΠΟΠΕΙΡΑ

ΡΟΜΠΕΡΤ ΣΕΚΛΕΥ

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ
ΣΤΗ ΓΗ

ΠΟΠΕΙΡΑ

ΑΠΟΠΕΙΡΑ

Κηφισίας 140
Αθήνα 115 25
Σόλωνος 99, Αθήνα
τηλ. 3630 376

TZAK KEROYAK:

Πικ

Ελεύθερος Τύπος

"Φυγάς κι αλήτης θάμαι πάνω στη γη" - φράση της Βίβλου. Μόνο που δεν ξέρω αν ήταν προφητεία χαράς ή δυστυχίας.

"Παππού, το ταξίδι δεν είναι ούτε το πιό εύκολο, ούτε το πιό ευχάριστο πράγμα στον κόσμο, όμως σίγουρα συναντάς στο δρόμο σου πολλά ενδιαφέροντα πράγματα κι επιπλέον, δε μπορείς να γυρίσεις πίσω... Παππού η ζωή δεν είναι χαρούμενη, αλλά ξαφνικά σε κάνει ευτυχισμένο και αυτό συνεχίζεται με τον ίδιο τρόπο, ώσπου να πεθάνεις, χωρίς να ξέρεις το λόγο... Κάποια μέρα παππού, θα κάνω πολλά λεφτά, για σένα και για μένα, αλλά θ' απολαμβάνω τη ζωή μου με τον τρόπο που την απολάμβανε ο Σλιμ, χωρίς δεκάρα στην τσέπη. Μόνο έτσι είμαι σίγουρος πως θα γίνω ευτυχισμένος" - αποσπάσματα απ' το "Πικ"

Μόνο που ο Κέρουακ απέκλεισε απ' την προφητική φράση της Βίβλου, την πιθανή ερμηνεία της δυστυχίας. Ετσι απλά και τρυφερά. Μετά ήρθε το 1969 και ο Τζακ πέθανε, παραμένοντας για πάντα παιδί...

TΖΕΗΣΟΝ ΞΕΝΑΚΗΣ:

"Χίππηδες και Κυνικοί"

Απόπειρα

Επανέκδοση του γνωστού και ανεκτίμητου. Για δυό λόγους ανεκτίμητου. Ο πρώτος είναι: αποτελεί, μαζί με το "Επίκητος - Ζωή και Στωικισμός", τα μοναδικά γραφτά ενός "φιλοσόφου της αυτοκτονίας" ο οποίος δε ζει πλέον και δευτέρος λόγος το ότι ακόμα κι αυτά, με ειδικούς χειρισμούς (κυρίως των φίλων του) έφτασαν σε σχήμα εκδόσιμο, αφού ο ίδιος δεν χαρακτηρίζόταν από τέτοιες τάσεις, ώστε να έχει ενσυνείδητα στην παραγωγή το έργο προς έκδοση. Οπως περίπου (αλλά πιό ακραία και χαμογελαστά) κι ο Γ. Μακρής. Άλλοι τα μαζέψαν αφότου αυτοκτονησε, γιατί όσο ζούσε, προτι-

MERLIN'S MARVEL BOOKS

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΒΑΘΥΚΟΥΡΟΣ ΣΚΕΛΕΤΙΣΤΗΣ

μούσε τη διαπροσωπική μετάδοση της γνώσης. Μιά ευγενής "προτίμηση", που όμως δε στάθηκε αρκετή από μόνη της να τον κρατήσει πιστό και ανώνυμο ιππότη της, έως ένα φυσικότερο τέλος απ' αυτό της ταράτσας.

Ο όρος "φιλόσοφος της αυτοκτονίας" που χρησιμοποίησα πιό πάνω, είναι παρμένος έτοιμος από τις αναφορές τρίτων μέσα στο βιβλίο και τον χρειάστηκα για να τιτλοφορήσω προς χάριν συντομίας, τον ψυχικό και πνευματικό κύριο άξονα του Ξενάκη. Διαφωνώ με την μονολιθικότητα του όρου αυτού, αλλά δεν βρήκα τίποτα καλύτερο (κοντινότερο) σ' αυτό που σκέφτομαι κι έτσι για την ώρα υπαναχωρώ λεκτικά (και συνεχίζω να ψάχνω).

Είναι μιά προσεγμένη έκδοση και θά' ναι σωστή ενέργεια η ανάγνωσή του για μιά (έστω και μοναδική) κατατοπιστική επαφή με το χώρο του.

ΤΟΜ ΚΑΡΣΟΝ:

"Κακές Παρέες"

Απόπειρα

"Είχαν μεγαλώσει με το rock 'n' roll, είχαν γνωριστεί μέσω του rock 'n' roll - ήταν η κοινή θρησκεία τους, το πρώτο τους ναρκωτικό. Από τη μουσική είχαν μάθει πως να ερωτεύονται και πως να εξε-

γείρονται, κι αν τελικά τους οδηγούσε στο θάνατο ή απλά στην απελπισία, ήταν επειδή αυτό ήταν το ρίσκο της μουσικής, το τίμημά της. Γιατί, αν το rock 'n' roll μπορεί να σου σώσει τη ζωή, μπορεί και να σκοτώσει."

Αυτό η εισαγωγή, νομίζω πως είναι ό, τι πρέπει για το χαρακτηρισμό του βιβλίου αυτού. Ο Τομ Κάρσον, δημοσιογράφος στο "Rolling Stone" καταλαβαίνει το νόημα. Και ξέχυνεται από κει που κανείς δεν τον περιμένει, να αιφνιδιάσει τις συνειδήσεις μας. Ενα μυθιστόρημα που τα όριά του είναι πολύ δύσκολο, ακόμα και να τα ψηλαφίσεις. Απλά διαβάζεις και το ρουφάς μέχρι το μεδούλι του.

Γ.Κ.

(Ενδιαφέροντα βιβλία από την "Απόπειρα" είναι ακόμα δύο τίτλοι Ε.Φ. που δεν προλάβαμε να διαβάσουμε, το "Δεν έχω στόμα και πρέπει να ουρλιάξω" του Χάρλαν Ελλίσον και το "Προσκύνημα στη Γη" το Ρόμπερτ Σέκλευ. Ακόμα εκδόθηκαν δύο "ινδιάνικοι" τίτλοι από τον "Ελεύθερο Τύπο", ενώ μην διανοηθείτε να μη διαβάσετε τον "Υφαντόκοσμο" του Κλαΐβ Μπάρκερ (ναι, αυτός είναι), που όλως περιέργως, κυκλοφορεί στη σειρά "Bell")

MUSIC EMPORIUM
ΑΙΣΚΟΙ
ΑΝΔΡΕΟΥ ΜΕΤΑΞΑ 13, ΕΕΑΡΧΕΙΑ

WE ARE WATCHING!

Μας βρήκε χειμώνας άγριος. Μέσα στη θυέλλεια μανία του να μας αφανίσει, περιφέρουμε τα κουφάρια μας και ψάχνουμε για καταφύγιο. Να κρυφτούμε κι απ' τον εθνικισμό, έναν Ηρώδη που κατασφάζει τα νιάτα μας πριν ακόμα προλάβουμε να συνειδητοποιήσουμε την ύπαρξη τους. Σε πείσμα τους, εμείς θα επιβιώσουμε και φέτος.

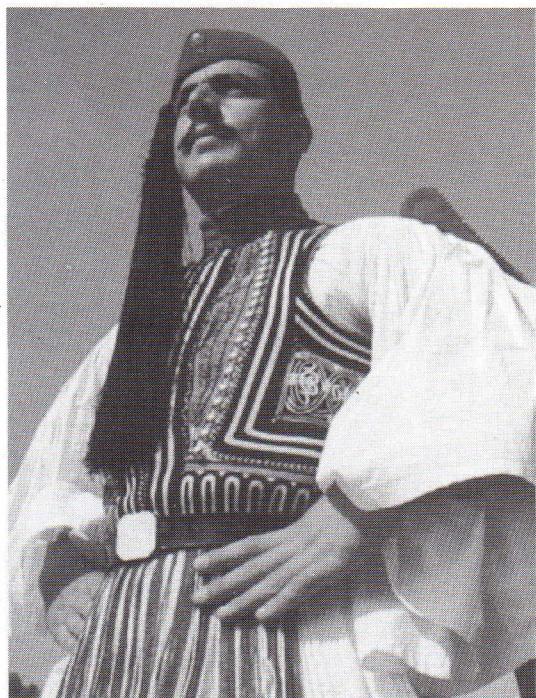
smashing pumpkins

ΟΙ ΚΟΛΟΚΥΘΕΣ ΤΡΑΓΟΥΔΑΝΕ ΑΚΟΜΑ

Η πρώτη επαφή με τους Smashing Pumpkins είναι μια μικρή ιστορία τρόμου. Κατ' αρχήν, κάθεσαι απαθής και αμέριμνος ανυποψίαστος για τα ειρωνικά παιχνίδια που παίζει η μοίρα εις βάρος σου, μπροστά στην οθόνη της τηλεόρασης (ζόμπι!) και παρακολουθείς το "120 Minutes" στο MTV, όταν ξαφνικά ένας τρομακτικός νηστικός στρόβιλος σε αρπάζει και σε παρασύρει στην γλυκιά καταστροφική του δίνη -σύμφωνα με ελάχιστους αυτόπτες μάρτυρες που επέζησαν από αυτή την τραυματική εμπειρία-.

Για τους επιζήσαντες βετεράνους όμως, τα πράγματα είναι πιο δύσκολα, αφού γι' αυτούς αρχίζει το μακρύ και δίχως γυρισμό ταξίδι της εξάρτησης. Πώς να μπορέσεις να ξεφύγεις από τα αυλάκια του "Gish"; Οσο κι αν προσπαθείς να ξεκολλήσεις τα αυτιά σου από τέτοια θαυμαστή σπορά από θύελλες και καταιγίδες, αύρες, άπνοια και γλυκιά καθησυχαστική σιωπή, αποδεικνύεται αδύνατο.

Τις οργισμένες ηλεκτρικές εκκενώσεις διαδέχονται διαλλείμματα μελωδικής ηρεμίας (έως και σιωπής) και οι Iron Butterfly θα αισθάνονταν περήφανοι που, έστω και τόσα χρόνια μετά, βρέθηκαν κάποιοι να παίζουν το παιχνίδι τους τόσο καλά όσο μπορούσαν και οι ίδιοι.

Ελληνόψυχος νέος, ξεκινά για να κατακτήσει τις χαμένες πατρίδες.

ΣΤΟ ΚΑΛΟ!

Ο Μεγαλέξανδρος και ο καταραμένος όφις. "Νεαροί" blood sucking bastards, υπό την επωνυμία "Οργάνωση Ελληνόψυχων Νέων Ο Μέγας Αλέξανδρος", περιπλανούν την αιμοβορία τους και γεμίζουν την Αθήνα με συνθήματα που εκφράζουν τον αγνό πατριωτισμό τους. Δεν πρόκειται βέβαια για κάτι καινούριο. Τα "άγρια" αυτά "νιάτα" δεν αποτελούν τίποτε περισσότερο από τους τενόρους στην αιμοδιψή καλοκουρδισμένη χωρωδία των επιθετικών εθνικιστών. Βουλευτές, εφημερίδες, καραβανάδες, μπάτσοι και παπάδες διευθύνουν και ταυτόχρονα τραγουδούν. Οι πολεμοχαρείς φωνές τους κρεσεντάρουν όπως οι κραυγές "αίμα, αίμα" στις μεταμεσονύχτιες προβολές (το σπέρμα μάλλον τους έχει τελειώσει). Αρχίζουν ως ψίθυροι και καταλήγουν σε τρομακτικά και εμετικά ουρλιαχτά. Και ύστερα το αίμα πάντα έρχεται. Μόνο που αυτή τη φορά δεν θα είναι στην οθόνη. Οσο τους επιτρέπουμε να μεταδίδουν ανενόχλητοι τον πνευματικό τους έρπη, τόσο πιο επικίνδυνοι γίνονται. "Εξελθε όφι κατηραμένε. Διότι... αν δεν έξελθε εσύ θα σε εξέλθω εγώ!"

Χαμένοι στο δαιίδαλο της Πανόρμου. Ευτυχώς που κι αυτό το χειμώνα το Maze άνοιξε στοργικά την αγκαλιά του για να στεγάσει τις σχιζοφρένειες και τις υστερίες μας. Ας κάνει κρύο έξω. Μέσα, η ζέστη είναι αβάσταχτη (και δεν έχει και fashion victims).

Οταν ο Greg σου ρίχνει μια ειρωνική ματιά του στυλ "σε νοιώθω, κουφάλα", είσαι πλέον σίγουρος ότι επόμενο τραγούδι είναι για σένα. Καθώς αφήνει το πλατώ να γυρίσει, σου χαμογελάει πονηρά και σε δείχνει με το δάχτυλο. "Πάρτε τα στο κρανίο, χαμούρεψ"

Τσαγκαροεπιλογές. Ο κόσμος έξω αποσυντίθεται με ρυθμούς machine gun. Μέσα στην έκσταση της άγνοιας και της αδιαφορίας του, ο -intellectual υποτίθεται- επιλογέας της "Κυριακάτικης Ελευθεροτυπίας" αναρωτιέται για τη νοσταλγία και επιλέγει, πριν από μας για μας, μέσα από την πολύχρωμη πραμάτεια των media τα τελευταία, πιο trendy αντικείμενα των συνθετικών του πόθων: ξενοδοχεία, ecstasy, PM Dawn και fashion freaks. Face it, prick: η σκληρή αλήθεια είναι ότι ψωνίζεις από το καλάθι. Μ' αυτήν την παράνοια της "κατίνας" (το λέω χωρίς καμμιά ρατσιστική διάθεση, το αντίθετο μάλιστα) που νομίζεις ότι έγινε VIP επειδή πήγε εκδρομή (με group) στο Παρίσι, να του κατατρώει το μυαλό, δεν δημιουργούν καμμιά απορία οι περδολογίες του για την καθαρότητα της γλώσσας και το χαμένο νόημα των λέξεων "αγάπη" και "έθνος". Ομως η λέξη "έθνος" δεν είχε ποτέ νόημα για τους νεκρούς φαντάρους, τους πολιτικούς κρατούμενους και τους καταπιεσμένους. Αν θέλεις να βρεις το πραγματικό της νόημα, αναζήτησε το στις "ομάδες αγανακτισμένων πολιτών", you creep!

Εύχομαι τα (δήθεν) "πτώματα της τηλεόρασης" να αναστηθούν και να σε φάνε, φτωχομπινέ (σε τιμάει ελπίζω να σου προσάπτω ένα χαρακτηρισμό που δεν τον έχουν ακόμα μαγαρίσει)

France. Και μ' όλη αυτή την πολυλογία για Τσαγκαρουσιάνους, έθνη και Παρίσια, θυμήθηκα τον Φρανς (sic) Τσαγκάρη. Είναι δυνατόν να παθαίνει εθνικιστικές κρίσεις ένας τύπος που το όνομα του είναι Φρανς

Με μάτια σκυμμένα στο χώμα. Turn on. Tune in. Just don't drop out. Ο βρετανικός τύπος τους αποκαλεί shoegazers. Το κεφάλι τους είναι διαρκώς ελαφρά γερμένο στο πλάι. Το βλέμμα τους απλανές, μονίμως καρφωμένο στο πάτωμα (μα που πήγε εκείνο το δεκάρικο). Στίχοι γλυκόπικροι για ανεκπλήρωτους έρωτες και υπόνοιες για bad trips. Σεμνότητα. Υπνωτισμός. Κιθάρες στο maximum overdrive.

Τα συγκροτήματα από την κοιλάδα του Τάμεση είναι για μήνες τώρα η πιο καυτή μόδα για τους βρετανούς εφήβους, ιδιαίτερα για τους φοιτητές, που η bagginess των ηρώων της εργατικής νεολαίας του Manchester δεν ήταν αρκετή για να ικανοποιήσει τη διανοούμενή στικη φύση τους. Εξ' άλλου, η νωχέλεια των παιδιών της "χαρούμενης κοιλάδας" πλησιάζει πιο πολύ την ψυχρή νοοτροπία τους απ' ό,τι τα εκφυλισμένα σόουλ παραληρήματα και η αθυροστομία του Shaun Ryder. Οι Ride, οι Moose, οι Lush, οι Revolver, οι Chapterhouse, οι Slowdive, οι Curve δεν είναι πρωτοπόροι. Είναι απλά οι νέοι μύστες μιας παλιάς τελετουργίας. Ο James και ο Robert άφησαν το κεφάλι τους να βυθιστεί σε έναν ωκεανό από κιθάρες και γλυκερές, απόμακρες μελωδίες. Ξέρουν άραγε ποιος είναι στη σκηνή: "We couldn't give a shit, man... just couldn't give a shit"

I'm not cramped... Ο Lux Interior βγήκε από το παρασκήνιο για το encore. Η ατμόσφαιρα είχε μια μυρωδιά προσποιητής διαφθοράς και ανειλικρινούς σεξουαλικής παράνοιας. Μέσα στα λίγα λεπτά που κράτησε το "Surfing Bird" ο Lux σκαρφάλωσε στα

cud oh yes, they will do just fine !

The day crime paid. Στο τέλος έρχεται πάντα κάποια μέρα που το έγκλημα ανταμοιβεί. (Ασχετά αν οι ξενέρωτοι εγγλέζοι διαβεβαιώνουν για αιώνες τον κόσμο πως "crime never pays"). Οι Happy Mondays είναι κλασικό παράδειγμα: Μέχρι χτες πούσαραν ecstasy στα σχολιαρπόαιδα, σήμερα κάθε trendy περιστικό που σέβεται τον εαυτό του, τους έχει κάνει εξώφυλλο. Αν όμως ο Shaun Ryder σπάει την πλάκα του και κατόπιν την εξαργυρώνει ξεδιάντροπα, ο Carl Puttnam δεν αισθάνεται καθόλου άνετα με την ξαφνική φήμη των Cud, του συγκροτήματος του. Ιδιαίτερα όταν τον αποκαλούν "fat bastard", στις συναυλίες. "Το γεγονός είναι... το γεγονός είναι ότι δεν είμαι χοντρός" τραυλίζει απολογητικά σε μια παλιότερη συνέντευξή του στο NME. Και λέει την αλήθεια. Δεν είναι χοντρός. Απλά χοντρομούρης.

Το έγκλημα των Cud όμως δεν έχει καμμία σχέση με οποιουδήποτε είδους παράνομη δραστηριότητα (αν και θα παραδέχονταν, ακόμα και χωρίς να εξασκηθεί βία επάνω τους, ότι θα μπορούσαν να είχαν καταλήξει πληρωμένοι μπράβοι). Η δισκογραφική τους παραγωγή αρκεί για να μπουν για τα καλά στη μύτη της pop βιομηχανίας. Τόσο καλά που το καινούριο τους ερ κυκλοφόρησε στην A&M. Δαιδαλώδης pop άποψη, soul αναφορές, spaz rock και περίεργοι στίχοι. Αυτό είναι οι Cud. Και μεταφέρουν ένα μήνυμα: "I won't work nine to five/ that's my profession". Κι εγώ μαζί τους...

ηχεία, κατέβασε τις κουρτίνες, ξεκόλλησε τα χαλιά, κατέστρεψε τα monitor και γενικά γύρισε τα απάνω κάτω. Πολύ συναρπαστικά ολ' αυτά θα έλεγα, αν δεν είχε κάνει ακριβώς τα ίδια και την προηγούμενη νύχτα. Τα έκανε και πρόβα στο soundcheck άραγε; No one thinks you're cool any more you, pathetic bastard!

...but I'm cartered Παρ' όλο που μεγαλουργούν, συνεχίζουν να νοιάζονται. Για τους άστεγους, τους φαντάρους και τα πυρηνικά, το κράτος και τους μπάτσους. Σοσιαλιστές χωρίς συνείδηση του γεγονότος, οι Carter The Unstoppable Sex Machine με άφησαν άναυδο στο ΡΟΔΟΝ. Και όσοι δε μαγεύτηκαν από το καταπληκτικό τους σώου, το έξυπνο χιούμορ και την αμηχανία τους μπροστά στο ελληνικό κοινό δεν είναι τίποτε άλλο από αξιολύπητοι μπάσταρδοι.

Quiz: Ποιος συνέργατης του Merlin's συντάσσεται με την πολιτική των απελάσεων των Αλβανών προσφύγων; Στείλτε τις απαντήσεις σας στη διεύθυνση του περιοδικού μαζί με προτεινόμενες ποινές για τον οπορτουνιστή. (Εγώ πάντως προτείνω να τον ανασκολπίσουμε, το σιχαμένο).

Αντίστροφη μέτρηση 1991:
Η συντροφιά του Spaceman στο διαστρικό του ταξίδι

33 rpm

12. Mordred: In This Life
11. Screaming Trees: Uncle Anesthesia
10. Butthole Surfers: Ploughd
9. Inspiral Carpets: The Beast Inside
8. Carter U.S.M: 30 Something
7. The Charlottes: Things Come Apart
6. Ned's Atomic Dustbin: God Fodder
5. Blur: Leisure
4. Teenage Fanclub: Bandwagonesque
3. Mudhoney: Every Good Boy Deserves Fudge
2. Pixies: Trompe Le Monde
1. Swervedriver: Raise
- O. Smashing Pumpkins: Gish -Ανάφλεξη!
- Nirvana:Never Mind -Take off!

45 rpm

10. Drive: Go Out -Be Happy
9. Ride: Today Forever e.p.
8. The Telescopes: Flying e.p.
7. Manic Street Preachers: Motown Junk
6. Revolver: Heaven Sent An Angel
5. Curve: Cherry e.p.
4. Ned's Atomic Dustbin: Trust
3. Cud: Oh No, Won't Do
2. Mudhoney: Let It Slide
1. Dinosaur Jr.: Whatever 's cool with me
- O. Nirvana: Smells like teen spirit

Το διαστημικό πλήρωμα:

Spaceman:

πιλότος

Lady Stardust:

πλοϊγηση (συναισθημάτων)

Lina: εμπνεύσεις

TURNONS

Nirvana-Never Mind: εδώ είν' ο παράδεισος, κι η κόλαση εδώ. **Spike Lee:** Οι χειραγωγοί (ή μήπως θα έπρεπε να πω προαγωγοί;) του Hollywood δεν κατάφεραν ακόμη να του αιχμαλωτίσουν εντελώς την έμπνευση. Και όσο για τις ερωτικές σκηνές του, είναι ακόμα soft porno. Get the fever. **Teenage Fanclub:** Το "December". είναι το απόλυτο χειμωνιάτικο τραγούδι. **Suicidal Tendencies:** (κάτι σας είπα, τώρα)

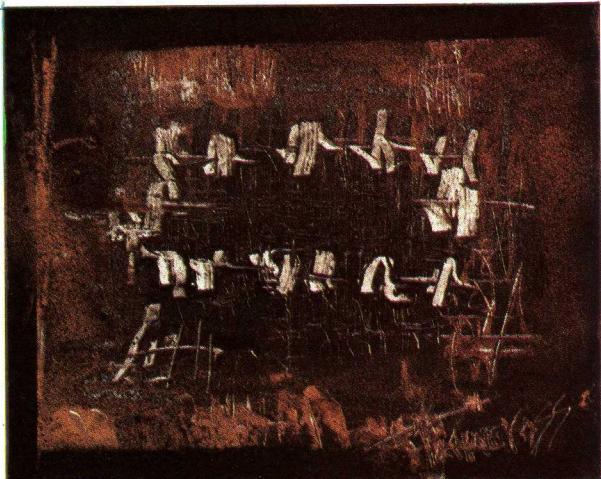
TURNOFFS

U2-Achtung Baby: Επιεικώς απαράδεκτο, babies. **Freddie Mercury:** Αέρα, αέρα να φύγει η χολέρα. **Michael Jackson:** Γλωδής, φυλλετικά ερμαφρόδιτος και κακόγουστος. Φτου! (μέχρι και ο ίδιος του ο αδερφός τον έκραξε) **Οδυσσέας Ελύτης:** Εδωσε, λέει, φως. Εμείς, πάντως, είχαμε διακοπή. **Κορνήλιος Καστοριάδης:** "Το συναίσθημα ότι περνάμε κρίση συνιστά την ίδια την κρίση". Και το συναίσθημα από τι προκαλείται ωκέφαλες;

ΓΑΒ, ΑΓΟΡΙ ΜΟΥ !

THE TANACROSS

όπως χρεώνεται την τέχνη του, να τρελαθεί με το χρώμα της φωτιάς και ν' απαρνηθεί την αξία και τις δωρεές, αντί να εκτιμήσει την εικόνα και άρα να γίνει κι ο ίδιος φωτιά, προτίμησε να κλείσει ένα ραντεβού σε ραδιοφωνικό σταθμό, με μιά άσχετη. Τα είπαν λοιπόν "σαν δυό καλές φιλεναδίτσες" (η

άσχετη "ναι" και "βεβαίως"), κάτι σαν πρωινός καφές του "Αντέννα".

- Γαβ, αγόρι μου...

Ελα καλέ μου και δε θα σε γαβγίσω άλλο, γιατί και το να γαβγίζεις, την αξία του την έχει. Δε θέλω... Ελα Μυταρά μας, πες τα μας όλα, πες το σωστό εσύ, που έχεις και το στυλ σου κι υποχρεώνεις και τους μαθητές σου να το αντιγράφουν... και στενοχωρήθηκες πολύ που κάηκε η καρέκλα σου.

Ελα βρε Μυταρά μου, πες το σωστό εσύ που διαλέγεις τους "ζωγράφους" για τη Σχολή Καλών Τεχνών... "Καλών Τεχνών", γιατί οι κακομούτσουνοι και οι κακές ψυχές, είναι για τους εφιάλτες σου μονάχα!

- Γαβ, αγόρι μου... Από κακές ψυχούλες, μπας και παραδεχτείς πως μπορείς να παραδεχτείς πως είσαι κάπου στη μέση... Φρίκη...

Σε παραπέμπω λοιπόν στην "Ανταρσία των Αγγέλων" του Α. Φρανς, έτσι, μήπως και ιδρώσεις λίγο.

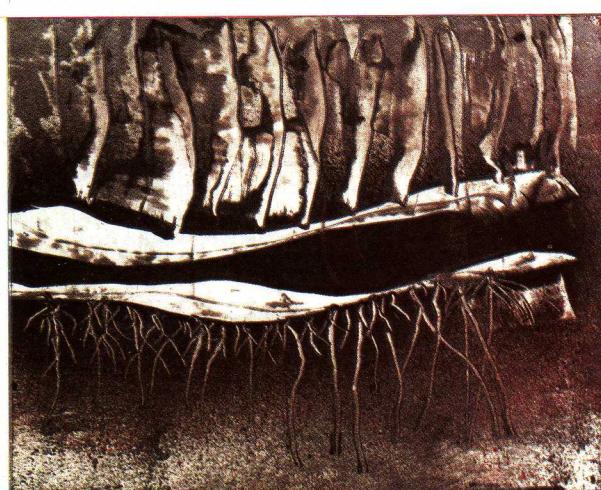
"Να καταργηθεί το άσυλο", ε;... γιατί έχεις ξεχάσει εκεί, απ' τη σάλα σου, τι είναι να στριμώχνεσαι, να μη βγαίνεις άλλο, αλλά να μπορείς μέχρι τέλος στο πόστο σου... **Να είσαι εκεί!** Τι σημαίνει άσυλο για σένα κύριε Μυταρά; Οχυρώσου πίσω απ' την υπογραφή σου και σκέψου λιγάκι ποιοί είναι οι "ανεύθυνοι και γελοίοι"!

Με λένε Τάνια και σου χαρίζω μιά μπανάνα. Συν δύο, τρία εργάκια μου κι αν σε συναντήσω

θα με αναγνωρίσες γιατί θα σου γαβγίσει ο σκύλος μου (αδιανοητό ένστικτο!)

Σε προκαλώ όμως σε μιά συνέντευξη κύριε Μυταρά. Κι εκεί θα είναι η αναμέτρηση, όχι σικέ. Τι θα πεις, τι θα σου πω! Να μας πεις και για την Τέχνη σου, την καλή! Γιατί στο τέλος θα γαβγίσουμε μαζί.

ΥΓ. Θα φτιάξεις όμως ένα τιμοκατάλογο έργων, όπως κοστίζει η τυρόπιτα, όπως πληρώνεις το αλκοόλ, στάνταρ τιμή κωλόχαρτου, γιατί είμαι 100 % σίγουρη κύριε Μυταρά, ότι έχετε και σεις κώλο και τον χρησιμοποιείτε. Κι ίσως ο ζωγραφικός σας κώλος να χρειάζεται μιά απαλή, βελούδενια ποιότητα. Κι αντί να διαφημίζετε τις προσεχείς εκθέσεις σας, διαφημίστε πολυτελές κωλόχαρτο! Σίγουρα λεφτά και χωρίς να μπείτε στον κόπο να ζωγραφίσετε. Δε βλέπετε την Κανέλλη με τα φασολάκια "Μπαρμπα - Στάθης";

ΤΑ ΑΛΛΑ... MEDIA

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ. Κυκλοφορεί το τρίτο φύλλο αυτής της ενημερωτικής Αναρχικής εφημερίδας, με ειδήσεις και σχόλια από την "άλλη" επικαιρότητα. Φιλοδοξεί να διατηρήσει μηνιαίο χαρακτήρα και μπορείτε να την αναζητήσετε στα γνωστά στέκια, καθώς και στην Τ.Θ. 31261, 10035 Αθήνα.

Στο δέκατο τεύχος έφτασαν οι **ΠΕΙΡΑΤΕΣ ΤΗΣ ΗΜΙΣΕΛΗΝΟΥ**. Αρθρα για τους Ινδιάνους της Αμερικής, την Ισπανία, Επιστήμη και Αναρχισμός (πολύ ενδιαφέρουσα μετάφραση του κειμένου του Frank Harrison) και επικαιρότητα, πάντα υπό το πρίσμα της πάλης ενάντια στο κράτος.

Κάθε φορά που κάποια άτομα του "εκτός των τειχών" χώρου της Θεσσαλονίκης αποφάσιζαν να εκδόσουν περιοδικό, συνήθως έβγαινε κάτι πολύ καλό. (Μην ξέχνατε τα "Τετράδια Για Προλεταριακή Χρήστη"). Το ανάλογο συμβαίνει και με το **MAYPO ΡΟΔΟ** (Τ.Θ. 10005, Θεσ/νίκη 541 10, ας μην αναγράφεται το όνομα του περιοδικού στους φακέλλους για ευνόητους λόγους), όπου χρησιμοποιώντας μπόλικες δόσεις "καταστασιασμού", τα παιδιά που το εκδίδουν κάνουν μιά άψογη χρήση της γλώσσας και την τοποθετούν σε ένα περιποιημένο έντυπο. Καλή συνέχεια!

Και να τώρα ένα φαντανάκι που καταφθάνει απ' τη γηραιά Αλβιώνα. Το **FEAR 'N' LOATHING** βγαίνει φωτοτυπημένο με συνεντεύξεις από Poison Idea, Test Dept, Death In June, Nova Mob, Galaxie 500 και άλλα. Εχει 28 σελίδες και A4 σχήμα και παρ' όλο που δείχνει πρόχειρο, οι συνεντεύξεις του είναι γεμάτες ζωή κι ο Andy κάνει καλά τη δουλειά του. (Andy, 2 Faussett Hill, Canterbury, Kent, CT4 7AH, England)

Οπου νέο φαντίν ενέσκυψε και μάλιστα περιέχει και φλέξι με τρία κομμάτια των They Go Boom, Dreamscape και Strawberry Story αντίστοιχα. Πρόκειται για το **LITTLE CHARMER** με αναφορές στην εγγλέζικη ως επί το πλείστον σκηνή, φτιαγμένο με κέρι και μεράκι. Θέματα με Love Parade, Bleach, Wendys και Felt, ανάμεσα στα άλλα. Welcome guys! (Χρήστος Λιάλιος, 17 Νοέμβρη 15, Χολαργός, Αθήνα 155 62). Κοστίζει 500 δρχ. είναι φωτοτυπημένο και μοιάζει με γλύκισμα!

Με ένα τεύχος αφιερωμένο ολοκληρωτικά στους κακούς μαθητές, φοιτητές και καθηγητές, καθώς και στη μνήμη των 250.000 σκοτωμένων κομπάρσων του CNN, κυκλοφορεί η δεύτερη απόπειρα του αντιεξουσιαστικού εντύπου **ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΓΑΛΑΡΙΑΣ** (Τ.Θ. 78513, 176 02, Καλλιθέα, Αθήνα). Υλικό απ' τις καταλήψεις των μαθητών και κείμενα για τον Περσικό, γραμμένα σχεδόν στην πλειοψηφία τους απ' τον εκδότη του εντύπου, Λασεναίρ.

SZEMETTELEP, δηλαδή "μελαγχολία", ονομάζεται ένα φαντανάκι που μας ήρθε από την Ουγγαρία (Bathory Gobor, Pjsekamliget 55. Vill. em. 29, Budapest 1156, Hungary) και μέσα στις σελίδες του (φωτοτυπία σε μικρό σχήμα) ξεδιπλώνεται το πάθος του Gobor γι' αυτό που κάνει. Ζητάει τη βοήθεια όλων μας, με σκοπό να τελειοποιήσει το περιοδικάκι του. Περιγραφές συναυλιών από Missing Foundation, Lydia Lunch, Z'EV, Spasmodique (είδατε τι γίνεται εκεί κι εμείς φάγαμε στη μάτα τον Iggy και τους Godfathers) και άλλα θέματα, που θα ήταν σίγουρα ενδιαφέροντα, αν δεν ήταν γραμμένα στα ουγγρικά.

Τρία ακόμα τεύχη και η **ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΟΛΗ** θα φτάσει τα τριάντα. Ρεκόρ ακατάρριπτο σε σχέση με την underground Τύπο (καλά υπάρχει και το Ιδεοδρόμιο, αλλά οι εποχές είναι άλλες). Και μάλιστα μαζί με το 27ο τεύχος της, καλό είναι ν' αγοράσετε και το πρώτο **ΔΙΠΕΤΕΣ**, θυγατρικό έντυπο της Α.Π. για την υπεράσπιση της Αρχαίας Ψυχής. (Τ.Θ. 20037, Αθήνα, 118 10).

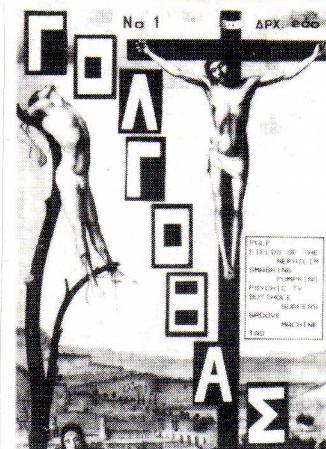
Και η **ΜΑΓΙΣΣΑ ΚΙ Ο ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ** έχουν δεύτερο τεύχος που αντίθετα με το πρώτο που ήταν δωρεάν, κοστίζει 200 δρχ. Μιά απόπειρα από το Ξυλόκαστρο, γεμάτη Μπουνιουέλ, κειμενάκια και ποιήματα, Τζακ Λόντον, μετάφραση των στίχων ενός απίθανου κομματιού των Τσέχων Plastic People κι ένα πολύ επίκαιρο άρθρο του Αλέξανδρου απ' το ΠΑΠΑΡΙ, σχετικά με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. (Τ.Θ. 38, Ξυλόκαστρο 20400)

Από την επίσκεψή του στη Σκωτία, ο V.T. Merlin έφερε ένα εξαιρετικό περιοδικάκι που εκδίδει μιά αντιεξουσιαστική ομάδα γυναικών και ονομάζεται **SHOCKING PINK**. Το δωδέκατο τεύχος είναι αφιερωμένο στο γυναικείο rock, αλλά εκείνο που εντυπωσιάζει ιδιαίτερα είναι μιά συνέντευξη με την αγγλίδα (από το Μπρίστολ), λεσβία ποιήτρια και μουσικό Rita Lynch, που θα την έχουμε σε καποιο μελλοντικό MMB. (121 Railton Road, Brixton, London SE24, U.K. 5 λίρες τα τέσσερα τεύχη)

Οι αντιεξουσιαστές της Μίννεαπολης που κινούνται γύρω από τη Νεουορκέζικη εφημερίδα Love & Rage κυκλοφορούν ένα δελτίο πληροφόρησης με τίτλο DISCUSSION BULLETIN (P.O. Box 581354, Minneapolis, MN 55458 - 3854, USA)

Μην ξεχνάτε την αναρχική εφημερίδα των Νεουορκέζων σκουώτερς SHADOW. Θέματα που ενδιαφέρουν τη Νέα Υόρκη, αλλά και τον κόσμο ολόκληρο. Η πρακτική είναι ίδια και καλό είναι μερικοί εδώ να μαθαίνουν περισσότερα γύρω από τη σωστά ακτιβίστικη συμπεριφορά. (P.O. Box 20298, New York, N.Y. 10009, USA)

Το ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ στο μεταξύ, κυκλοφορεί και δεύτερο τεύχος και το όνομά του το χαρακτηρίζει απόλυτα. Ένα "έντυπο του δρόμου", αν καταλαβαίνετε τι εννοώ, με ένα πολύ δυναμικό εξώφυλλο (από παλιές, καλές εποχές). Διεύθυνση δεν αναφέρεται, αλλά ξέρετε, όσοι ενδιαφέρεστε, που θα το βρείτε.

Παρθενικό τεύχος για ένα νέο φανζίνακι που κύριο στοιχείο του είναι το άπλετο χιούμορ που διαθέτει στις 36 μικρού σχήματος σελίδες του. Ο λόγος για τον ΓΟΛΓΟΘΑ(!) που ξεκινάει την καριέρα του με καλές προϋποθέσεις. Υπάρχουν οι Fields Of The Nephilim, οι Pulp, οι Groove Machine, οι Butthole Surfers, ο Tad όπως δεν θα θέλατε να τον γνωρίσετε, οι Psychic TV και άλλα διάφορα. Welcome, pal! (Βασίλης Παυλίδης, Πίνδου 17, 132 31 Αθήνα)

Το καλοκαιρινό τεύχος του φανζίν PROPAGANDA σε μικρό σχήμα, λίγες σελίδες, αλλά με μιά κασετάρα που περιέχει κομμάτια των Drive, των Lovejunk, των Ludicrous Lollipops, των Herb Garden, των Elmerhassel και των Wordbug, κείμενα για αυτές τις μπάντες και παρουσιάσεις συναυλιών. Με 4 \$ δολαρία δικό σας. (P.O.Box 72, Ipswich, Suffolk, IP2 9HQ, UK).

Το περιοδικό ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ κυκλοφόρησε το πέμπτο του τεύχος με θεωρητικά αντιεξουσιαστικά κείμενα. (Τ.Θ. 3646, 102 10 Αθήνα)+

Και να υπήρχε τίτλος για "το φανζίν του τεύχους", σίγουρα αυτός θα άξιζε στο ΠΑΠΑΡΙ, που είναι έξυπνο, σύγχρονο ως προς τη θεματολογία και μέσα στην ύλη του μπορείτε να ανακαλύψετε πράγματα που σπάνια εμφανίζονται σε σελίδες περιοδικού. Στο συγκεκριμένο δέκατο τεύχος του, περιλαμβάνονται ο Jello Biafra, ο Temple Of Psychick Youth, , οι Israəlīnōi Noon Mem, η FM Διάσταση και άλλα. Υπεύθυνος σύμφωνα με το Νόμο, ο... Κωνσταντίνος Μητσοτάκης

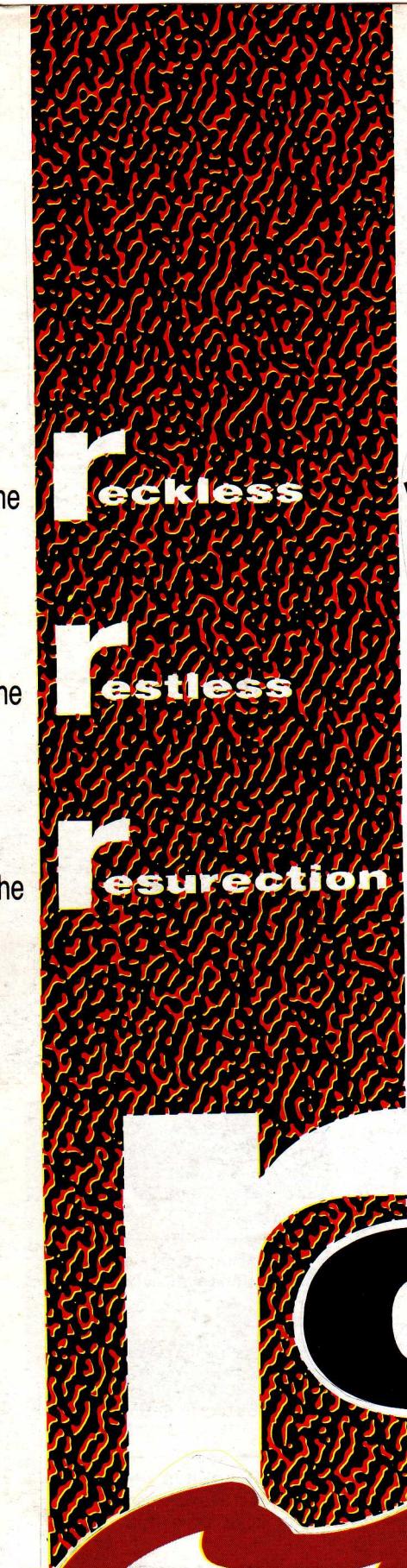
Ανανεωμένες ως προς την εμφάνιση και με 7ιντσο των απίθανων Ev Πλω, κυκλοφορούν οι ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ Β - 23. Ανταπόκριση απ' το Reading, Pale Saints, Farm, Coil, Annie Anxiety, Spider's Web, Charis Manson, Midnight Men, Sonar Blips.

Δύο νέα τεύχη της Καλιφορνέζικης rock εφημερίδας MEAN STREET έφτασαν στα χέρια μας. Είναι, όπως έχουμε ξαναγράψει, μηνιαία και διανέμεται δωρεάν. Πολύ περιποιημένη, έχει θέματα από τους Soundgarden, τους Nirvana, τους Cult και τους Alice In Chains, μέχρι Ozzy, Steel Pulse, εγγλέζικη σκηνή και απίθανες πληροφορίες για τοπικές μπάντες. (P.O.Box 55039, Riverside, CA 92517, USA)

Και επιτέλους! Κυκλοφορεί μετά από χιλιάδες μήνες το νέο ROLLING UNDER. Και παρ' όλο που η απουσία του Μπάμπη είναι τα μάλα ορατή, υπάρχουν θέματα για τους Shamen, τους REM, τους Cassandra Complex, τον Timothy Leary και ένας χρησιμότατος οδηγός ελληνικών συγκροτημάτων. (Τ.Θ. 10082, Θεσσαλονίκη 541 10)

Αλλά και το IN THOSE DAYS βγαίνει μετά από κάμποσους μήνες και μάλιστα με φλέξι που περιλαμβάνεται στα 100 πρώτα τεύχη του. Κατά τα άλλα, ένα φανζίν που προωθεί την αγγλική, ως επί το όλον, σκηνή (Γκανογιάννη 42, Γουδί, 157 73, Αθήνα).

Από τις στάχτες του Veluria's Home ξεπήδησε φανζίν λεγόμενο THE THING. Πρώτο τεύχος με 48 σελίδες, offset τύπωμα και ιλουστρασίον χαρτί, ένα καλό ξεκίνημα γι' αρχή δηλαδή. Αποκλειστική συνέντευξη με Τρύπες, Diamanda Galas, Γκούλαγκ, Flowers Of Romance και αφιερώματα στους Banshees, Standells, Steppes και Pixies. Welcome To The Party, boys!

Rock On 102.4

ΔΕΥΤΕΡΑ		ΤΡΙΤΗ		ΤΕΤΑΡΤΗ		ΠΕΜΠΤΗ		ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	
7-9	rock • on • day								
9-11	κορίτσια για φίλημα								
11-1	rock άραμα								
1-3	Booze • zone								
3-4	π γλυκειά συμμορία								
4-6	rock siesta								
6-7	επικινδυνή ζώνη								
7-8	rock μπαλάντες • η ώρα των ακροατών								
8-10	night train								
10-3	ΣΑΒΒΑΤΟ								
8-10	Greenpeace time								
10-12	Σκηνές ροκ								
12-2	Διαμάντια και ακουστικά								
2-4	Η καλύβα του μάρπιτα-Roká								
4-6	Rock tracks								
6-7	ΤΟ ΤΡΕΛΛΟ ΘΠΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ								
7-9	κύματα πανικού								
9-10	rock έξοδος								
10-3	JAZZ FM								
3-7	Κάθε βράδυ: νύχτα στους 102.4								

JAZZ FM

Κάθε μέρα: **rock μουσικές ειδήσεις ανά μία ώρα**

ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΛΛΟΝΤΑ
TO THE FUTURE

rock reaction